อักษรรำลึก

"ส. เยาว์ยงยิ่ง"

อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ

นาวาอากาศเอก สวัสดิ์ เยาว์ยศยิ่ง

ณ เมรุวัดพระศรีมหาธาตุ

กรุงเทพมหานคร

๓๑ มีนาคม ๒๕๔๐

นาวาอากาศเอก สวัสดิ์ เยาว์ยศยิ่ง

ชาตะ 21 มิถุนายน 2463

มรณะ 20 ธันวาคม 2539

จากสำนักพิมพ์บงกช

คุณส.เยาว์ยศยิ่ง เป็นนักเขียนที่ร่วมงานกับสำนักพิมพ์บงกชมาเป็นเวลายาวนานมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าคุณส. เป็นนักเขียนรุ่นใหญ่ที่มีแฟนๆ ให้การต้อนรับเป็นอย่างดีตลอดมาประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่ง คือคุณส.เป็นผู้มีอัธยาศัยดี ทำงานร่วมกับใคร ทุกคนก็รักและมีความสบายใจที่จะทำงานด้วย

จากสาเหตุดังกล่าว ทำให้คุณส.เยาว์ยศยิ่ง ทำงานอยู่กับสำนักพิมพ์บงกชมาตั้งแต่ยุคแรกๆ ที่ตั้งโรงพิมพ์ จนกระทั่งถึงนาทีสุดท้าย ก่อนจะถึงแก่กรรม ท่านก็ยังอยู่กับเรา เพราะในช่วงแรกๆ ที่เข้ารักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลนั้น ท่านก็ยังทำเรื่องแปลให้กับนิตยสารในเครือของบงกชอยู่ และทำจนกระทั่งไม่สามารถทำได้ ซึ่งหมายความว่า คุณส. อยู่กับสำนักพิมพ์บงกชจนกระทั่งลมหายใจสุดท้ายจริงๆ

ความภาคภูมิใจของสำนักพิมพ์บงกชต่อคุณส.เยาว์ยศ-ยิ่ง อีกอย่างหนึ่งคือ ท่านเป็นนักเขียนที่มีความรับผิดชอบสูง ทำให้ผลงานที่ผลิตออกมา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสั้น เรื่องหรรษา หรือว่าเรื่องแปล ล้วนมีคุณค่าและผ่านการรังสรรค์มาเป็นอย่างดีแล้ว ท่านเคยพูดอยู่เสมอว่า ถ้าจะเขียนหรือแปลเรื่องสักเรื่องออกมา จะต้องเป็นเรื่องที่ท่านชอบ เพราะทำให้เขียนออกมาได้ดีกว่าเรื่องที่จำใจแปลหรือขาดเจตนาที่มุ่งมั่น

ในด้านส่วนตัว ท่านก็มีความสนิทสนมกับทุกคนใน

โรงพิมพ์ ทั้งนี้คงมาจากท่านเป็นผู้มีน้ำใจดี บุคคลในทุกระดับจึงมีความรักใคร่และให้ความนับถือเยี่ยงญาติผู้ใหญ่คนหนึ่ง ดังนั้นเมื่อท่านจากไป ทุกคนจึงสุดแสนอาลัยและรำลึกถึงท่านตลอดเวลา

โอกาสนี้จึงขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลก จงดลบันดาลให้ดวงวิญญาณของท่านไปสู่สุคติเทอญ เราจะรำลึกถึงท่านอยู่เสมอและตลอดไป

สำนักพิมพ์บงกช

กุมภาพันธ์ 2540

ประวัติของผม (ส.เยาว์ยศยิ่ง)

กำเนิด ส.เยาว์ยศยิ่ง ชื่อจริง น.อ.สวัสดิ์ เยาว์ยศยิ่ง เป็นบุตรของนายแก่น และนางเฮียะ เยาว์ยศยิ่ง อาชีพค้าขาย เกิดที่บ้านตรงข้ามวัดพลับพลาไชย (วัดโคก) ถนน 22 กรกฎาคม เมื่อ 21 มิ.ย.2463 มีพี่น้องร่วมบิดามารดา 3 คน คือ

1. น.ส.วงศ์ เยาว์ยศยิ่ง
2. น.อ.สวัสดิ์ เยาว์ยศยิ่ง
3. น.ส.นพพร เยาว์ยศยิ่ง

การศึกษา สำเร็จ ม.8 จากร.ร.มัธยมวัดสุทธิวราราม สมัยหลวงสวัสดิ์สารศาสตร์พุทธิ เป็นอาจารย์ใหญ่ อาจารย์หลวงดรุณกิจวิฑูรย์ เป็นครูสอนภาษาไทย ที่ผู้เขียนรักที่สุด เมื่อจบชั้น ม.8 แล้วได้รับเหรียญทองแท้ๆ จากการเป็นนักเรียนหมั่นเรียน ไม่เคยหยุดโรงเรียนเลยตั้งแต่ป.1 ถึง ม.8

– ศึกษาต่อ ร.ร.ช่างทหารอากาศชั้นหนึ่ง ที่กรมโรงงานทหารอากาศบางซื่อ หลักสูตรสามปี ปีที่สามสุดท้ายได้เงินระหว่างเรียนประจำทุกเดือน

– ร.ร.ผ.บ.หมวด พ.ศ.2491

– ร.ร.ผ.บ.ฝูง ปี พ.ศ.2500

– ไปศึกษาหลักสูตรนายทหารสื่อสารสหรัฐอเมริกา กำหนด 1 ปี ที่ฐานทัพอากาศสก็อต รัฐอิลินอยส์

– ร.ร.เสนาธิการทหารอากาศ ปี 2507 รุ่นที่ 8

อาชีพ เมื่อจบการศึกษาจาก ร.ร.ช่างทหารอากาศ ในปี 2483 บรรจุเข้าเป็นจ่าอากาศเหล่าสื่อสาร เริ่มตั้งแต่เป็นจ่าอากาศตรี เรื่อยไปจนกระทั่งออกจากราชการ เพราะเกษียณอายุ เป็นนาวาอากาศเอก ตำแหน่งสูงสุด รองผู้บังคับการร.ร.จ่าอากาศ

ชีวิตครอบครัว ปี 2494 เข้าสู่พิธีสมรสกับนางสาวมาลินี อินวะษา ธิดา พ.ท.หลวงเจริญนรชัย (เจริญ อินวะษา) และนางถนอมศรี อินวะษา ที่บ้านสวนบางขุนเทียน ธนบุรี มีบุตรธิดา 4 คนคือ

1. นายนิวัติ เยาว์ยศยิ่ง
2. นายชวลิต เยาว์ยศยิ่ง
3. นางนลินทิพย์ เจิมแป้น
4. ร.อ.หญิงนิรมล เยาว์ยศยิ่ง

สิ่งที่ชอบ คือเล่นและดูกีฬาทุกชนิด โดยเฉพาะมวย ตั้งแต่เป็นนักเรียนมัธยม มาจนเป็นทหาร เล่นกีฬา เป็นผู้แทน ท.อ. มาตลอด ทั้งฟุตบอล เทนนิส และกอล์ฟ ที่ยังเล่นเป็นประจำอยู่ทุกวันนี้คือ เทนนิส

เหตุที่หันเหเข้าสู่บรรณพิภพ มีหลายประการคือ

1. ใจรัก
2. ตั้งใจจะทำประโยชน์เป็นวิทยาทานสู่ประชาชนส่วนรวม
3. ถูกสบประมาทโดยปริยายว่า พื้นฐานความรู้เท่านี้ ไร้ความรู้ความสามารถ ในประโยค "เฮ้ย ไอ้นี่มาจากจ่า" จาก

ผู้บังคับบัญชาที่มาจากโรงเรียนนายทหารหลักบางท่าน

สู่บรรณพิภพ

เนื่องจากใจรักในการเขียน เคยส่งเรื่องไปลงในน.ส.พ. เดลิเมล์วันจันทร์ เรื่องแรกคือ "ฤทธิ์หึง" เป็นเรื่องหรรษาตามแนวถนัด ใช้นามปากกาว่า "คุณโค้ง" และต่อมาส่งเรื่องลงในน.ส.พ.เดียวกันอีก 3-4 เรื่อง เป็นแนวหรรษาทั้งสิ้น ไม่เคยได้ค่าเรื่องสักแดงเดียว (สมัยนั้นก๋วยเตี๋ยวชามละ 3 สตางค์) ทั้งที่ น.ส.พ.ฉบับนั้นลงเรื่องให้ ต่อมาส่งเรื่องให้หนังสือ "โบว์แดง" ได้ลง 2-3 ครั้ง ได้ค่าเรื่องๆ ละ 25 บาท ณ น.ส.พ. แห่งนี้เริ่มใช้นามปากกา "ส.เยาว์ยศยิ่ง" หรือไม่ก็ "เยาว์ยศยิ่ง" ส่งเรื่องให้ต่อไปอีก 2-3 เรื่อง ได้ค่าเรื่องบ้าง ไม่ได้บ้าง ขณะนั้นอายุประมาณ 28 ปี

ต่อมางานราชการรัดตัว มุ่งหน้าเอาดีทางราชการ ไม่มีเวลาเขียน เพราะอยู่ต่างจังหวัด จึงวางมือจากการเขียนเป็นเวลาถึง 30 ปี จนกระทั่งมาพบกับการขาดพรหมวิหาร ไร้ความเมตตาปรานี และการเลือกพรรคเลือกพวกของผู้บังคับบัญชาบางท่าน เพราะตกอยู่ในสภาพของข้าวนอกนามาตลอด แม้กระทั่งสอบแข่งขันเข้าศึกษา ในร.ร.เสนาธิการทหารอากาศ ซึ่งมีแต่บรรดาเซียนบู๊ตึ๊งทั้งนั้น เมื่อเข้าศึกษาสำเร็จแล้ว ทางราชการท.อ. ถือว่า ผู้ใดผ่านสถาบันนี้ไปแล้ว สามารถทำหน้าที่ใดๆ ในท.อ.ได้ทุกหน้าที่

แต่เมื่อออกมาทำหน้าที่จริงๆ ยังเจอปัญหาดังกล่าวอยู่

อีก ไม่สามารถก้าวหน้าไปได้ไกล เพราะระบบพรรคระบบพวกขวางกั้นอยู่ เป็นนาวาอากาศเอกดักดานอยู่ถึง 17 ปี ทำงานเหมือนมีความผิด เพราะไม่ได้เงินเดือนขึ้น ความอดทนย่อมมีขอบเขต กองทัพอากาศเป็นอู่ข้าวอู่น้ำก็จริง แต่ผู้บังคับบัญชาบางคนทำให้ความกระตือรือร้นจางลงๆ จนแทบหมดน้ำยาในหน่วยเดียวกัน

นายทหารที่มีพื้นฐานมาจาก ร.ร.หลักบางนาย มียศ ร.ท. ผู้เขียนเป็น น.อ. แต่มีพื้นฐานมาจากหน่วยรอง เพียงไม่กี่ปี นายทหารผู้นั้นก็เป็นถึง น.อ.พิเศษ เราเคยเป็นผู้ใหญ่มาก่อนต้องโค้งคารวะให้เด็กอายุอ่อนกว่าตั้ง 10 กว่าปี ความละอายใจย่อมเกิดขึ้น ไม่ว่าผู้ใดที่ต้องตกอยู่ในสภาพดังผู้เขียน ถ้ามีงานหนักรัดตัว เจ้านายจะส่งงานนั้นให้ทำหามรุ่งหามค่ำ ทำจนหัวทิ่มหัวตำ ทุกครั้งทุกปี แล้วงานเหล่านั้นก็สำเร็จเรียบร้อย

แต่เมื่อมีตำแหน่งหน้าที่พอจะเลื่อนขึ้นไปได้ เราก็จะกลายเป็นผู้ที่ไม่เหมาะสมทันที เพราะคำว่า ***"เฮ้ย...อ้ายนี่มาจากจ่า"*** ประโยคเดียว นี่คือเหตุผลเพียงกระผีกเดียวที่นำมากล่าว ผมจึงหยุดทุ่มเทพลังงานแต่เพียงแค่นั้น ประชาชนเป็นจำนวนมากยังรอเราอยู่ หาทางสร้างสรรค์ศิลป์จากการเขียนที่มีอยู่ในสายเลือด และเก็บกักไว้ตั้ง 30 ปี ออกมาให้เป็นประโยชน์ดีกว่า "ไอ้นี่มาจากจ่า" นี่แหล่ะ จะทำประโยชน์ให้โดยไม่มีผู้ใดคอยกีดกัน เลือกชั้นวรรณะให้เสียอารมณ์

ในปี พ.ศ.2518 เริ่มแปลหนังสือส่งให้น.ส.พ.ต่างๆ

ส่งเรื่องให้บ.ก.อาจินต์ ปัญจพรรค์ เรื่องหนึ่งเพื่อนำลงใน "ฟ้าเมืองไทย" บ.ก.อาจินต์เก็บเรื่องไว้เกือบสองปี แล้วจึงนำลงในหนังสือ "ฟ้าเมืองทอง" ฉบับปฐมฤกษ์ เรื่องนั้นคือ "สงบศึกในป่า" เป็นเรื่องคุณธรรม ซึ่งแปลจากหนังสือรีดเดอร์ไดเจส ซึ่งเป็นเรื่องชนะเลิศการประกวดประจำเดือน ที่ได้รับรางวัลถึง 50,000 บาท บ.ก.อาจินต์ เป็นคนแรกที่เปิดบรรณพิภพในยุคที่สองให้ผู้เขียน

ผู้เขียนแปลเรื่องยาวต่อมา ซึ่งชื่อเรื่องออกจะเป็นลิเกๆ อยู่สักหน่อยว่า "ดั่งดาบในมืออัศวิน" ลงในหนังสือพิมพ์ประจำสัปดาห์สารชาวฟ้าของ ท.อ. เป็นเรื่องเกี่ยวกับนักเทนนิสชื่อดังแชมเปี้ยนโลกในอดีตคนหนึ่ง ชื่อ "ปานโช กอนซาเลส" เป็นเรื่องการต่อสู้กับชีวิตที่ยากจนระคนหรรษา ทหารอากาศเริ่มรู้จักผู้เขียนตั้งแต่นั้นมา ท่านพลอากาศเอกหะริน หงสกุล ในสมัยที่ท่านเป็นประธานสภา เคยกล่าวว่า "ผมรู้จักคุณจากการอ่านเรื่องของคุณในสารชาวฟ้า" คำพูดนี้ทำให้ผู้เขียนปลาบปลื้มมาก เพราะท่านเป็นนักเขียนฝีมือยอดผู้หนึ่ง นักเรียนช่างอากาศรุ่นน้องพบผู้เขียนมักจะพูดว่า *"พี่เขียนหนังสือเป็นกันเองกับผู้อ่านดีจัง"*

คำพูดอย่างนี้เป็นกำลังใจที่ได้ช่วยให้ผู้เขียนโผออกสู่บรรณพิภพอันกว้างใหญ่อย่างเต็มภาคภูมิ ตามปณิธานที่กำหนดไว้อย่างมั่นใจ ผมเขียนให้ฟ้าเมืองไทยบ้าง ฟ้าเมืองทองบ้าง แต่ไม่มากนัก ระยะแรกไม่กล้าออกไปเขียนให้น.ส.พ.อื่น

เกรงว่า บ.ก. น.ส.พ.อื่นจะรังเกียจ ต่อมาปรารภกับคุณอาจินต์ว่า มีเรื่องที่จะแปลดีๆ มากทีเดียว คุณอาจินต์ตอบว่า มีเรื่องดีไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่ว่า จะมีสนามลงหรือเปล่า ผู้เขียนจึงถามคุณอาจินต์ว่า ผู้เขียนไม่กล้านำเสนอที่อื่น เพราะเกรงใจบ.ก. (บรรณาธิการ) ที่นำเรื่องผมลงอย่างคุณอาจินต์ ไม่ว่าผู้เขียนหรือคุณอาจินต์ บ.ก.ผู้ใจกว้างร้องโวยว่า *"ไม่มีๆ ผมไม่เคยทำอย่างนั้นกับนักเขียนคนใด ใครจะนำเรื่องไปลงสนามใด ไม่เคยขัดข้อง กลับยินดีด้วยซ้ำไป"*

นี่คือคำมั่นที่ผู้เขียนได้รับจากนักเขียนใหญ่ใจแม่น้ำ จากนั้นผู้เขียนก็ทยอยส่งเรื่องให้บ.ก.อื่นๆ เช่น จักรวาล ต่วยตูน เมืองยิ้ม เร้นลับ หลายชีวิต แปลก การเขียนทุกเรื่องจะแฝงหรรษาเข้าไว้ด้วยเสมอ จนเคยมีบ.ก.น.ส.พ.บางฉบับถามผู้เขียนตรงๆ ว่า ผู้เขียนเขียนหนังสือไม่เป็นตัวของตัวเอง บ.ก.เหล่านั้นคงจะเข้าใจว่า ผู้เขียนแอบไปเลียนแบบเรื่องหรรษาของใคร ซึ่งผู้เขียนก็ไม่เข้าใจ จึงขอเรียนให้แจ่มแจ้งในที่นี้เสียเลยว่า ผู้เขียนเขียนเรื่องหรรษาด้วยสำนวนความคิดของผู้เขียนเอง มาตั้งแต่อายุได้ 20 ปีเศษ

เรื่องแรกที่ผู้เขียนได้ลงในหนังสือพิมพ์ คือเรื่อง "ฤทธิ์หึง" นามปากกา "คุณโค้ง" ก็เป็นเรื่องหรรษา เรื่องนี้ล่วงเลยมาตั้ง 50 กว่าปีแล้ว ใครจะเขียนหนังสือแบบจี้เส้นก่อนผู้เขียนบ้างล่ะ ถ้าไม่ใช่ "ฮิวเมอริส" "นายรำคาญ" "อ.ร.ด." และอีกคน "พลอ.อ.หะริน หงสกุล ถ้าผู้เขียนจะเลียนแบบ ผมขอเลียนแบบ

ท่านทั้ง 4 มือชั้นครูนี้แหละ รุ่นหลังนี่ผู้เขียนยกให้ 5-6 คนคือ มนันยา ชาตรี อนุเธียร ระวี พรเลิศ ชัยชนะ บุญน้อยนาท ที่ผู้เขียนขอชมอย่างจริงใจว่า เขียนหนังสือมันเข้าไส้ ลูกเล่นแพรวพราว แต่ผู้เขียนไม่เคยคิดจะเลียนแบบเขาเหล่านี้ด้วยความสัตย์จริง

แบบของการเขียนหนังสือ

– ส่วนมากผู้เขียนถนัดเรื่องแปลสั้น ขนาด 5-6 หน้าจบ ผู้เขียนเขียนหนังสือได้หลายแบบ คือ หรรษา คุณธรรม เรื่องอาถรรพณ์ต่างๆ และเรื่องรักเบาๆ โดยใช้นามปากกาว่า "ส.เยาว์ยศยิ่ง" และ "นรรัตน์" ในยุคหลังๆ เรื่องที่ผู้เขียนชอบแปลที่สุด คือ เรื่องสั้นที่ขบขัน โดยเฟ้นเรื่องจากฮิวเมอรริสฝรั่ง เช่น ของวิลสแตนตัน อาชบัควอลล์ มาร์คทะเวน โอเร็นรี่ ออกมาแปลเรียบเรียงให้เข้ากับบรรยากาศไทยๆ

– เรื่องที่จะแปลเรียบเรียงต้องอ่านแล้วรู้สึกสนุก หรือประทับใจ จึงจะลงมือแปล ส่วนมากเรื่องฝรั่งขมวดตอนจบชอบกล อ่านไม่ค่อยรู้เรื่อง ถ้าเป็นเรื่องดีที่ควรจะแปล ผู้เขียนจะต้องพยายามขมวดเรื่องให้คนไทยเข้าใจให้ได้ จะไม่ยอมแปลคนเดียว อ่านเข้าใจคนเดียวเป็นอันขาด และจะไม่แปลเรื่องหนักๆ ขี้เกียจตีความหมายอันลึกซึ้ง คลาสิคเกินไปจนปวดกะโหลก เรื่องทุกเรื่องพยายามให้เบาสมอง และให้ผู้อ่านเข้าใจง่ายที่สุด-

ผลงาน

- งานแปลเรื่องสั้นและเขียนเอง เห็นจะราวๆ 300 กว่าเรื่อง เรื่องยาวแปล 2-3 เรื่อง ลงในสารชาวฟ้า และแปลก คือเรื่อง "ดั้งดาบในมืออัศวิน" "ฮูดินี่มนุษย์มหัศจรรย์" "จากปฐวีเหินเวหา" ที่เป็นพ็อคเก็ตบุ๊คก็มีเรื่อง "ศัลยแพทย์ผีสิง" และรวมเรื่องสั้นแปล บางเรื่องลงในฟ้านารี ฟ้าเมืองไทย และฟ้าเมืองทอง เป็นเรื่องรักเบาๆ สอนใจวัยรุ่น

- เรื่องแปลจากเรื่องที่เจ้าของฝรั่งได้รับรางวัล 50,000 บาท ในรีดเดอร์ไดเจส ผู้เขียนนำมาแปล ชื่อเรื่อง "แหวนเพชรวงที่ 6" "The Sixth Diomond" และเรื่องนี้ของผู้เขียนได้รับเลือกให้เป็นหนังสือเรียนอ่านประกอบนอกเวลาของน.ร.มัธยมปลายของกระทรวงศึกษาธิการ ผู้เขียนมีความภาคภูมิใจมากในการที่เป็น 1 ในจำนวน 20 คน ที่ได้รับเกียรติให้เป็นแบบเรียน

สรุป

ประโยคที่ว่า *"เฮ้ย...ไอ้นี่มาจากจ่า"* เป็นสิ่งที่ฝังใจผู้เขียนมิรู้ลืม และประโยคนี้เป็นกำลังใจให้ผู้เขียนรับใช้ประชาชนในด้านการแปลการเขียนไปจนกว่าจะสิ้นลมปราน

บทแทรก

น.อ.สวัสดิ์ หรือส.เยาว์ยศยิ่ง ส่งเรื่องให้เจ้าของสำนักพิมพ์ "บงกช" เป็นครั้งสุดท้ายเมื่อปลายเดือนพฤศจิกายน 39 ก่อนเข้ารักษาตัวในโรงพยาบาลเพียง 3-4 วัน และถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม พ.ศ.2539 สมกับที่ปรารภไว้ว่า จะแปล และเขียนเรื่องสู่ประชาชนจนกว่าจะหมดลมหายใจ

ไอ้ดม

ข้าพเจ้ามาถึงสโมสรเอาบ่ายสามโมงเศษ...เห็นนักเทนนิสมานั่งรอกันบ้างแล้ว 2–3 คน พอข้าพเจ้าเดินมาถึงลานจอดรถข้างหน้า ก็แว่วเสียงร้องอย่างปรีดาปราโมทย์ของนักเทนิสกลุ่มนั้น

"ไอ้ดมมาแล้ว ไอ้ดมมาแล้ว"

"ไอ้ดมมาแล้ว"

ข้าพเจ้าทวนคำกล่าวของเด็กหนุ่มนักกีฬาเหล่านั้นในสำนึกอย่างขมขื่น ใช่ซิ...ไอ้ดมมาแล้ว มันมาเพื่อมาเปิดประตูสนามเทนนิส แล้วก็เปิดห้องแต่งตัว เปิดห้องเก็บอุปกรณ์กีฬา หยิบตาข่ายประจำสนามเทนนิสแบกเดินไปขึงตามสนาม แล้วก็หยิบกระป๋องลูกเทนนิสออกไปแจกให้แก่บรรดานักเทนนิสที่มารออยู่แถวๆ หน้าห้องอุปกรณ์กีฬา เขาดีใจที่ข้าพเจ้ามา ก็เพราะเขาต้องการสิ่งที่เขาพึงประสงค์เท่านั้น

ข้าพเจ้าต้องรีบทำหน้าที่อย่างรวดเร็ว คนติดเทนนิสปากร้ายเพียงใด ข้าพเจ้าทราบดี ไม่ทันใจพ่อเจ้าประคุณก็เอะอะโวยวาย คำก็บ่น สองคำก็บุ่น เถียงก็ไม่ได้ ลูกท่านหลานเธอทั้งนั้น ก่อนอื่นข้าพเจ้าต้องดูว่าวันนี้เขามากันกี่คน ถ้าเขามากันตั้งแต่ 2 คน ถึง 4 คน ก็แบกตาข่ายหรือเน็ตเพียงเน็ตเดียว ไปยังสนามที่พนักงานบดสนามไว้เรียบร้อยสนามฝึกสนามหนึ่ง รีบติดเข้ากับเสาประจำสนามให้เขาได้ตีกันก่อน พอข้าพเจ้าเริ่มหมุนมือหมุนให้

เน็ตตึง พ่อเจ้าประคุณนักเทนนิสที่ยืนรอ ก็จะปราดเข้าไปกลางเน็ต กุลีกุจอ ดึงหรือช่วยยกตอนกลางเน็ตให้เป็นการใหญ่ ที่ช่วยน่ะไม่ได้ช่วยให้ข้าพเจ้าเบาแรงหรอก เขาช่วยเพียงเพื่อจะวัดความสูงของแนวกลางตาข่ายด้วยแร็กเก็ตในระยะสูงหนึ่งคัน ไม้ด้านยาวกับอีกหนึ่งคันหน้าแร็กเก็ตด้านกว้างยังถือกันว่าเป็นระยะสูงมาตรฐานของเน็ต พอวัดเสร็จเรียบร้อยก็จะหันมาแว๊ดเอากับข้าพเจ้าว่า

"*ไอ้ดม เอาลูกมาเร็ว*" ยังไม่ทันขาดคำของเขา ข้าพเจ้าก็ประเคนกล่องเทนนิสให้ตรงหน้าของเขาแล้ว ด้วยความรู้สึกอันเป็นอัตโนมัติ ช้าไม่ได้ อาจโดนด่า หรือดีไม่ดีถึงแก่ไล่เตะเอาก็ได้ คนพวกนี้ติดเทนนิสยังกะติดผงขาว จากนั้นก็แบกเน็ตอันต่อไปเข้าประจำสนามแต่ละสนามจนครบ

พอภารกิจระยะแรกผ่านไปแล้วด้วยความไวปานวอก นักเทนนิสก็จะฉวยแร็กเก็ตลงไปวอมอัพกันเป็นการใหญ่ ลืมไอ้ดมยังกะไม่มีมันอยู่ในโลกนี้ ข้าพเจ้าหันกลับมาเริ่มภารกิจระยะสอง ไขกุญแจ เปิดห้องบาร์ขายน้ำหวาน ล้างถังคูเลอร์ ล้างถ้วยแก้ว เอาน้ำแข็งใส่ถัง ใส่น้ำยาอุทัยเติมน้ำ เดินไปบนสโมสร แบกลังน้ำหวานในตู้เย็นบนสโมสรมาถ่ายใส่ตู้เย็นในห้องบาร์สนาม ตอนนี้นักเทนนิสก็ทยอยเข้ามาเรื่อยๆ ยิ่งเย็นลงก็ยิ่งประดังกันเข้ามา สนามไหนว่างเขาก็จะเข้าประจำและลงมือตีลูกกันไปมา เสียงป๊อกๆ ของลูกเทนนิสที่กระทบแร็กเก็ต ดังเป็นจังหวะที่โน่นและที่นี่ไม่ขาดระยะ ตลอดเวลาข้าพเจ้ากำลังง่วนอยู่กับงาน

ภารกิจระยะที่สามก็คือ จัดเด็กเก็บลูกเทนนิสเข้าประจำสนามตามความจำเป็นเท่าที่มีคนเล่น นอกนั้นที่เหลือก็ช่วยเป็นลูกมือในการเดินเสิร์ฟน้ำหวานบ้าง น้ำเปล่าบ้าง ส่งลูกเทนนิสบ้าง บางครั้งเด็กเก็บลูกขาด ข้าพเจ้าก็ต้องวางมือจากบาร์มาช่วยเก็บลูกเทนนิสด้วย และบางครั้งนักเทนนิสขาดขา ข้าพเจ้าก็ต้องลงเสริมเล่นกับเขาด้วย แล้วการเล่นเดี่ยว พูดก็พูดเถอะ ให้ข้าพเจ้าไปวิ่งแข่งหมื่นเมตรเสียยังจะดีกว่า การขาดขาก็มักจะขาดประเภทเดี่ยว ข้าพเจ้าทำหน้าที่ของข้าพเจ้ายังกะมีสี่มือ การเล่นเทนนิสของข้าพเจ้าจึงจัดอยู่ในระดับพอใช้ได้ เทียบได้ระดับฝีมือของมาร์คเกอร์ประจำโต๊ะบิลเลียดทีเดียว

เมื่อข้าพเจ้าเสร็จจากงานประจำวันก็นั่งอยู่ที่บาร์ ตาก็มองดูบรรดานักเทนนิสที่ตีโต้กันอย่างสนุกสนาน ข้าพเจ้ารู้ฝีมือนักเทนนิสที่มาเส่นประจำสนามเทนนิสแห่งนี้ทุกคน ว่าใครมีฝีมือขนาดไหน ใครถนัดเล่นอย่างไร ลูกทีเด็ดของแต่ละคนคือลูกอะไร ใครเล่นกับใคร แล้วใครจะเป็นผู้ชนะ ในสนามมวยมีเซียนมวย สำหรับข้าพเจ้าก็คือเซียนเทนนิสในสนามเทนนิสนั่นเอง อาศัยที่ข้าพเจ้ามีเวลาว่าง นั่งอยู่หน้าบาร์ไม่รู้จะทำอะไร ก็เลยนั่งพินิจพิจารณาวิธีการเล่นของนักเทนนิสแต่ละคนอย่างสนใจ และด้วยวิธีจดจำเอาสิ่งดีของแต่ละคนของนักเทนนิสมาใช้กับตัวข้าพเจ้าเอง และไม่จำสิ่งเลวของเขามาใช้

จากสิ่งเหล่านี้ ทำให้ข้าพเจ้าเล่นเทนนิสได้ดีพอตัว การฝึกซ้อมของข้าพเจ้ามักจะใช้เวลาฝึกกับกระดานบอร์ด และกับนัก

เทนนิสฝีมือดีที่ชวนเล่นเดี่ยว และไม่มีคนซ้อมด้วยเสมอ วันหนึ่งเป็นวันเสาร์ ข้าพเจ้าเห็นนักเทนนิสสามคนรู้สึกจะเป็นคนหน้าใหม่สำหรับสนามนี้ สองคน อีกคนข้าพเจ้ารู้จักดี ชื่อสมพงษ์ มายืนซุบซิบๆ กันอยู่แถวๆ หน้าบาร์น้ำหวาน วันนั้นช่างเป็นวันปลอดคน ข้าพเจ้าจัดสนามไว้ให้นักเทนนิสเรียบร้อยแล้ว สามสนาม แต่มีคนเล่นมาเพียงสามคน เขารอใครอีกคนหนึ่ง ซึ่งนัดหมายกันไว้แล้ว แต่ยังไม่มา และดูเหมือนจะเลยเวลานัดไปแล้วเกือบชั่วโมง นัยว่าเป็นนักเทนนิสที่ติดเทนนิสงอมแงม และมีการท้าทายการแข่งขันกันไว้ด้วย (เดิมพันค่อนข้างมาก) ถ้าใครไม่มาเล่นในวันนี้ คู่ที่แพ้หรือไม่มาจะต้องเสียเดิมพันนั้น หลังจากที่รอกันจนเบื่อก็ไม่มา ในที่สุดคู่ที่มีพาดเนอร์พร้อมก็บอกกับคุณสมพงษ์ว่า

"เกินเวลามามากแล้ว ยอมจ่ายเสียดีๆ เถอะ" เอ...มันติดอะไรของมันวะ อ้ายจ่ายนะไม่ว่าหรอก ขอให้ได้เล่นก็แล้วกัน

ว่าแล้วเขาก็เหลียวไปเหลียวมา พอดีเหลือบมาเห็นข้าพเจ้านั่งอยู่หน้าบาร์ เขาก็ดีดมือเปาะ

"เอางี้ก็แล้วกัน อั๊วคู่กับไอ้ดม"

"ไอ้ดมไหนวะ"

ทั้งคู่ทวนคำ เพราะเขาไม่รู้จักข้าพเจ้า พอคุณสมพงษ์ชี้มือมาที่ข้าพเจ้า เขาก็หัวเราะขึ้นพร้อมกัน

"ไอ้นั่นมันบาเทนเนอร์นี่หว่า" คนหนึ่งว่า

"เออ...มันเล่นได้นะ" คุณสมพงษ์ตอบ *"เอามันแทนไอ้*

ศักดิ์ก็แล้วกัน เดิมพันอย่างเก่า"

"เฮ้ย...คนอื่นไม่มีอีกแล้วรึวะ" คู่ต่อสู้กล่าว "ถ้าไม่มีไม่ต้องเดิมพันหรอก"

"เฮ้ย...ไม่ได้ๆ" สมพงษ์โบกมือ "ตกลงกันแล้วว่ามีเดิมพันก็ต้องมี กันไม่งอแง"

"แล้วจะมาบ่นไม่ได้นะ เออ...แต่กันว่าหมดสนุกเลยวันนี้"

ข้าพเจ้าจำต้องเปลี่ยนชุดบาเทนเดอร์ มาเป็นชุดกีฬาที่ข้าพเจ้ามีไว้ประจำในห้องแต่งตัว แล้วมอบหน้าที่ประจำบาร์ให้เจ้าก้อนแทนไปก่อน คุณสมพงษ์ เข้ามากระซิบว่า

"ดม เล่นให้เต็มที่นะ อั๊วเดิมพันกะเขาไว้ แพ้ไม่ได้นาโว้ย"

ผมทราบว่าคู่ต่อสู้ของผมชื่อ จรัส และประเสริฐ โดยเฉพาะนายจรัสผู้นี้ ปากไม่สู้ดี ขณะวอมอัพ เขากล่าวถากถางผมอยู่ตลอดเวลา ถ้าผมตีติดเน็ต เขาจะร้องว่า

"พิโธ่เอ๊ย..." แต่ถ้าเขาตีติดหรือออก เขาจะร้องว่า "มันส่งของมันยังไงวะ"

ผมเฉย เพราะถือว่าผมมีหน้าที่ เมื่อสมาชิกสั่งให้ผมเล่นผมก็ต้องเล่น และอีกอย่างเด็กพวกนี้ยังหนุ่มยังแน่น เป็นลูกคนมีเงิน ได้รับการตามใจมาก จึงมักเป็นคนเจ้าอารมณ์ อายุน้อยกว่าผมมาก ใจร้อน ผมมีหน้าที่บริการให้แก่สมาชิกหรือแขกของสมาชิกทุกคน การทนต่อผรุสวาทจึงเป็นบริการที่ดีอย่างหนึ่งของผมด้วย

ในการเล่นเซทแรก คุณสมพงษ์เป็นผู้เสิฟก่อน ผมยืนอยู่หน้า ผมสังเกตเห็นลูกเสิฟลูกแรกของคุณสมพงษ์แรงดี แต่ไม่ใคร่ลงคอร์ด พอลูกที่สองคุณสมพงษ์ประจงเสิฟให้ลงคอร์ด ลูกเลยโด่งสูงให้อย่างงาม คุณจรัสวิ่งเข้าใส่ด้วยโฟแฮนด์เต็มแรง ผมไม่ทันระวังยกแบ็กรับไม่ทัน ลูกพุ่งเข้าหน้าอกดังบึ๊ก เล่นเอาชาโดยมารยาท คุณจรัสน่าจะกล่าวคำขอโทษอย่างที่นักเทนนิสทั่วไปทำกัน เขากลับยืนหัวเราะ และหันไปบอกกับพาร์ดเนอร์ของเขาว่า

"วันนี้มันแน่ๆ"

ผมชักเลือดขึ้นหน้าปุดๆ แต่ก็พยายามระงับไว้ คราวต่อไปผมต้องเพิ่มความระมัดระวังมากขึ้น คุณสมพงษ์คงเสิฟลูกแรกไม่ลง และลูกที่สองค่อยและโด่งเช่นเดิม ให้ทั้งคุณจรัสและคุณประเสริฐ ซัดเอาซัดเอาจนเกม...ไป ทั้งๆ ที่เสิฟก่อน เกมที่สองคุณจรัสเสิฟ ผมรับลูก เขาเสิฟแรงลูกแรกไม่ลง ลูกที่สองส่งมาทางแบคแฮนด์ ซึ่งเป็นทางที่ไม่ถนัด ตีโต้กลับไป เขาทั้งสองพยายามเข้าเล่นวอลเล่ย์ แต่ผมกับคุณสมพงษ์โต้กลับและพยายามตั้งรับด้วยกราวสโคร์ด อย่างเหนียวแน่น คู่ต่อสู้ของผมเล่นวอลเล่ย์ได้ดีมาก เราแพ้อีก เราพยายามใช้กราวสโคร์ด ตั้งรับอยู่ตลอดเซ็ท ก็ทานกำลังคนหนุ่มทั้งสองไม่ไหว รองเท้าผ้าใบใหม่ของผมก็กัดขึ้นมาเสียอีก วิ่งจนแผลถลอกปอกเปิก เจ็บระบมไปหมดจนแพ้ เซ็ทนั้นได้เพียง 1 เขาชนะไป 6 : 1

คุณสมพงษ์เข้ามากระซิบว่า *"เฮ้ย...ดมสู้มัน แพ้ไม่ว่าเดิมพันโต๊ะจีนโต๊ะเดียวไม่เสียดาย แต่ทนมันเยาะเย้ยไม่ไหว"*

"ผมรองเท้ากัด ขออนุญาตแบฟุตครับ" ผมบอก

"วะ แล้วลื้อจะถนัดเรอะ"

"เล่นแบฟุต ผมถนัดกว่าใส่รองเท้าครับ"

"อย่าเพิ่งเลยน่ะ ถอดรองเท้าเล่นน่าเกลียด เดี๋ยวอ้ายพวกนั้นมันหัวเราะตาย"

เซ็ทที่สอง ผมบอกให้คุณสมพงษ์ตีข้าง และล็อปข้ามหัว เนื่องจากการวางไม่แน่นอน และล็อปไม่พ้นของคุณสมพงษ์และผมเองก็วิ่งขโยกเขยกตามลูกไม่ทัน เขาซัดเราเสียกระเจิง นำไปถึง 4 : 1 ในที่สุดผมก็กระซิบบอกคุณสมพงษ์

"ถ้าผมไม่แบฟุต ผมเล่นไม่ไหวหรอกครับ" สมพงษ์กัดกราม เพราะฝ่ายโน้นกำลังถากถางด้วยคำพูดแก่ฝ่ายเราอย่างสนุกสนาน

"เอาก็เอาวะ"

พอผมถอดรองเท้าและวิ่งเท้าเปล่าเข้ามาในสนาม จรัสชี้มือมายังผมและหัวเราะก๊าก...

"จับไก่ดีกว่าวะ พงษ์ พาร์ดเนอร์เอง แย่เกมที่แล้ว"

คุณสมพงษ์ตวาดว่า

"เล่นต่อไป ข้าไม่ยอมเอ็งหรอก"

ผมกระซิบบอกพาร์ดเนอร์ว่า

"ระวังเข้าไปชิดเน็ต ผมจะเสิฟสบิน"

ผมเสิฟเกมที่ 5 ด้วยลูกท๊อปสบินเป็นครั้งแรก ลูกตกพื้นและเด้งสูงผิดปกติ คุณจรัสรับไม่ได้ ด่าอุบทีเดียว ผมกลับมาเสิฟ

อีกข้าง เช่นเดียวกัน คุณประเสริฐก็รับไม่ได้อีก จึงจับจุดอ่อนในการเสิฟเกมนี้ เราชนะ ผมวิ่งได้ ถนัดคล่องตัวเร็วขึ้นมาก กราว-สโตร์ดทั้งโฟแฮนด์แบ็คแฮนด์แม่นยำ ผมบอกให้คุณสมพงษ์ยืนห่างจากเน็ตเข้าวอลเล่ย์ ประมาณ 3-4 ฟุต ยืนอยู่จุดนั้นจุดเดียวคอยรับแต่วอลเล่ย์จากคู่ต่อสู้เท่านั้น นอกนั้นผมจะวิ่งเอง เกมต่อไปจรัสกับประเสริฐ จะเล่นวอลเล่ย์ข้างหน้าอย่างเซ็ทแรก แต่ผมรู้ทันล็อบข้ามศีรษะเขาไปก่อน พอประเสริฐตาลีตาลานวิ่งไปปลายคอร์ด แล้วตีลูกเข้ามา ผมก็เข้ามาชาร์จ ลูกลอยมาหน้าเน็ตผมตะบันด้วยลูกโฟแฮนด์เทกระจาดเต็มเหนี่ยว เข้าลูกตาคุณจรัสพอดี เขาค่อยๆ ถอยหลังไป 2-3 ก้าว แล้ววางก้นแหมะลงกับพื้นปล่อยแร็กเก็ต มือกุมตาครางอ๋อยทีเดียว

"ขอประทานโทษครับ ขอประทานโทษครับ"

ผมร้องเสียงหลง และยกมือไหว้ประหลกๆ ตาของเด็กหนุ่มช้ำแดงและลืมไม่ขึ้น เขาพึมพำบ่นด่าผมเป็นควัน ผมต้องยกมือประนมไหว้เขาอยู่ตั้งนาน อย่างไรก็ตามด้วยทิฐิมานะ เขาลุกขึ้นสู้ทั้งๆ ที่ตาขยิบๆ เมื่อตะเกียงดับเสียแล้วย่อมเป็นการยากที่จะคอนโทรลลูก เขาจึงแพ้ไปในที่สุด ในเซ็ทที่สองและที่สาม

ก่อนจากไปในฐานะผู้แพ้ต้องเลี้ยงผู้ชนะ คุณสมพงษ์มาชวนผมไปร่วมกับเขาด้วย ผมต้องขอบพระคุณเขา และต้องปฏิเสธเป็นควัน ผมมีภารกิจประจำ ผมเป็นแค่เด็กประจำสนามเทนนิส เป็นนักเทนนิสเสมือนรองบ่อน เป็นพาร์ดเนอร์ เขาให้เรามีโอกาสเล่นด้วยก็บุญนักหนาแล้ว ผมกลับมายืนหน้าบาร์เช่นเดิม

ทันใดนั้นก่อนที่เขาทั้งสามจะเดินออกจากสนามเทนนิสไป คุณสมพงษ์ตะโกนมาทางผมว่า

"พี่ดม ขอบใจมากนะที่ช่วยให้ชนะได้"

คำว่า "พี่ดม" จุดความรู้สึกของผมให้โรจน์ไปด้วยความภาคภูมิและปลื้มปีติ แต่อย่างไรก็ตามมันเกิดขึ้นเพียงแว่บเดียวจริงๆ เพราะพอดีมีเสียงหนึ่งผ่านโสตประสาทผมไปทำลายสำนึกเมื่อครู่ลงโดยสิ้นเชิง เป็นเสียงของเด็กน้อยคนหนึ่งมายืนตะโกนอยู่หน้าบาร์ว่า

"ไอ้ดม น้ำหวานขวดโว้ย"

กระเบื้องศาล

"ครู ครู ผู้การเรียก"

จ่าจักษ์เดินเข้ามายืนระวังตรงอยู่ตรงหน้าผม เขามักเรียกผมว่าครูเสมอ ทั้งๆ ที่ผมไม่เคยเป็นครูเขาเลย เพียงแต่แค่เป็นนักเรียนทหารรุ่นหลังผมเท่านั้น

"เรื่องอะไรน่ะจักษ์" ผมย้อนถามเขา

"ไม่รู้ซี น่ากลัวจะเรื่องครูเมาแล้วอาละวาดคืนนั้นมั้ง" จ่าจักษ์ตอบ งัดเอาปมด้อยของผมออกมาอ้าง เขาเป็นคนอย่างนี้แหละ ชอบล้อเลียนผู้บังคับบัญชาเสมอ เพราะเขารู้ว่าผมเป็นคนใจดี

"ไอ้บ้า" ผมตวาด *"พูดเป็นลางไปได้ ว่าแต่ว่าผู้การตอนนี้อารมณ์ดีหรือเปล่าวะ"*

"เอ...ผมว่าหน้าท่านบอกบุญไม่รับอยู่นา ระวังหน่อยก็แล้วกัน"

ผมเองก็รู้สึกใจคอไม่ใคร่ดี เพราะรู้ตัวว่ามีข้อบกพร่องอยู่หลายอย่าง ผมเป็นหัวหน้าแผนกวิชาหนึ่งในโรงเรียนทหารแห่งนี้เมื่อสิบกว่าปีล่วงแล้ว สมัยนั้นมีนักเรียนมาก แต่จำนวนครู ครูผู้ช่วย และเจ้าหน้าที่เกี่ยวข้องมีน้อยมาก อุปกรณ์การสนับสนุนด้านการส่งกำลังบำรุง ด้านการฝึกและศึกษาก็ไม่ค่อยสมดุลย์กับจำนวนนักเรียน รายงานขอทั้งกำลังพลและอุปกรณ์การศึกษา ขึ้นไปถึงผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือ ก็มักไม่ใคร่ได้รับสมความปรารถนา

ผู้บังคับการโรงเรียนเคยรายงานขอตัวผู้ที่เหมาะสมมาดำรงตำแหน่งตามแผนก ตามกองร้อยและหน่วยบริการต่างๆ เสมอ แต่หน่วยต้นสังกัดก็ไม่ใคร่จะพิจารณาส่งมาให้ ถ้าจะส่งมาก็มักเป็นบุรุษเหลือขอ มีชะนักติดหลังอันยาวๆ มาแล้วด้วยเสมอ ดังนั้น แทนที่จะมาเป็นกำลังพลกลับมาทำให้ผู้บังคับบัญชาหนักใจและปากจัดขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้บังคับบัญชาก็ไม่มีทางเลือก จึงพยายามเลือกเฟ้นเอาจากตัวบุคคลที่มีอยู่ในโรงเรียนแต่ดั้งเดิม ที่เห็นว่ามีพรสวรรค์ในการปฏิบัติงานมา มอบหมายงานที่เหมาะสมกับคนลักษณะประจำของผู้นั้นให้ไปทำ ดังนั้น นอกเหนือจากงานประจำที่มีอยู่ ก็ยังมีงานอีกอย่างหนึ่ง เป็นงานรองเข้ามาอยู่ในความรับผิดชอบ งานชนิดนี้เรียกกันว่า "งานจร" คนจะได้ดีหรือจะเข้าคุก จะพังก็อยู่ที่งานจรนี้แหละ

ผมเป็นผู้หนึ่งที่ได้รับเกียรติอันนี้ โดยเฉพาะตำแหน่งหน้าที่ผมเป็นนายทหารชั้นสามดาว เป็นครูในแผนกวิชาประจำแล้ว และเป็นผู้รักษาราชการแทนหัวหน้าแผนกวิชาด้วย แต่ด้วยคำสั่งพิเศษลงในสมุดสั่งการ ให้ผมไปทำหน้าที่นายทหารฝ่ายการช่างโยธาอีกตำแหน่งหนึ่ง ดังนั้น นอกจากผมจะต้องทำการสอน ควบคุมครู ครูผู้ช่วย จัดระเบียบ จัดตารางสอน จัดเตรียมพิมพ์ตำรับตำราอันเป็นงานหลักแล้ว ผมยังจะต้องมาควบคุมงานช่างโยธา ซึ่งเป็นงานจรที่จุกจิก จู้จี้ กวนใจ เป็นงานชวนให้ปวดกะโหลกที่สุดและป.ส.ด. ไหนจะซ่อมสร้างอาคาร ซ่อมอุปกรณ์ไฟฟ้า ประปาไปจนถึงเทขยะ ล้างส้วม จิปาถะ ใครขี้ไม่ออก เยี่ยวไม่ออกก็

ร้องหาแต่ช่างโยธาฯ ยังกะลูกอ่อนอ้อนดูดนมแม่ก็ไม่ปาน

เมื่อทำงานมาก ข้อบกพร่องก็ต้องมีมากเป็นเงาตามตัวธรรมดา เวลาผู้บังคับการโรงเรียนเรียกตัวที

ก็ให้สะดุ้งผวาเหมือนวัวสันหลังหวะ หวาดผวาเมื่อเห็นอีกาบินผ่าน แล้วผู้การคนนี้ไม่ใช่ธรรมดาเวลาท่านอารมณ์ดีก็ดีเลิศลอย คุยสนุกสรวลเสเฮฮา มีมนุษย์สัมพันธ์ดีมาก แต่ถ้าอารมณ์เสีย หน้าท่านจะบูดบึ้ง ใจร้อน ว้ากด้วยน้ำเสียงสุดวอลลูมทั้งเต้นวาตูซี่ ถอยหน้าถอยหลังดิสโก้เหลียวซ้ายเฉลียงขวาทั่วไปทั้งสามมิติ อาละวาดสุดเหวี่ยง เข้าหน้าไม่ติดทีเดียว แต่ท่านดีอยู่อย่าง ว้ากตุ้งแช่ใครแล้ว ไม่จดไม่จำไว้เป็นอารมณ์ ไม่ผูกพยาบาทใคร แล้วก็แล้วกันไป อย่าทำผิดซ้ำอีกก็แล้วกัน ดังนั้น คนที่รู้ใจทำเฉยๆ เสียอย่าเถียง ปล่อยให้ท่านเดี่ยวโขนปนตะลุงของท่านไปตามลำพังประเดี๋ยวก็หายโมโห หัวเราะได้อย่างเดิม

ผมเดินเซื่องๆ เข้าไปหน้าห้องท่าน เคาะบังตาร้องขออนุญาต พอเสียงขออนุญาตให้เข้าไปได้ ผมเปิดประตูห้องก็เข้าไปโค้งเคารพ

"อ้อ...คุณโมทย์เรอะ" ท่านเงยหน้าขึ้นจากแฟ้มหนังสือแล้วยิ้ม *"นั่งก่อนซิ"*

ผมค่อยๆ ถอนใจยาวด้วยความโล่งอก นึกด่าเจ้าจักษ์อยู่ในใจ ที่มันบอกว่า ท่านหน้าบูด อารมณ์เสีย แต่ที่เห็นๆ ท่านยิ้มนี่ผมจึงทรุดร่างลงนั่งบนเก้าอี้หน้าโต๊ะท่าน

"เออ...คุณโมทย์ คุณสังเกตเห็นหลังคาศาลาวิหาร

หลวงพ่อของเราบ้างหรือเปล่า" ท่านถามขึ้น

"ผมว่ามันเก่าไปนะ สีสันซีดจาง กระเบื้องยางบางแผ่นก็แตกหัก เวลาฝนตกน้ำฝนรั่วเข้าไปถูกองค์หลวงพ่อ รู้สึกจะไม่เหมาะ เราน่าจะเปลี่ยนใหม่ได้แล้วนะ"

ผมรับคำเห็นจริงกับคำของท่าน ศาลหลวงพ่อประจำโรงเรียนมีขนาดกว้างยาวประมาณ 6 ตารางเมตร หลังคาเดิมเป็นกระเบื้องเก่าชำรุดทรุดโทรมมากอย่างที่ท่านว่า อีกอย่างผู้บังคับการเป็นผู้สร้างศาลนี้ขึ้นเอง ถือเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่เคารพสักการะของข้าราชการและนักเรียนในโรงเรียนทหารแห่งนี้มาเป็นเวลานาน ศาลหลวงพ่อจึงเป็นเหมือนชีวิตจิตใจของท่านทีเดียว

ท่านจึงสั่งการให้ผมรื้อหลังคา หากระเบื้องเคลือบดีๆ มาเปลี่ยนใหม่ โดยใช้เงินบำรุงสถานการศึกษาโดยด่วน ผมทราบดีว่าโดยด่วน ของท่านหมายถึงอะไร ผมจึงรีบออกไปกับเจ้าหน้าที่ช่างโยธาอีกสองสามคน ไปสืบราคาหาของทั้งกระเบื้อง สีกระป๋อง อุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ประกอบกัน โดยเฉพาะกระเบื้องเคลือบ ผมได้สืบหาจากร้านค้ากระเบื้องหลายร้าน มีอยู่รายหนึ่งมีกระเบื้องเคลือบสีแปลกลวดลายสวยงาม มีด้วยกันสามขนาด ขนาดเล็ก กลาง และใหญ่ กระทัดรัดราคาก็ไม่แพง สืบดูที่อื่นคุณภาพและความประณีตสวยงามไม่เท่าของร้านนี้ ผมจึงนำตัวอย่างกระเบื้องเคลือบและราคาทั้งสามขนาดมาเสนอท่านผู้บังคับการ ท่านพิจารณาแล้วก็บอกให้ซื้อกระเบื้องขนาดใหญ่มามุง

"เอาขนาดใหญ่นี่แหละ" ท่านกล่าวพร้อมกับพลิก

กระเบื้องตัวอย่างไปมา *"แพงหน่อยก็ช่างมัน ขอให้หลวงพ่อสวยงามก็แล้วกัน ตกลงคุณโมทย์ คุณไปจัดการได้"*

กว่าผมจะดำเนินการทำรายงานเบิกเงินค่าใช้จ่ายรอรับเงินค่ากระเบื้องจากฝ่ายการเงิน เวลาก็ผ่านไปร่วมอาทิตย์ พอได้เงินผมก็ไม่รอช้า รีบไปที่ร้านสั่งซื้อกระเบื้องขนาดใหญ่ จำนวน 1,000 แผ่นทันที แต่โชคไม่ดี ก็ซวยบรมซวยนั่นแหละ ปรากฏว่าทางร้านบอกว่ากระเบื้องขนาดใหญ่หมด และขาดตลาดจะไม่มีกระเบื้องแบบนี้มาขายอีก ผมตกใจมากก็เมื่อสองสามวันก่อนยังมีของอยู่เยอะแยะ เจ้าของร้านบอกว่าคนต่างจังหวัดมาเหมาไปเกลี้ยงร้านเลย ขณะนี้เหลืออยู่แต่กระเบื้องขนาดกลาง ถ้าไม่เอาก็ไม่มีแล้ว และถ้าขืนช้า ขนาดกลางก็อาจจะหมดลงอีก ผมจึงตัดสินใจสั่งซื้อกระเบื้องขนาดกลาง จำนวน 1,200 แผ่นทันที พอทำใบเสร็จรับเงิน จ่ายเงินกันเรียบร้อย ก็รีบขนกระเบื้องกลับโรงเรียนด่วนจี๋

พอมาถึงผมก็เข้ารายงานท่านผู้บังคับการโรงเรียนทันที หยิบแผ่นกระเบื้องขนาดกลางติดมือมาแผ่น ไปเสนอเป็นตัวอย่าง ผมเล่าเรื่องที่ต้องตัดสินใจซื้อกระเบื้องขนาดกลางมา แทนที่จะซื้อกระเบื้องขนาดใหญ่ ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาแล้ว เท่านั้นเอง ท่านก็ลุกขึ้นเต้นทีเดียว ทั้งโซล ทั้งบั๊มพ์ ตะลุง วาตูซี่ และดีสโก้ สว่านขึ้นสว่านลงอย่างนาค มือก็ชี้หน้าผม พร้อมกับเปิดเครื่องขยายเร่งวอลลูมแอ็มปลิไฟร์สุดกู่เลย มันก้องและแสบร้อนไปทั้งแก้วหูทีเดียว

"คุณนี่ไม่เข้าใจความประสงค์ของผม" ท่านแผดประโยคออกไปสุดเสียงสังข์ "ผมต้องการให้ศาลหลวงพ่อสวยงามที่สุด ผมจึงบอกให้คุณซื้อกระเบื้องขนาดใหญ่มา คุณฟังผมไม่รู้เรื่องเรอะ ผมพูดภาษาไทยกะคุณนะ คุณเป็นคนชาติไหน พม่า แขก เขมร ญวน อิรัก หรืออิหร่านหรือไง" ท่านชี้หน้าผมกราดไปมา ตาวิ้งเขียวปั้ด "คุณ...คุณขัดคำสั่งผม ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา ถ้าเป็นในสงคราม คุณจะต้องถูกยิงเป้า ไป....ออกไป กลับไปหาขนาดที่ต้องการมาให้ได้...เดี๋ยวนี้"

ว่าแล้วท่านก็เสือกกระเบื้องขนาดกลางพรวดกลับคืนมาให้ผมอย่างแรง เข้าพุงผมพอดีแทบจุก จากนั้นท่านก็ทรุดร่างลงนั่งหอบ บ่นพึมพำกับตัวท่านเองว่า "พูดภาษาคนไม่รู้เรื่อง"

ผมรีบโค้ง แล้วถอยฉากออกมาอย่างรวดเร็ว เหงื่อแตกพลั่ก พอออกพ้นประตูก็เห็นเจ้าจ่าจักษ์ตัวดียืนยิ้มกริ่มอยู่แถวนั้น ผมฉุนกึก พลางยกมือขึ้นชี้หน้ามัน แล้วถอนทุนคืนด้วยการตวาดด้วยเสียงสุดวอลลูมว่าเหมือนกัน

"มึงไป...อย่าให้กูเห็นหน้าอีก"

จ่าจักษ์สะดุ้งยิ้มทะเล้นของเขาหุบทันที พลางสาวเท้าสวบๆ หายเข้าไปในห้องเสมียนหญิง ผมเดินต่อมาด้วยอารมณ์อันหงุดหงิด จะไปหากระเบื้องเคลือบสีขนาดตามที่ต้องการได้ที่ไหน กลับมานั่งปรึกษากัน ผมบอกกับเจ้าหน้าที่ช่างโยธาเพียงประโยคเดียวว่า

"ถ้าจะหากระเบื้องแบบนี้มาไม่ได้ กูตายแน่"

นั่งขบคิดปัญหากันอยู่สักครู่ ในที่สุดก็ย้อนกลับไปที่ร้านค้าใหม่ ขอทราบต้นตอที่ขายกระเบื้องนี้

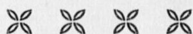
แต่เจ้าของร้านค้าบอกว่า อยู่ต่างจังหวัด และขณะนี้เลิกกิจการแล้ว จะไม่มีกระเบื้องชนิดนี้มาขายอีก แล้วจะไปหาที่ไหนก็ไม่ได้ เพราะเขาส่งมาขายที่ร้านค้าแห่งนี้แห่งเดียว

ผมแทบหงายหลัง มือตบอกพลางครางฮือ คอตก ในที่สุดหลังจากยืนคิดอยู่หลายนาที ตัดสินใจเป็นไงเป็นกันวะ สั่งให้ร้านที่เปลี่ยนใบเสร็จรับเงินใหม่ เป็นราคากระเบื้องแผ่นใหญ่จำนวนเงินเท่ากัน แล้วสั่งรถขนกระเบื้องจำนวนเดิมกลับโรงเรียน ใจเต้นตุ๋มๆ ต้อมๆ มาตลอดทาง พอมาถึงก็ปราดเข้าไปหาท่านผู้บังคับการ แล้วรายงานว่า

"ผมเปลี่ยนกระเบื้องมาเรียบร้อย เอาขนาดใหญ่ตามต้องการมาแล้วครับ"

ว่าแล้วผมก็ส่งกระเบื้องขนาดกลางแผ่นเดิมไปให้ท่านดูใหม่ ใจเต้นโครมคราม ยังกะงิ้วเข้าไปตั้งไว้ในห้องหัวใจสักสองโรง ท่านรับไปพิจารณาทำคิ้วขมวดอยู่สักครู่ ก็หน้าชื่นยิ้มแก้มตุ่ย

"เออ...ดีมาก ดีมาก" ท่านกล่าวเสียงใส "ศาลหลวงพ่อต้องใช้กระเบื้องมุงหลังคาชั้นดีขนาดใหญ่ๆ ยังงี้ซีวะ มันถึงจะสมศักดิ์ศรี ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า..."

ไอ้หมี

เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของผมเอง เข้าใจว่าจะเป็นเรื่องที่ไม่สลักสำคัญนักสำหรับความรู้สึกของท่านผู้อ่าน ดังนั้น ถ้าหากว่าท่านไม่มีเวลาเหลือเฟือ จะพลิกผ่านไปก็ย่อมได้ แต่ถ้าท่านได้อ่านทุกเรื่องในหนังสือเล่มนี้แล้ว และยังพอมีเวลาเหลืออยู่บ้าง จะลองพลิกย้อนไปอ่านเรื่องนี้ดู ก็ไม่เห็นจะเป็นการผิดกติกาแต่อย่างใด

และบางทีท่านอาจจะเป็นผู้หนึ่งที่เข้าใจ และเห็นใจผมต่อเรื่องที่ได้เกิดขึ้นตามสภาพของภูมิประเทศและเหตุการณ์ในครั้งนั้นก็ได้ เพื่อไม่ให้เสียเวลา ขอเชิญท่านกรุณาติดตามเรื่องของผมได้แล้ว ดังนี้

เมื่อคืนวันที่ 20 มกราคม 20 คืนนั้น เป็นคืนที่เราทั้งครอบครัวเต็มไปด้วยความหงอยเหงาเศร้าใจ ไปกับการตายของไอ้หมี สุนัขตัวเดียวของเราเป็นอย่างมาก เพราะเราถือว่า ไอ้หมีเป็นสมาชิกในครอบครัวของเราชีวิตหนึ่ง ซึ่งอยู่ร่วมกับเรามานานถึง ๙ ปี นับว่าเป็นเวลาที่นานพอสมควร นานยิ่งกว่าสุนัขตัวใดเท่าที่เคยเลี้ยง เคยอยู่กับครอบครัวของเรามา เรามายืนจับกลุ่มกันอยู่หน้าบ้าน

คืนนั้นอากาศค่อนข้างหนาว ลมพัดโชยมาอ่อนเอื่อย ดวงดาวกะพริบแสงปรายอยู่ทั่วไปทั้งท้องฟ้า ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณทุ่มเศษ ลูกๆ ที่เป็นผู้ชายใช้จอบและเสียมช่วยกันขุดหลุมดิน

โคนต้นชมพู่ เพื่อฝังร่างอันสงบของไอ้หมีไว้ที่นั่น

ระหว่างนั้น ผม ภรรยา และบุตรทั้งชายและหญิง ต่างก็วิพากษ์วิจารณ์กัน ถึงความดีของไอ้หมี หมาผู้ซื่อสัตย์ ฉลาด และทำประโยชน์ให้แก่บ้านเราเสมอมา ตลอดระยะเวลาที่มีชีวิตอยู่ และผลสุดท้าย คำกล่าวเหล่านั้นก็มาสรุปลงเอยเอาที่ผม ในฐานะที่ผมเป็นผู้สังหารชีวิตมัน ผมไม่อาจเถียงลูกๆ หรือแม่ของเขาได้เลยแม้แต่คำเดียว เพราะผมเป็นผู้สังหารชีวิตของไอ้หมีจริงๆ ผมฆ่ามันด้วยมือของผมเอง

อย่างไรก็ตาม สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายคงจะทราบดีว่า ผมไม่ได้มีเจตนาที่จะทำอย่างนั้น แต่มันเป็นความสับเพล่าเผลอเรอของผมเอง ที่ทำให้สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งของครอบครัว ต้องมีอันเป็นสูญสลายแตกดับไป

เมื่อผมรู้สึกตัวว่าล้อหน้าซ้ายของรถยนต์ที่ผมขับทับลงไปบนร่างของมันนั้น ก็สายเกินแก้เสียแล้ว หัวใจผมตอนนั้นหวิววาบ เศร้าใจและแค้นใจตัวเองจนบอกไม่ถูก แต่เมื่อมองทางกระจกหลัง เห็นภาพไอ้หมียืนตัวสั่นอยู่ข้างถนน ส่งเสียงร้องโหยหวน ผมก็ยังเข้าใจว่ามันคงจะไม่เป็นอะไรมากมาย เพราะมันเป็นสุนัขที่มีความทรหดอดทนเป็นเยี่ยม

ผมเคยเห็นรถยนต์ในซอยบ้านลูกท่านหลานเธอด้วยความเร็วสูง พุ่งเข้าชนมันกระเด็นไปตั้งหลายเมตร มันร้องขึ้นครั้งเดียวและนอนแน่นิ่ง เลือดอาบร่าง พวกเราวิ่งเข้าไปประคองมัน ประคบประหงมมันอยู่ประมาณ 20 นาที มันก็ลุกขึ้นได้หลังจาก

ให้หยูกให้ยา นม และอาหารดีๆ มันพักเดี้ยว ก็หายแข็งแรงดี

ฉะนั้น ในวันนั้นหลังจากที่ผมทับมันแล้ว ผมเห็นมันทรงตัวลุกขึ้นยืนได้ จึงเข้าใจว่าอาการคงจะไม่มาก แต่สิ่งหนึ่งที่ผมไม่อาจลืมเสียได้ก็คือ แววตาของมันที่มองตามหลังรถมา พร้อมกับปากที่ร้องครางอย่างโหยหวน

มันช่างเป็นแววตาที่บ่งถึงความรู้สึกน้อยอกน้อยใจอย่างแจ่มแจ้ง ชัดเจนอะไรเช่นนั้น แต่เนื่องจากความจำเป็นความเร่งรีบที่จะต้องไปปฏิบัติกิจการงานอันสำคัญ ผมจึงไม่มีเวลาพอที่จะหยุดรถลงดูอาการของมันได้ ผมจึงจำต้องตัดใจขับรถจากมาด้วยความคิดว่ามันคงไม่เป็นไร แล้วจะรีบกลับมาดูอาการมันทีหลังหลังจากเสร็จภารกิจแล้ว

แต่แล้วโอกาสที่มุ่งหวังไว้ก็มิได้เป็นของเราอีกเลย ไอ้หมีเข้าไปนอนสิ้นลมอยู่ในบ้านของเพื่อนบ้านใกล้เคียงของเรา หลังจากที่ได้เดินหาตัวของมันในตอนบ่าย วันนั้นทั้งวัน ไม่ทราบว่ามันไปอยู่ที่ไหน เพื่อนบ้านไปเจอมันโดยบังเอิญ จึงได้แจ้งให้เราทราบ ขณะนั้นผมเสียใจจนน้ำตาไหล สงสารเพื่อนที่ดีที่สุดของเราตัวนี้สุดพรรณา

ทันทีที่ทราบข่าวตายของมัน ผมหยุดนิ่งไว้อาลัยให้มัน ในใจก็ขออภัยในความสับเพร่าเผอเรอ จนทำให้ชีวิตหนึ่ง ซึ่งประกอบแต่คุณงามความดีแก่บ้าน และครอบครัวของเรามาตลอด ต้องดับดิ้นสิ้นไปในเวลาอันไม่สมควร ขออโหสิกรรมและขอให้มันไปเกิดในสุขคติภพ ทั้งตั้งปณิธานไว้ว่า จะทำบุญตักบาตรให้มัน

ในโอกาสอันควรต่อไป

ขณะที่เรากำลังฝังซากของมันอยู่ ขณะที่ผมกำลังยืนนิ่งงันอยู่ด้วยความอัดอั้นตันใจ ผมก็ได้ยินเสียงลูกสาวคนเล็ก ซึ่งเข้าใจจิตใจผมดี กล่าวปลอบใจผมขึ้นว่า

"คุณพ่อคะ หนูว่ามันคงไม่โกรธคุณพ่อหรอก เพราะคุณพ่อไม่ได้ตั้งใจจะทับมัน"

"โธ่...พ่อก็ไม่รู้จะทำยังไง" ผมตอบ "ไอ้หมีเคยวิ่งนำหน้ารถทุกเช้า ขณะพ่อขับรถออกไปทำงานทุกวัน ตลอดเวลา ๙ ปี รถเราไม่เคยได้สะกิดร่างของมันเลยแม้แต่ครั้งเดียว แต่คราวนี้พ่อก็ไม่รู้เหมือนกันว่า เพราะอะไรมันถึงพลาดเข้ามาอยู่ในล้อรถได้ พ่อก็ไม่รู้ว่ามันจะโกรธพ่อหรือเปล่า"

"มันถึงที่ตายน่ะคุณพ่อ" ลูกสาวปลอบ "คุณพ่อลองซื้อล็อตเตอรี่ซิ เอาเลขท้ายวันนี้ก็ได้ ถ้าคุณพ่อถูก ก็แสดงว่ามันไม่โกรธคุณพ่อ"

ผมอดหัวเราะไม่ได้ ก่อนตอบว่า

"ถ้างั้นไอ้หมีมีหวังโกรธพ่อเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์"

"ว่าแต่ว่า ต่อไปนี้ใครจะเป็นคนเฝ้าบ้านให้เรา" ลูกอีกคนเปรยขึ้นอีก ผมอ้ำอึ้งไปชั่วขณะหนึ่งกับความคิดที่พลุ่งพล่านอยู่ในขณะนั้น

จริงซิ...ต่อไปนี้ใครจะเฝ้าบ้านให้เรา ทุกเช้าพ่อแม่ออกไปทำงาน ลูกๆ ออกไปเรียนหนังสือ และบ้านเราไม่เคยมีคนใช้หลังจากที่สาวใช้คนสุดท้ายยกเค้าเราไปร่วมหมื่นครั้งนั้นแล้ว เราก็

ใช้ตัวเราเองมาร่วม 6 ปี ตลอดเวลาเหล่านั้น ไอ้หมีทำหน้าที่อันสำคัญ คือเฝ้าบ้านแทนเรามาโดยตลอด ไม่เคยขาดตกบกพร่องกระบวนเห่ากันแล้ว

ไอ้หมีติดอันดับแรกของหมาทุกตัวในซอย มันเห่าไม่เลือกหน้าอินทร์หน้าพรหม รักษาหน้าที่โดยเคร่งครัด ไม่ยัดทานสินบน ไม่คอรัปชั่น ลงเห่าแล้วหยุดยาก ถ้าเป็นมนุษย์ เขาคงจะเรียกมันว่า คนช่างพูด คนไม่ถูกกันอาจจะเรียกว่า "ลูกอีช่างฉอเลาะ หรือบุตรแม่ฉอด" ถ้าเป็นรถยนต์ออกแล่นเมื่อไร หยุดลำบาก เพราะเบรคเสีย อะไรทำนองนั้น

เพราะฉะนั้นขโมยที่เลียบเคียงเข้ามาหาข่าวในซอยจำเป็นต้องกลับไปบรรยายสรุปให้พรรคพวกเพื่อนฝูงฟังว่า ทุกบ้านมีความสมบูรณ์พูนสุข อุดมไปด้วยอู่ข้าวอู่น้ำ แต่ไอ้หมาดำปลอดล่ำเตี้ย หูตกข้างหนึ่ง ชี้ขึ้นไปข้างบนอีกข้างหนึ่งตัวนี้ซิ เห่าเหมือนเกิดมาไม่เคยพบกับการเห่า นักล้วงมีความสุขกับการล้วงอย่างไร ไอ้หมีก็มีความสุขกับการเห่าอย่างนั้น ถ้าให้มันเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่งในการอดข้าวดีหรืออดเห่าดี ผมเชื่อว่าไอ้หมีต้องเลือกเอาอดข้าว

มีอยู่คราว หน้าบ้านผมเป็นบ้านของท่านนายพลท่านหนึ่งวันหนึ่งท่านเดินแต่งชุดพม่าลอยชาย คือนุ่งผ้าขาวม้าเดินกรีดกรายอยู่ในบ้าน ไอ้หมีคงจะไม่เคยเห็น หรือสงสัยอะไรอย่างหนึ่งเป็นแน่ มันก็เดินเข้าไปดูใกล้ๆ พอดีผ้าขาวม้าเกิดหลุดจากชาย ท่านก็รีบตะปบไว้ ไอ้หมีกำลังดูเพลิน ตกใจกระโดดถอยหลังมาเห่า

เกรียวกราว บอกแล้วว่ามันเป็นหมาประเภทเบรคเสีย ลงเห่าแล้วหยุดยาก มันก็เลยตะบี้ตะบันเห่าอยู่นั่นเอง จนแล้วจนรอดท่านนายพลฉุนกึก ยกมือขึ้นชี้หน้ามัน แล้วตวาดว่า

"ไอ้มืด นี่บ้านกูนาเว้ย มึงบุกเข้ามาเห่ากูถึงในบ้านกูเชียวเรอะเนี่ย"

คิดมาถึงตอนนี้ก็ต้องหัวเราะหึๆ คนเดียว พอดีลูกๆ ฝังร่างไอ้หมีเสร็จ ก็เตรียมเก็บเครื่องไม้เครื่องมือ ลูกคนเล็กยังย้ำกับผมว่า

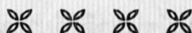
"คุณพ่อ อย่าลืมซื้อล็อตเตอรี่นะ วันนี้วันที่ 20 แล้ว ซื้อสองสูญก็แล้วกัน"

ผมก็รับปากไปแกนๆ อย่างนั้นเอง แล้วก็กลับขึ้นบ้าน อีกสองสามวันต่อมา ผมเข้าไปยืนเกร่อยู่แถวๆ ร้านขายเครื่องทองร้านหนึ่งบริเวณตลาดใหม่ บางเขน เห็นร้านแผงลอยขายล็อตเตอรี่เข้าก็นึกขึ้นได้ว่าอีกไม่กี่วันล็อตเตอรี่ก็จะออกแล้ว จึงเดินเข้าไปมองหาเลขท้าย 20 ตั้งใจว่าจะซื้อสักฉบับ แต่ก็หาไม่พบเลย พอดีเหลือบไปเห็น 02 เป็นเลขกลับกับที่ต้องการ ก็เลยซื้อไว้ คนขายก็บังเอิญมีอยู่สองฉบับ เขาคะยั้นคะยอให้ซื้อ ผมก็เลยรับไว้ทั้งสองฉบับ

พอถึงวันล็อตเตอรี่ออก เลขท้ายออก 02 พอดี ได้เงินมา 400 บาท ผมดีใจมาก ดีใจยิ่งกว่าครั้งไหนๆ ที่เคยถูกมาแล้ว ที่ดีใจไม่ใช่เพราะได้เงิน 400 บาท แต่ดีใจที่ว่าจะได้นำเงินจำนวนนี้ไปซื้อของมาทำบุญตักบาตรให้ไอ้หมีมัน นอกจากนั้นผมยังจำได้ว่า

ลูกสาวเคยพูดว่า ถ้าคุณพ่อถูกล็อตเตอรี่คราวนี้ ก็แสดงว่าไอ้หมีไม่โกรธคุณพ่อ ผมดีใจที่สุดเลย

เป็นไปได้หรือนี่ ที่ไอ้หมีอโหสิให้ผม ทั้งๆ ที่ผมก็ฆ่ามันด้วยมือของผมเอง

ความลับสุดยอด

เมื่อ 1,000 กว่าปีมาแล้ว ในประเทศจีนสมัยพระเจ้าตวนฮือฮ่องเต้ พระองค์ทรงมีขุนศึกผู้ยิ่งใหญ่ชื่อ "โล๊ปี๊" เป็นคู่บารมีและเป็นกำลังอันสำคัญแผ่อำนาจมาทางใต้ รุกไล่ฆ่าฟันชนชาติต่างๆ ไม่เว้นแม้ชนชาติเดียวกันที่บังอาจแข็งข้อ พ่ายพินาจไปสิ้น ครั้งสุดท้ายขุนศึกได้กรีธาทัพอันเกรียงไกรถึง 50 หมื่นมาจรดทิศใต้สุดของประเทศจีน เพื่อโจมตีเมืองเต๊เง่านครที่กำลังแข็งข้ออยู่ในขณะนั้น

แต่แล้วจู่ๆ วันหนึ่ง หลังจากที่ขุนพลโล๊ปี๊ได้สั่งตั้งค่ายเตรียมพล ณ ชายป่าชานเมืองได้เพียง 7 วัน ยังไม่ทันจะได้มีการรบพุ่งแต่ประการใด ขุนพลก็สั่งให้เลิกทัพยกพลักลับคืนสู่นครหลวงเสียเฉยๆ ไม่มีผู้ใดทราบต้นสายปลายเหตุ เรื่องยังคงเป็นความลับดำมืดอยู่จนกระทั่งปัจจุบัน

ขอให้หวนกลับมาดูกันในวันก่อนหน้านั้น หลังจากที่ขุนศึกสั่งตั้งค่ายได้ห้าวัน ตามแผนกำหนดบุกในวันที่ 7 ในตอนเช้าวันที่ 6 โล๊ปี๊ตื่นนอนแต่เช้า รู้สึกอากาศสดชื่น จึงเดินเรื่อยเปื่อยออกมาจากกระโจม ลัดเลาะไปตามลำธาร ขณะนั้นมีหมอกลงบางๆ ทั่วทั้งบริเวณ คงมีแสงสว่างปรากฏเพียงสลัวๆ ขุนพลเกิดปวดเบาขึ้นมา จึงหันไปทางตอไม้สีดำๆ ริมน้ำ แล้วปลดทุกข์โดยไม่ดูตาม้าตาเรือ

พอปัสสาวะกระทบตอไม้ ตอไม้นั้นก็ทะลึ่งพรวดสูงขึ้นมา

ทันที ความตกใจทำให้ขุนทัพโล่ปี๊ร้อง "ว๊าก" สุดเสียง กระโดดตัวลอยด้วยกำลังภายใน ขึ้นไปยืนอยู่บนก้อนหินข้างหลัง กางเกงเปียกปอนไปหมด ตอไม้นั้นค่อยๆหันกลับมา

พอเห็นถนัดกลายเป็นคน ซึ่งมานั่งตกปลาอยู่เงียบๆแถวนั้นนั่นเอง ใบหน้าของพรานเบ็ด เข้ม คมสัน ร่างบึกบึนสูงต่ำไล่เรี่ยกับท่านขุนทัพ เขามองตาขุนทัพอย่างตำหนิ แต่มิได้พูดอะไร เขาทำท่าเหมือนจะรอคำลุแก่โทษจากท่านแม่ทัพ แต่ความยิ่งใหญ่ของโล่ปี๊มีมากเกินไปกว่าที่จะคิดถึงเรื่องเช่นนั้น ตรงข้าม เขากลับแสดงความรู้สึกโกรธออกมาทำนองว่า ชายผู้นั้นเป็นผู้ผิด ในฐานะที่ทำให้แม่ทัพต้องตกใจ ท่านจึงแผดเสียงขึ้นว่า

"ว๊าก...ไอ้ถ่อย เจ้าเป็นใคร ทำไมถึงบังอาจทำให้คนอย่างข้า...ต๊กกะใจ"

พรานเบ็ดเห็นเหตุการณ์กลับตาละปัตรเช่นนั้น ก็ยิ้มอย่างอารมณ์เย็น พลางตอบอย่างนอบน้อมว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่ผู้ผิด ท่านเองเป็นฝ่ายผิดต่างหาก"

"อ๋าย...ผิดยังไง" โล่ปี๊ขึ้นเสียง *"เจ้าเป็นคนทำให้ข้าขวัญเสีย ข้ายังไม่รู้เลยว่า ข้าลอยขึ้นมาอยู่บนก้อนหินนี้ได้ยังไง กลับไปนี่ ข้าอาจจะเป็นไข้หัวโกร๋นก็ได้"*

"ก็ถ้าท่านไม่มาถ่ายปัสสาวะรดหลังข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านตกใจได้อย่างไร"

"นั่นแหละ ข้าถือว่าเจ้าผิด เจ้ามานั่งซุ่มอยู่ทำไมเงียบๆไม่ให้สุ้มให้เสียง หา"

"ที่นี่เป็นป่าเขาลำเนาไพรนะท่าน" พรานเบ็ดคงพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลเช่นเดิม "ใครๆ ก็มีสิทธิ์ที่จะทำอะไรก็ได้"

"พูดคำเถียงคำไม่ตกฟาก เดี๋ยวพ่อตบตายโฮ้ง" ขุนศึกตำหนิเสียงเขียว "ยังไงก็ตาม ข้ามิผิด เพราะข้าคือ "โล่ปี๊ แม่ทัพของตวนฮือฮ่องเต้"

"อ้อ...ท่านชื่อ โกปี๊" พรานเบ็ดทวนคำ "ชื่อน่ากินนี่"

"ว๊าก...ไม่ใช่เว้ย เจ้านี่หูเสีย" ขุนทัพตะโกนพลางทำตาถลน "ข้าชื่อโล่ปี๊ เอ๊ะ...นี่เจ้าไม่รู้จักขุนศึกโล่ปี๊แห่งประเทศจีนหรือเนี่ย ทำไมถึงได้โง่เง่าอย่างนี้"

"อ้อ...ข้าพเจ้าเพิ่งทราบ แต่ท่านเป็นถึงแม่ทัพ ทำไมท่านจึงทำอะไรสับเพร่าเผอเรอ ปล่อยไม่เลือกที่เช่นนี้เล่า ท่านไม่ทราบหรือว่า สุขาอยู่หนใด"

"ว๊าก...มึงว่ายังกะกูเป็นบ้างั้นแหละ" ขุนทัพโมโหสุดขีดกระโดดจากก้อนหินลงมาประจันหน้ากับพรานเบ็ดทันที "เจ้าพูดหยาบคายกับข้ามาสองครั้งแล้ว ข้าอภัยให้เจ้าไม่ได้แน่ ถ้าเจ้าไม่คุกเข่าลงมาขอขมาโทษข้า ข้าจะเอาชีวิตเจ้าเสียเดี๋ยวนี้"

"คำพูดที่ท่านพูดออกมานี้ ความจริงน่าจะเป็นคำพูดของข้าพเจ้ามากกว่า"

พรานเบ็ดคงพูดไปเรื่อยๆ ไม่ยินดียินร้ายกับท่างิ้วของขุนศึก

"ท่านควรจะขอขมาข้าพเจ้าก่อน เพราะท่านเป็นฝ่ายผิด"

""ไอ้เวรนะไอ้เวร ปากของเจ้าช่างร้ายเหลือ โธ่...เกิดมาไม่

เคยมีใครว่าข้าแสบขนาดนี้ โอ้...กรรมของกูแท้ๆ มึงต้องตาย เอ็งต้องตาย เจ้าต้องตาย"

ว่าแล้วก็วาดมือซ้ายออกไปข้างหน้า วาดมือขวาออกไปข้างหลังตามแบบเลียะพะ พลางสวนมือขวาเข้าพุงพรานเบ็ดเต็มแรง แต่พรานเบ็ดฉากออกทางขวา นิ้วอันแข็งโป๊กปานกระดานของโล่ปี๊ก็เลยผิดเป้าหมาย ถลำตัวหน้าอกเปิดโล่ง พรานเบ็ดยกเข่าขึ้นรับเสียงดังพลั่ก ยิ่งเพิ่มความโมโหแก่โล่ปี๊มากขึ้นเขาหมุนตัวกลับ ฟันคาราเต้ด้วยสันมือหมายคอ

แต่พรานเบ็ดใช้ลูกถีบจิ้มท้องน้อยกันไว้ก่อน สันมือจึงฟาดลมเข้าถนัด เลยเสียหลักถลา ทันใดนั้น เท้าซ้ายของพรานเบ็ดก็ตวัดขึ้นฟาดหน้าที่เปิดดังฉาดเลือดกลบปาก ขุนทัพหงายผลึ่งลงไปกองกับดิน พลางขยับตัวควานหาดาบ ก็ปรากฏว่า ไม่ได้เอาติดตัวมาด้วย ฉับพลันนั้นพรานเบ็ดก็ก้มลงหยิบดาบของเขาที่วางอยู่สองเล่มขึ้นมาถือไว้ พลางโยนเล่มหนึ่งไปให้โล่ปี๊แล้วพูดว่า

"มาซิท่านแม่ทัพ เรามาเล่นเพลงดาบเอาเหงื่อกันสักพักก็ได้"

พอโล่ปี๊ได้ดาบก็ผลุดลุกขึ้นยืนด้วยความฉุนเฉียว พลางตวัดดาบขึ้นฟาดฟันอุตลุด แต่ทุกครั้งที่ฟาดลงไป พรานเบ็ดยกดาบขึ้นรับอย่างสบาย เขามิได้ตอบโต้แต่อย่างใด คงเป็นฝ่ายรับไว้เท่านั้น ครั้งสุดท้ายขุนศึกแผดเสียงก้อง หวังเผด็จศึกและโถมเข้าฟันหมายผ่ากระโหลกสุดแรงเกิด ดาบของพรานเบ็ดที่ยกขึ้นรับเกิดประกายวาบและขาดสะบั้น โล่ปี๊เห็นได้ทีก็หัวร่อร่า พร้อมกับ

ถ่างขา เงื้อดาบขึ้นสูง สองมือหมายแบะกบาลออกเป็นสองซีก แบบผ่าฟืน

แต่ยังไม่ทันฟาดลงมา พรานเบ็ดก็ชิงฟันศอกเข้าใบหน้าที่เปิดโล่งดังโพล๊ะ พร้อมกับเตะขวาผ่าหมากเข้าตรงหว่างขา แล้วฉากหลบคมดาบที่ขุนพลจีนโถมฟันลงมาสุดแรงเกิด ดาบฟาดดินดังตุ๊บ แล้วขุนทัพของแผ่นดินจีนก็ลงไปโก้งโค้ง หน้าเขียว

พอถูกลูกแปอีกทีก็ค่อยๆ คะมำลงไปกับพื้นดาบหลุดมือ เมื่อเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นริมฝีปากห้อยแดงฉาน เขาบ้วนเลือดออกมาพร้อมกับฟันสองซี่ สองมือกุมของสำคัญ พอหายจุก ก็ลงนั่งแผ่สี่สลึง หอบฮั่กราวกับหมาหอบแดด ขุนพลยอมรับว่า ตั้งแต่เกิดมาก็เพิ่งเจอทีเด็ดเข้าครั้งนี้เอง แต่ก่อนร่อนชะไรไม่เคยมีใครกำแหงหาญมาต่อกรกับเขา ไม่ว่าจะเป็นเพลงดาบ เพลงมวย หรือเพลงฉ่อย แต่ครั้งนี้เขาไม่มีทางสู้เลย

"เจ้าเป็นใคร ถึงบังอาจล้มไดโนเสาร์รุ่นแรกอย่างข้าลงได้"

"ข้าพเจ้าชื่อ ฟ้าอ้าย" เป็นชาวไต๋ หรือที่พวกท่านเรียกกันว่า ฮวนนั้งนั่นแหละ" พรานหนุ่มประสานมือตอบด้วยความสุภาพ

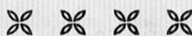
"ท่านรังแกพวกเราจนที่จะไม่มีที่อยู่อยู่แล้ว ขณะนี้พวกเรากำลังจนตรอก ข้าพเจ้าจะต้องฮึดสู้พวกท่านบ้างละ จงจำไว้นะ ชาวไต๋เป็นชาตินักรบ สันโดษและเจียมตัว ไม่สู้ท่านก็เพราะรักสงบ แต่ถ้ารวมกันได้เมื่อไร อย่าว่าแต่พวกท่าน 50 หมื่นเลย ให้ 100 หมื่น เราก็หาหวั่นเกรงท่านไม่ จงกลับไปเสีย อย่าหวนเข้ามาอีกคราวนี้ข้าพเจ้าจะไว้ชีวิตท่าน และจะให้เกียรติท่าน ข้าพเจ้าขอ

สัญญาว่า ข้าพเจ้าจะไม่นำเรื่องนี้ไปแพร่งพรายให้ผู้ใดทราบ ท่านจะยังคงเป็นขุนพลโล่ปี๊ผู้ยิ่งใหญ่คนเดิมที่ยังไม่เคยรู้จักคำว่าแพ้ต่อไป และข้าพเจ้าหวังว่า สันติภาพคงจะเกิดแก่บรรดาชนชาติต่างๆ รอบอาณาเขตประเทศจีน ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ขอความสุขสวัสดีจงมีแก่ท่าน ขอให้ท่านโชคดี ข้าพเจ้าขอลาท่านไปก่อนละ"

ว่าแล้วพรานฟ้าอ้ายก็ยกมือขึ้นประนม ก้มศีรษะให้ขุนศึก แล้วก็ผละหายไปจากที่นั่นอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้โล่ปี๊คลำคางป้อย และด้วยศักดิ์ศรีของขุนทัพผู้ชาญฉลาด เขาได้คิดในคำของฟ้าอ้าย

ดังนั้น ในคืนวันที่ 7 เขาจึงตัดสินใจถอนทัพออกจากที่มั่น กลับคืนสู่นครหลวง โดยยอมเสียฟันเพียงสองซี่ ถ้าจะมีใครมาทำสอดรู้สอดเห็นเลียบเคียงถาม โล่ปี๊จะตัดบทด้วยการซัดหลังมือให้ผู้อยากรู้คนละผลัวะสองผลัวะเสมอ จนไม่มีใครอยากตอแยด้วย

เรื่องนั้นจึงเป็นความลับสุดยอดอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้

มิคกี้ รูนีย์ ดาราเด็กตลอดกาล

จากเรื่อง "MICKEY ROONEY"
by JOE CURRERI

มิคกี้ รูนีย์กล่าวว่า "พูดก็พูดเถอะ ผมเป็นเด็กคนเดียวเท่านั้นที่ขึ้นเวทีแสดงตั้งแต่อายุได้สองขวบ ไม่ใช่แต่เพียงท่าเดินเท่านั้นที่ทำให้ประชาชนพิศวง วิธีพูดของผมยังพิสดารอีกด้วย และจนกระทั่งบัดนี้ผมก็ยังหยุดพูดบ้าๆ บอๆ แบบนั้นไม่ได้ ผมเข้าสู่ฮอลีวู้ดเมื่ออายุได้ 5 ขวบ

พออายุได้ 16 ผม สามารถทำเงินได้ปีละ 20 ล้านบาท คุณพ่อคุณแม่ของผมยิ่งใหญ่จริงๆ แม้ว่าคุณแม่จะไม่ใช่นักแสดงก็ตาม ผมเติบโตขึ้นมาพร้อมๆ กับแสงสปอร์ตไล้ท์ กล้องถ่ายและการแสดง

นี่แหละเป็นชีวิตครอบครัวที่แท้จริงของผม บางครั้งก็เจอกับความผิดหวังเหมือนกัน ซึ่งผมทราบดีว่ามันเป็นความผิดพลาดของผมเอง แต่ผมก็หลงใหลใฝ่ฝันการแสดงจริงๆ ตลอดเวลาที่ผมเข้าไปมั่วอยู่กับมันมานานถึง 59 ปี"

มิคกี้ รูนีย์ยังคงเป็นมิคกี้ รูนีย์อยู่ รูนีย์หมายถึงอะไรก็ได้สารพัดอย่าง เว้นอย่างเดียวคือเตี้ยไป พยายามจะให้สูงกว่านี้เพียงใดก็ไม่สำเร็จ ในการแสดงทุกครั้งหลังจากเสร็จเรียบร้อยแล้วเขาจะกลับมาครุ่นคิดไตร่ตรองหาข้อดีข้อเสีย เพื่อแก้ไขเสมอ แม้ในขณะที่กำลังนั่งพักผ่อนระหว่างการแสดงเรื่อง "ซูการ์ เบบี้ส์" ที่

โรงมหรสพมาร์ค เฮลลิงเกอร์ก็ยังอุตส่าห์คิด

การแสดงบนเวทีจะถึงขั้นหัวหกก้นขวิดเพียงใด แต่มิคกี้ รูนีย์ ซึ่งอายุจะครบ 60 อยู่แล้ว ก็มิได้แสดงอาการเหน็ดเหนื่อยหรือเบื่อหน่ายอะไรให้เห็นเลย เขายังคงยิ้มทะเล้น ทะเล่อทะล่าแบบเดิม เขาเป็นยอดนักแสดงขายหัวเราะที่เด่นตลอดเวลา เมื่อเขาแสดงร่วมกับดาราดังแอนน์ มิลเลอร์ เธอกล่าวว่า

"ในระหว่างการแสดงขายหัวเราะ และละครย่อยร่วมกับเขา ชั้นรู้สึกภาคภูมิและกล้ากล่าวว่า ชั้นคงจะดังต่อไปเรื่อยๆ"

หนังสือพิมพ์นิวยอร์คไทม์กล่าวถึงเขาไว้ว่า

"รูนีย์ เป็นผู้พิชิตความเหน็ดเหนื่อย เป็นนักแสดงที่เจนจัดจริงๆ มาตั้งแต่อายุสามสี่ขวบ มีสัญลักษณ์ซิการ์ยัดอยู่ในปาก มีการพยักพเยิดเลิกคิ้วหลิ่วตา ทำหน้าทะเล้นจนกระทั่งเป็นดาราจนได้"

ด้วยความสูงเพียง 5 ฟุตถ้วน มิคกี้ รูนีย์ยืนตระหง่านดุจยักษ์ แกร่งราวกับต้นมะฮอกกานี ด้วยท่วงท่าอันยียวนกวนแข้ง พราวไปด้วยลูกเล่นร้อยแปด ยากที่ใครจะเทียบหรือข่มรัศมีได้ง่ายๆ เขาเป็นตัวของเขาเองตลอดมานับตั้งแต่คลานขึ้นไปแสดงบนเวที ชาวบ้านต่างโห่ร้องต้อนรับด้วยความยินดี เมื่อคุณพ่อคุณแม่ของเขาเอาพิณฮาร์ฟใส่เข้าไปในมือของเขา

มิคกี้เริ่มเข้าสู่วงการแสดงตั้งแต่บัดนั้น และไม่เคยถอยหลังกลับออกมาอีกเลย เขาทำเงินอย่างไม่หยุดยั้ง ไม่เคยทำให้ประชาชนพลาดหวังในการแสดงในจอภาพยนตร์ รักษาความเป็น

มิคกี้ รูนีย์ไว้อย่างสม่ำเสมอ ดำรงความเป็นเด็กทุกชนิดอยู่ในตัวของตัวเองตลอดกาล

มาตอนนี้ศีรษะของพ่อม้าแกลบของเราโล่งเตียนเข้าไปแทบหมดแล้ว แต่ความกระตือรือร้นยังหาหมดไปไม่ พลังของเขายังปรากฏอยู่อย่างสมบูรณ์ วี่แววความเป็นเด็กยังฉายวาวอยู่บนใบหน้าของคนอายุปูนหกสิบ ดวงตายังเป็นสีฟ้าเปล่งประกายแจ่มใสเหมือนเดิม พูดเร็วรัวหูดับตับไหม้เช่นเดิม จนกระทั่งนักวาดภาพการ์ตูนเอาไปเขียนภาพล้อเป็นประจำ ส่งให้เขาเด่นดังและเป็นผู้ที่โชคดีเรื่อยมา

"ผมมีความเป็นเด็กอยู่ในตัวของผมเอง" เขากล่าว *"ผมไม่เคยลืมลักษณะท่าทีของเด็กๆ ที่จะมาช่วยเสริมบุคลิกพิเศษประจำตัวของผม เช่นเดียวกับลักษณะอันไร้เดียงสาของเด็กที่ปรากฏอยู่กับจูดี้ กาแลนด์ แต่เธอก็ต้องสูญเสียความเป็นเด็กในตัวของเธอไปจนได้ เป็นเรื่องที่น่าเสียดาย"*

มิคกี้กล่าวแล้วหยุดไปชั่วขณะหนึ่ง

"เมื่อมาพูดถึงเรื่องของจูดี้ สุภาพสตรีผู้มีพรสวรรค์ในการแสดงผู้นี้แล้วใจคอไม่ใคร่ดี มันทำให้ผมอดคิดถึงตอนที่แสดงร่วมกับเธอในเรื่อง "แอนดี้กับเบ็ตซี่" ไม่ได้ ภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นภาพยนตร์เพลงที่บริษัทเมโทรฯ เป็นผู้ถ่ายทำ ทำเงินได้ถึง 1,500 ล้านดอลล่าร์ ตอนนั้นค่าดูเพียงคนละ 30 เซ็นต์เท่านั้น ถ้าเป็นสมัยนี้อาจทำได้ถึง 6,000 ล้านดอลล่าร์ทีเดียว"

"พอจูดี้ตาย มีคนขอร้องให้ผมเขียนชีวประวัติของเธอ

เล่นเอาผมสมองหมุนติ้วไปเลยตอนนั้น แต่แล้วผมก็ต้องปฏิเสธ เพราะมันเป็นเรื่องความทรงจำที่มีค่าพอสมควร และเป็นเรื่องส่วนตัวเกินไปกว่าที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยว"

มิคกี้เคยหวั่นวิตกเสมอถึงความดังและความดับของดารา ถ้าลงว่าดับแล้วเป็นเรื่องยากที่จะกลับคืนมาดังอีกเป็นวาระที่สอง ในวงการอันยิ่งใหญ่นี้ เขาจึงพยายามหางานทำไว้เรื่อยๆ เขาเป็นราชาในวงการไนท์คลับมานานทีเดียว แต่กว่าจะฟันฝ่าเข้าถึงจุดใช้เวลานานหลายปี ดังๆ ดับๆ อยู่เป็นประจำ จนกระทั่งปัจจุบันเขาเริ่มคืนสู่ความเป็นดาราอีกครั้ง และคราวนี้หวังว่าคงจะยั่งยืนตลอดไป

ก่อนหน้าที่โชว์ "ซูการ์ เบบี้ส์ของเขาจะดังเป็นพลุแตกในวงการบันเทิง เขาก็ล้มลุกคลุกคลานมาตลอด มีนักวิจารณ์ชั้นป.ม. บางคนกล่าวหาว่า การแสดงของเขาเป็นการแสดงเชิงละครที่ไม่เข้าท่า มิคกี้เถียงว่า

"ไม่ใช่ละคร แต่มันเป็นโชว์ โธ่...ไม่มีมันสมองไว้แยกแยะเสียบ้างเลย การแสดงของผมเป็นการขายหัวเราะ ประชาชนคนดูเข้ามาหาความสำราญ ได้ยิ้มได้หัวเราะกับตลกแบบเก่าๆ ที่รื้อฟื้นขึ้นมาใหม่ เหมือนได้ย้อนหลังไปพบกับเรื่องรุ่นก่อนๆ คนดูจะกลับออกไปด้วยอารมณ์อันแช่มชื่นเบิกบานเสมอ"

เขาศอกกลับเอากับนักวิจารณ์ปากปลาหมอว่า

"หลับหูหลับตาวิจารณ์ เคยรู้เรื่องครูบาอาจารย์บ้างหรือเปล่า เคยตีตั๋วเข้าไปดูกี่ครั้ง ทำไมถึงไม่ไปเข้าโรงเรียนการหนังสือ

พิมพ์เสียก่อน พอรู้เรื่องการบันเทิงจนเป็นผู้เชี่ยวชาญแล้วถึงค่อยออกมาตีฝีปากสุนัขที่ดีแต่เห่าส่วนมากกัดไม่เป็นหรอก"

คำกล่าวของเขาเล่นเอานักวิจารณ์ที่สักแต่ว่าใช้ปากกาเงียบเป็นเป่าครก

มิคกี้ รูนีย์ประสบความสำเร็จในชิคาโก ดีทรอย ซาน-ฟรานซิสโก ลอสแองเจลิส และฟิลาเดลเฟีย คนดูที่มีอารมณ์ขันไม่เครียดกับชีวิตมากนัก มักจะชอบโชว์ของเขา เขาเคยย้ำเสมอว่า

"ในขณะผมแสดง ผมยินดีอย่างยิ่งที่ได้พบกับประชา-ชนคนดู ท่านเหล่านี้จะให้ความสนิทสนมเป็นกันเองกับผม ทำให้ผมมีกำลังใจที่จะแสดงด้วยความรักในอาชีพ และด้วยความสนุก-สนาน อันเป็นสิ่งที่ทำให้ชีวิตการแสดงของผมมีความหมายอย่างยิ่ง"

"สำหรับรายการโชว์ "ชูการ์ เบบี้ส์" ในปีพ.ศ.2525 ถึง 2527 เราเตรียมเรื่องไว้หัวเราะถึง 7,000 เรื่อง เรียกว่าหัวเราะกันจนเหงือกแห้งทีเดียวละครับ"

เขากล่าวแล้วหัวร่อร่าตามแบบฉบับของเขา

ในการแสดงรายการโชว์ ชูการ์ เบบี้ส์ เขาได้ค่าเหนื่อยปีละ 20 ล้านบาท และในสัญญาจะต้องให้เขาได้มีเวลาพักผ่อนด้วย

แต่ปรากฏว่า วันพักผ่อนของเขากลับกลายเป็นวันที่เพิ่มงานให้อย่างมหาศาล เพราะเพื่อนแอบไปเล่นหนังที.วี.ให้แก่สถานีโทรทัศน์ซี.บี.เอส. และแสดงให้แก่บริษัทชาร์ลีส์ ไฟรส์ โปรดัคชั่น

เรื่อง "คีฟเดม ลัฟวิง" ซึ่งเป็นเรื่องจริงเกี่ยวกับชีวประวัติของตัวตลกคนหนึ่ง ซึ่งกำลังจะตายด้วยโรคมะเร็ง นอกจากมิคกี้ รูนีย์แล้วก็ยังมี แอนน์ แจ็คสัน วิลเลียมวินดัม และเร็ด บัทตันส์ เป็นผู้แสดงร่วมด้วย

นอกจากนั้นมิคกี้ ยังแสดงนำในเรื่อง "โอ มอลเล่ย์" ของโคลัมเบียที.วี.ในเครือโทรทัศน์เอน.บี.ซี. เรื่องนี้เขาแสดงเป็นนักสืบที่มีวิธีสืบสวนอาชญากรรมไม่ซ้ำแบบใคร แสดงนำในเรื่อง "ฮู้ส-บราเธอร์. ฮู้สคีพเปอร์" ร่วมกับเดนนิส คริสโตเฟอร์ เป็นภาพ-ยนตร์ที.วี.ของบริษัทอแลน แลนสเบิร์ก โปรดัคชั่น เป็นเรื่องของคนที่ถูกกล่าวหาว่าวิกลจริต แล้วถูกส่งตัวไปกักกันในโรงพยาบาลประสาทถึง 20 ปี จึงถูกปล่อยตัวออกมา เป็นเรื่องอิงความจริงที่สนุกสนานมากทีเดียว

นอกจากจะมีธุรกิจการบันเทิงแล้ว มิคกี้ยังบ้วนต่อไปว่าเขากำลังจะเริ่มงานด้านอาหาร เป็นอาหารที่ปรุงกันอย่างรวดเร็วให้ชื่อร้านว่า "มิคกี้ รูนีย์ ส สตาร์ บี.คิว" จะเปิดเป็นร้านอาหารแบบใหม่แห่งแรกขึ้นที่ฮอลลีวู้ด จะขายแต่เนื้อวัว เนื้อหมู แฮมซี่โครงวัว หมู จะมีพริกที่เผ็ดจริงๆ และถั่ว มีเครื่องดื่มจำพวกคาโบเนตซ็อฟดริ๊งค์ มิคกี้บอกว่า

"ผมเรียกบริการนี้ว่า "หิวมาก็เสิร์ฟไป" จะตั้งชื่ออาหารแต่ละอย่างโดยเฉพาะเช่น สลัดกระหล่ำปลีคลอเด้ทต์ หรือผัดพริกรูเป เวเลซ ไม่ใช่ใส่ถั่วกับซี่โครงมิคกี้ รูนีย์ หรือมักกะโรนีมิคกี้ รูนีย์ เป็นต้น เห็นมั้ยว่าธุรกิจโภชนามันก็เหมือนกับธุรกิจ

การแสดงเหมือนกัลล์"

นอกจากนั้น มิคกี้ยังบอกว่า เขาจะระงับการบันทึกเสียงขำขันเกี่ยวกับ "การแนะนำเกี่ยวกับชีวิตแต่งงานที่มีความสุขของมิคกี้ รูนีย์" แต่จะมาตั้งร้านตัดกางเกงขาสั้นที่ออกแบบลวดลายแปลกๆ และจะเลือกเอาชนิดที่ซู่ซ่าผ่าเผยไว้ให้แก่คนที่เตี้ยแบบเขา

ผู้สัมภาษณ์ถามเขาว่า รู้สึกอย่างไรบ้างที่มีคนประนามเขาว่า "คนชอบเบ่ง" หรือ "คนอารมณ์บูด" หรือ "คนอัจฉริยะที่ก่อกวน" มิคกี้ยอมรับว่า มีผู้ตั้งฉายาเขาพิสดารแบบนี้เสมอ เขาว่าถ้ามันเป็นความสุขของผู้ว่าก็ปล่อยเขาไป เขากล่าวว่า

"ผมเป็นคนมีความคิดสร้างสรรค์ และโชคดีที่มีพร–สวรรค์ถ้าใช้ความคิดสร้างสรรค์ได้ถูกจุดงานก็จะเดินไปในแนวแปลกใหม่เสมอ ผมผ่านชีวิตทั้งลุ่มและดอนมาอย่างโชกโชน ผมเคยล้มละลายมาแล้ว แต่ว่าอย่าลืมนะครับว่า ท่านประธานาธิบดีแฮรี่ ทรูแมนก็เคยเป็นคนล้มละลายมาแล้วเหมือนกัน ผมต้องจมดักดานอยู่สองสามปี ต้องทำเรื่องที่ไม่ชอบทำ แต่ก็ไม่ได้เข้าไปมั่วกับเรื่องเลวร้าย อย่างกินเหล้าเมายาหรือเสพย์ยาเสพติด นับว่าเคราะห์ดีพอสมควร แต่มันไปเป็นโรคประหลาดอยู่อย่างคือ โรคนอนไม่หลับ มันทรมานแทบตายทีเดียว ตอนนั้นคุณๆ คงพอจะจำได้ ผมมีสภาพเหมือนเด็กอายุ 14 ขวบมานานตั้ง 30 ปีทีเดียว"

"ชีวิตผ่านการกลั่นกรองเรื่อยมา ผมสำนึกถึงความไม่รู้จักพอของตัวเอง คนสุดท้ายที่รู้จักความเลวร้ายของผมดีก็คือตัวเอง

ผมโกหกตัวเองมาเรื่อยด้วยเหตุผลเท่าที่จะสรรหามาแก้ตัว หรืออีกอย่างก็คือ การเติบโตขึ้นมาช้าๆ อย่างเด็กๆ ที่ไร้ความคิดนั่นเอง ผมต้องใช้ชีวิตร่วมกับมิคกี้ รูนีย์ มาตลอด ผมมักจะกล่าวถึงเขาในฐานะบุคคลที่สาม ผมปรารถนาอย่างยิ่งที่จะหลีกห่างจากมิคกี้ รูนีย์

ผมพยายามอยู่นานก่อนที่จะรู้สึกว่า ผมควรจะอยู่กับเขาอย่างสงบ ไม่ควรจะผละจากเขาไป อีกอย่างที่ผมจากเขามาไม่ได้ ก็เพราะเขาตะบี้ตะบันมีเมียเสียตั้ง 8 คน บางคนผอม บางคนสูง ที่สั้น เอ๊ย...เตี้ยหายาก ทีนี้มาถึงทัศนคติของเขา บางทีมิคกี้อาจจะชอบผู้หญิงร่างใหญ่ เพราะว่าธุรกิจการงานของเขาก็ใหญ่ มันจะได้สมดุลย์กัน เมียเขาทุกคนสูงๆ ทั้งน้าน คนแรกก็คืออาวา การ์ดเนอร์ คนที่ 8 ก็สูงพอๆ กัน แต่เข้าใจว่าคงจะไม่มีคนที่ ๙ แน่"

มิคกี้หยุดหายใจเอาแรงหน่อยหนึ่ง "ถ้ามัวคิดถึงแต่เรื่องความสูงอยู่ มันจะมีความสุขได้ยังไง แล้วผมก็ขี้มักจะเลือกได้ผู้หญิงที่วิเศษอย่างไม่มีที่ติเสียด้วย" มิคกี้ว่าเข้าไปนั่น พร้อมกับยิ้มกว้างขวางทะเล้นสุดขีดของเขา "สำหรับสุภาพสตรีที่ทรงเกียรติถ้าเป็นคุณบางทีก็จีบได้ บางทีก็เหลว แต่ถ้าเป็นผมคำว่าไม่สำเร็จจะไม่มีอยู่ในปทานุกรมของผมเป็นอันขาด"

ผู้สัมภาษณ์เห็นว่าจะไปกันใหญ่ จึงถามเขาว่า "เอ้อ... แล้วทำไมเลิกกับคนที่ 1 ถึง 7 เสียล่ะ"

"มันก็เข้าแบบ เป็นเด็กอุตริสวมเสื้อผู้ใหญ่นั่นแหละ"

เขากล่าวอย่างเปิดเผย ชีวิตการแต่งงานที่แล้วๆ มาของเขาต้องประสบกับความล้มเหลวตลอดมา จนกระทั่งถึงคนที่ 8 แยน แชมเบอร์เลน เธอเป็นทั้งนักร้องและนักแต่งเพลง ทั้งคู่อยู่กันมานานถึง 4 ปี ผู้เขียนถามถึงสภาพการแต่งงานของเขา เขากลับย้อนถามว่า

"คุณหมายถึงเวลาที่ใช้ไปใช่มั้ย" ความจริงมิคกี้ไม่ได้คิดภาคภูมิเรื่องสถิติการแต่งงานของเขาเลย เขาตอบว่า *"ความจริงผมไม่ได้แต่งงานหรอก ผมเพียงเข้าไปฝึกงานน่ะ"*

เสียงฮากันครืนกับอารมณ์ขันของเขา

ในที่สุดเขาก็พบกับหญิงที่ควรแต่งงานด้วยจนได้ *"ผู้ชายน่ะ ปรารถนาที่จะได้เพื่อน"* เขากล่าว *"แต่ว่าเท่าทุกวันนี้ คุณจะมองภรรยาของคุณในแง่ร้ายเสมอ พอถึงจุดหย่าร้างเมื่อไหร่ ไม่ใช่คุณหรอก เธอเองนั่นแหละจะเป็นคนไปเรียกทนายความมาจัดการกับคุณ"*

ในการแต่งงาน 8 ครั้ง 8 เจ้าสาวของมิคกี้ รูนีย์ ทำให้เขามีบุตรชายหญิงที่เกิดกับเจ้าสาวเหล่านี้ถึง 10 คน เป็นชาย 5 หญิง 5 อายุอยู่ในระหว่าง 9 ขวบถึง 34 ส่วนมากอยู่กับพ่อ มีแยกไปอยู่ต่างถิ่นบ้าง บุตรชายชื่อมิคกี้ น้อย สูงถึง 6 ฟุต อีกคนชื่อทิม รูนีย์ เป็นนักประชาสัมพันธ์ในภัตตาคารของโรงมหรสพลองโรงในฟิลาเดลเฟีย เขายกย่องและนับถือบิดาของเขามาก

"ผมภาคภูมิใจในตัวผู้ถ่ายทอดสายโลหิตของผมมาก" ทิมบอกกับเรา *"คุณคงจะไม่ทราบว่า* คุณพ่อผมไม่เคยห้ามผมเลย

ไม่ว่าจะทำอะไรผิด แต่ท่านจะออกไปสาธิตให้ดูเองเลยทีเดียว"

มิคกี้ รูนีย์เป็นบุคคลตัวอย่างที่ดังอย่างรวดเร็ว ในปีพ.ศ. 2481-2483 เขาเป็นดาราที่เด่นดังเป็นเยี่ยมคนหนึ่งในโลกภาพยนตร์ เช่นเดียวกับยอดดาราอย่าง คลาร์ค เกเบิล เออรอล ฟลิน และไทโรน เพาเวอร์

รูนีย์แสดงภาพยนตร์มากกว่า 200 เรื่อง ชื่อเริ่มดังเมื่อแสดงเรื่องที่ 6 เรื่อง "มิคกี้ แม็คไกว" แสดงเรื่องตลกสั้นๆ มา 78 เรื่อง โดยใช้บุคลิกลักษณะจากตัวการ์ตูนฟอนเทน ฟ็อกซ์เป็นพื้นฐาน ณ เวทีแสดงแห่งหนึ่ง เขาแสดงที่นั่นถึง 40 เรื่องภายในปีครึ่ง ต่อมาก็แสดงเป็นตัว "แอนดี้ ฮาร์ดี้" เป็นเรื่องยาวเกี่ยวกับครอบครัวของฮาร์ดี้ยาว 14 ตอน สร้างโดยบริษัทเมโทรฯ มิคกี้ดังไม่รู้เรื่องเลยคราวนี้

ในปี พ.ศ.2481 แสดงร่วมกับเบ็ตตี้ เดวิส คราวนี้ดังระดับชาติทั้งคู่ ได้ฉายาว่า "คิง" และควีน คู่กันไปเลย ในปี พ.ศ. 2482 ได้รับรางวัลตุ๊กตาทองออสก้าร์ขนาดย่อมคู่กับเดียนา เดอ-บิน ในฐานะผู้แสดงวัยรุ่นยอดเยี่ยมประจำปี ต่อมาได้รับตุ๊กตาทองอีก 4 ครั้ง ได้รับรางวัลเอมี อวอร์ด ด้านการแสดงโทรทัศน์อีก 4 ครั้ง มิคกี้ รูนีย์ มีความสามารถรอบตัว เขาแสดงได้ทั้งการร้องเพลง เต้นรำ และเข้าถึงบทบาทของการแสดง อย่างที่ดิ๊คแวนได้ค์กล่าวว่า

"มิคกี้ รูนีย์ เป็นนักแสดงที่เยี่ยมที่สุดคนหนึ่งของฮอลลีวู้ด" นอกจากจะเล่นดนตรีได้แทบทุกชนิดแล้ว เขาสามารถแต่ง

เพลงที่ทันสมัยไว้หลายเพลง เขียนซิมโฟนีก็ได้ และเป็นสมาชิกคนหนึ่งในสมาคมนักแสดงแอสแคพ รสนิยมในการฟังเพลงของเขาเริ่มตั้งแต่อุปรากรลงไปจนถึงเพลงแจ๊ส มิคกี้ รูนีย์ชอบเล่นกอล์ฟมาก เขาพูดเสมอว่า ถ้ามีใครมาชวนเขาไปเล่นกอล์ฟ เขาจะวางมือจากสิ่งที่ทำอยู่ทันที จะไปเล่นที่สนามไหน เวลาใดบอกมาเลย เขาชอบม้ากมากเหมือนกัน เคยวางแผนจะเลี้ยงม้าในที่ดินของเขาเองที่อยู่ห่างจากฮอลลีวู้ดไปประมาณ 70 ไมล์ มิคกี้ รูนีย์กลับคืนสู่วงการบันเทิงอย่างเต็มภาคภูมิ คืนสู่เวทีเหมือนกับในระยะแรกที่เริ่มต้นการแสดงเมื่อเด็กและกลายเป็นเด็กที่น่ารักน่าเอ็นดูตลอดมา

"แต่ตอนนี้" เขาเอ่ยขึ้นเหมือนจะป่าวประกาศ *"คุณจะเห็นรูนีย์มาในแบบใหม่ถอดด้าม เมื่ออายุ 60 มีครอบครัวแล้ว ไม่มีเลศนัยเหมือนก่อนๆ ทางข้างหน้าโรยด้วยกลีบกุหลาบ อนาคตที่สดใสกำลังรอผมอยู่ข้างหน้า ขอให้ผมได้มีโอกาสเสนอความบันเทิงให้แก่ประชาชนคนดูเถอะ ผมจะเป็นคนที่มีความสุขที่สุด"*

เขาเป็นผู้ใหญ่ก็จริง แต่ดูยังเด็กอยู่ นี่คือความคิดเห็นของคาเซย์ สเตนเยล ผู้จัดการทีมเบสบอลชื่อดัง เขาเคยกล่าวกับมิคกี้ รูนีย์ เมื่อพบกันครั้งหนึ่งว่า *"ถ้าคุณสูญเสียความเป็นเด็กในตัวคุณไปเมื่อไหร่ คุณจะต้องสูญสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง"*

ขอให้ท่านเชื่อมือชั้นตุ๊กตาทองออสก้าร์ เอมมี่ส์ และโทนี อย่างมิคกี้ รูนีย์ เถิดว่า นักแสดงหน้าเด็กตลอดกาลผู้นี้จะไม่มีวันทำให้ใครต้องผิดหวัง เขาคือผู้พิชิตโลกของความบันเทิงอย่างแท้จริง

เขามาลาข้าพเจ้า

ในเดือนเมษายน พ.ศ.2511 ซึ่งเป็นวันหยุดเทอม พวกเราบรรดาครูอาจารย์โรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่งชานพระนคร ต่างได้รับมอบหน้าที่ในการรับนักเรียนใหม่ เช่นเดียวกับทุกๆ ปี วันรุ่งขึ้นเป็นวันกำหนดนัด เริ่มรับนักเรียนเป็นวันแรก อาจารย์ใหญ่มอบหมายหน้าที่ ให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ไปรับเอกสารหลักฐานต่างๆ จากกระทรวงศึกษาธิการในวันนี้

ข้าพเจ้าจึงไปจัดการติดต่อขอรับสิ่งของอุปกรณ์จากเจ้าหน้าที่กระทรวงฯ เรียบร้อย ก็ว่าจ้างรถแท็กซี่คันหนึ่งให้มาส่งที่โรงเรียน พอมาถึงโรงเรียนก็ลำเลียงเอกสารต่างๆ ซึ่งหนักร่วม 20 ก.ก. ลงวางไว้ที่ทางเดิน ชำระค่าแท็กซี่เรียบร้อยก็เดินมาทางหน้ามุขโรงเรียน หิ้วของติดมือมาบ้าง ตาก็สอดส่ายมองหาคนช่วยยกของ ก็ไม่เห็นใครสักคน ในความรู้สึกช่างเป็นวันที่เงียบเหงาซบเซา ชอบกล พอมาถึงบันไดหน้ามุข มองขึ้นไปบนระเบียงก็เห็นคนงานชื่อวิทย์ เพิ่งสึกจากบวชมาใหม่ๆ กำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์หันข้างให้ อยู่ตรงที่นั่งข้างระเบียงตึก ข้าพเจ้าดีใจมาก จึงร้องบอกไปว่า

"วิทย์...วิทย์ มาช่วยยกของหน่อย เร็ว"

ว่าแล้วข้าพเจ้าก็ก้มลง วางหนังสือและของต่างๆ ที่หิ้วมาพะรุงพะรังลงกับพื้น พอวางเสร็จ ก็เงยหน้าหันไปทางวิทย์ขยับจะร้องเรียกอีกครั้ง อ้าว...หายไปไหนเสียแล้ว ข้าพเจ้าฉุนกึก เอ๊ะ..

วิทย์นี่ยังไง ไอ้เรายิ่งไม่มีคนช่วยอยู่ หนอย...พอให้ช่วยยกของหน่อย หลบไปเสียแล้ว

ข้าพเจ้าเดินบ่นพึมพำย้อนกลับมาที่หน้าโรงเรียนใหม่ แล้วอ้อมไปทางโรงเลี้ยงอาหาร ตั้งใจจะไปเรียกภารโรงคนอื่นๆ ที่บ้านพักมาช่วย ก็พอดีเห็นอาจารย์ประจงแต่งสูทสากลไว้ทุกข์เดินสวนมา อาจารย์ประจงมีหน้าที่เป็นผู้ควบคุมรับผิดชอบในการปกครองคนงานภารโรงทั้งหมดของโรงเรียน ข้าพเจ้าจึงเดินเข้าไปหาและฟ้องทันทีว่า

"อาจารย์ เมื่อกี้นี้ผมเจอนายวิทย์ ผมบอกให้เขามาช่วยยกของ พอเผลอแว่บเดียว หลบไปไหนไม่รู้ คนอะไร ไม่เอาไหนเลย"

อาจารย์ประจงทำตาเหลือกโพลง

"หา...คุณว่าอะไรนะ คุณว่าคุณเจอ วิทย์...! ยังงั้นเรอะ.."

ข้าพเจ้าเห็นอาการตกใจของอาจารย์ประจงช่นนั้น ก็เลยพลอยยืนจังงังไปด้วย

เมื่อสามวันที่แล้ว อาจารย์ใหญ่กำหนดออกใบสุทธิให้นักเรียนที่สำเร็จการศึกษา และนักเรียนที่จะลาออกจากโรงเรียน เมื่อท่านเดินออกจากบ้านพักในโรงเรียนเดินมาถึงที่ทำงาน บังเอิญลืมหยิบต้นขั้วใบสุทธิทั้งปึกติดมือมาด้วย

จึงสั่งให้นายวิทย์พนักงานขับรถโรงเรียน ซึ่งขณะนี้ไม่ได้ทำหน้าที่ขับรถเพราะรถเข้าซ่อม จึงมาทำหน้าที่เดินหนังสือแทน ให้ไปที่บ้านพักของท่านและมอบกุญแจห้องให้ไปบอก

บุตรชายของท่านช่วยไขห้อง แล้วหยิบต้นขั้วใบสุทธิที่วางอยู่บนเตียงนอนมาให้ที

พอนายวิทย์มาถึงบ้านพัก ก็ส่งกุญแจให้เด็กชายวัยรุ่นอายุไม่เกิน 15 ปี ซึ่งเป็นบุตรของอาจารย์ใหญ่ เมื่อแจ้งความประสงค์ให้เด็กทราบแล้ว ก็ลงนั่งกางหนังสือพิมพ์อ่านอยู่ที่โต๊ะรับแขก เด็กก็นำกุญแจไขห้องอาจารย์ใหญ่เข้าไป บังเอิญมืออยู่ไม่สุข ค้นไปควานมาไปพบเอาปืนพกกระบอกหนึ่งเข้าใต้หมอนด้วยความสนุกตามประสาเด็กเขารีบนำต้นขั้วใบสุทธิ และปืนติดมือมาด้วย พอลงมาถึงกลางบันไดก็ยก ปืนขึ้นจ้องมาที่นายวิทย์ พร้อมกับร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า

"พี่...พี่ เอานะ เอานะ"

นายวิทย์ละสายตาจากหนังสือพิมพ์หันมาทางเด็กชาย พอเห็นปากกระบอกปืนจ้องมาที่หน้าเช่นนั้น เขาก็ตกใจ พลางยกมือขึ้นห้ามและร้องบอกว่า

"อย่าเล่น อย่าเล่น คุณหนู"

ยังไม่ทันขาดคำร้องห้ามของนายวิทย์ ปืนก็ลั่น "โป้ง" ออกมาเสียแล้ว แม่นยังกะจังวาง ลูกปืนวิ่งเข้าหน้าผากตรงจุดกึ่งกลางระหว่างคิ้วพอดี วิทย์ฟุบแน่นิ่งอยู่กับที่ เลือดไหลโกรกนองไปทั่วบริเวณ

จากคำเล่าของอาจารย์ประจง ข้าพเจ้าถึงกับเข่าอ่อน ขนลุกเกรียว เส้นผมเหมือนจะลุกตั้งชูชันไปทั้งศีรษะทีเดียว ก็เมื่อกี้ข้าพเจ้าเห็นเขานั่งอยู่ที่ระเบียงยกหนังสือพิมพ์อ่าน หันข้างให้

ผมบนศีรษะของเขาสั้นเกรียน เพราะเพิ่งสึกจากบวชมาใหม่ๆ ข้าพเจ้าจำเขาได้แม่นยำ ไม่ผิดตัวแน่ๆ 100 เปอร์เซ็นต์

"ผมเพิ่งไปเผาเขามากับมือ หยกๆ เดี๋ยวนี้เอง"

อาจารย์ประจงยืนยัน นั่นซิ ข้าพเจ้าเพิ่งนึกได้ เมื่อตอนที่นั่งรถแท็กซี่ผ่านมาหน้าวัดก่อนถึงโรงเรียน ข้าพเจ้ายังเห็นบรรดาครู อาจารย์ของเราหลายคนแต่งชุดดำไว้ทุกข์ ยืนอยู่แถวหน้าวัดเลย แต่มิได้เฉลียวใจ

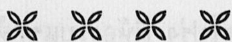
โดยปกติข้าพเจ้าคุ้นเคยกับนายวิทย์เป็นอย่างดี เขาเป็นคนหนุ่มที่ฉลาดไหวพริบดี ทำงานคล่องใช้ง่าย อาศัยไหว้วานอะไรไม่เคยขัด ชอบอ่านหนังสือพิมพ์มาก เขาชอบมาคุยแสดงความคิดเห็นเรื่องอะไรต่อมิอะไรร้อยแปดกับข้าพเจ้าเสมอ

เมื่อข้าพเจ้าอาศัยไหว้วานอะไรเขา เขาไม่เคยปฏิเสธเลย ทำให้ด้วยความเต็มใจ และด้วยความเรียบร้อยเสมอมา เขาเพิ่งขัดความประสงค์ของ ข้าพเจ้าเป็นครั้งแรก เมื่อสักครู่นี้เอง การแสดงตนของเขา เสมือนจะบอกกล่าวอำลาแก่ข้าพเจ้า ซึ่งเป็นเพื่อนข้าราชการและคลุกคลีสนิทสนมกับเขามาเป็นเวลานาน

ทั้งข้าพเจ้าก็เป็นคนเดียวที่ไม่ทราบข่าวตายของเขา เพราะระหว่างนั้นเป็นระยะเวลาหยุดเทอมข้าพเจ้าไม่ได้เยี่ยมกรายเข้ามาที่โรงเรียนเลย

ข้าพเจ้าหยุดนิ่งอยู่กับที่ชั่วขณะหนึ่ง เป็นการไว้อาลัยให้แก่เขา ข้าพเจ้ายังอดชอบใจเขาไม่ได้ ที่เขาได้ขัดความประสงค์ของข้าพเจ้าเสียในตอนนั้น ถ้าเขาไม่ปฏิเสธยอมรับความ

ประสงค์เดินเข้ามาให้ความช่วยเหลือ เรื่องมันคงจะยุ่งและพิลึกพิลั่นน่าดูทีเดียว ข้าพเจ้ายังนึกไม่ออกเลยว่าเรื่องจะไปลงเอยกันแบบใด

อาถรรพณ์บ้านพักครู

ผมเป็นอาจารย์สอนวิทยาศาสตร์อยู่โรงเรียนธัญญบุรี ตอนนั้นยังเป็นโสด ทางโรงเรียนจัดบ้านพักครูให้หลังหนึ่ง บ้านหลังนี้ข้างล่างเปิดโปร่ง มีห้องรับแขกด้านหนึ่ง อีกด้านเป็นครัว ข้างบนมีสองห้อง เป็นห้องของผมห้องหนึ่ง และอีกห้องเป็นที่พักของเพื่อนครูซึ่งมีครอบครัวแล้ว

ก่อนมาอยู่ผมได้ยิน กิติศัพท์เลื่องลือจากเพื่อนครูและชาวบ้านแถบถิ่นนั้นว่า บ้านพักครูหลังนี้มีอาถรรพณ์ มีอะไรออกจะแปลกพิสดารอยู่บ้างเป็นบางครั้งบางหน ขอให้ผมรู้ตัวไว้ และให้ระมัดระวัง ตอนแรกๆ ผมก็รับทราบด้วยความรู้สึกเฉยๆ แต่พอมีเสียงเข้าหูมากขึ้นก็ชักเอะใจ จะประมาทไม่ได้เสียแล้ว

ดังนั้น พอวันอพยพย้ายมาเข้าที่พัก ผมก็จัดหาหัวหมู ไก่ เหล้า ขนม มาเซ่นไหว้ กราบขอขมาและฝากเนื้อฝากตัว จากนั้นผมก็อยู่ที่นั่นเรื่อย มาไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้น นอกจากระยะสองวันแรก ขณะที่กำลังจัดบ้านจัดของเข้าที่ ตาเหลือบไปเห็นไม้ฉำฉาอันหนึ่ง ตอกตะปูติดอยู่กับไม้คร่าวระดับศีรษะ เข้าไปพิจารณาดูไม่เห็นมีประโยชน์อะไร ก็เอาค้อนมาตีเพื่อให้หลุดออกมาจากตะปู ฟาดไปได้สามครั้งค้อนก็หลุดมือลงมาถูกหน้าค่อนข้างแรง แต่เอ...แปลกแฮะ แทนที่จะรู้สึกว่าหัวค้อนกระทบเนื้อ กลับรู้สึกเหมือนมือใครไม่รู้ตบเอาหน้าฉาดใหญ่ ผมยืนงง แต่ก็ไม่

ได้คิดอะไรมาก แล้วก็เลิกงัดแงะไม่ได้แตะต้องไม้อันนั้นอีกเลย

ต่อมาอีกไม่นานวันหนึ่งผมอยู่บ้านคนเดียว เพื่อนครูอีกห้องหนึ่งก็ไม่อยู่ไปธุระทั้งผัวทั้งเมีย บังเอิญมีเพื่อนของเพื่อนครูคนนั้นมาหาด้วยธุระสำคัญ ผมบอกกับเขาว่าคงจะกลับเย็น ถ้ามีธุระสำคัญก็ควรจะรอก่อน ผมก็ให้เขาขึ้นไปพักบนบ้าน จนกระทั่งสามทุ่มเพื่อนก็ยังไม่มา เขาจึงตัดสินใจกลับ ผมก็เดินมาส่งเขาถึงถนนใหญ่ บังเอิญไม่มีรถเข้ากรุงเทพฯ เพราะดึกมากรถประจำทางหมด ตกลงผมจึงบอกให้เขานอนค้างกับผมแล้วพรุ่งนี้ค่อยไป

คืนนั้นเรานอนกันบนพื้นห้อง ใช้ผ้าปูรองพื้นคนละผืนและนอนเคียงกัน ตอนดึกผมรู้สึกตัวตื่นขึ้น ก็เห็นใครไม่ทราบ 4 คน เป็นชายสามหญิงหนึ่งยืนอยู่ข้างตัวผม ผู้ชายแต่งตัวแบบชาวไร่ชุดขาสั้นขาก๊วย เสื้อม่อฮ่อม ส่วนผู้หญิงสวมผ้าถุงเสื้อทรงกระบอกสามส่วน ทุกคนยิ้มละไมให้แก่ผม คนสูงอายุกว่าเพื่อนบอกกับผมว่า ให้ย้ายที่นอนเสียใหม่ เพราะเท้าแขนของผมและเพื่อนไปทับขาเขา ผมก็ไม่ว่าอะไรลุกขึ้นอย่างว่าง่าย เปลี่ยนที่นอนใหม่ไปนอนอีกทางหนึ่ง

จากนั้นจนกระทั่งเช้าก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่แปลกใจที่ว่าตอนที่ผมย้ายที่นอนใหม่ เพื่อนของครูคนนั้น คงนอนอยู่ที่เดิมแต่ตอนเช้าไงกลับมานอนอยู่ข้างผมไม่ทราบ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรนึกว่าเขาคงเปลี่ยนที่มานอนข้างผมเอง

รุ่งเช้า ผมก็จัดการหาอาหารมื้อเช้าเลี้ยงเพื่อนคนใหม่

คนนั้น ขณะกำลังรับประทานกันอยู่เขาก็กระซิบกับผมว่า เขามีเรื่องประหลาดจะเล่าให้ฟัง พอเขาพูดเท่านั้นดวงตาของผมก็ลุกโพลงขึ้นมาทันทีเขาเล่าว่า

ตอนดึกเขารู้สึกเหมือนมีมือใครไม่ทราบ มาขยุ้มผมของเขา เขากำลังงัวเงียก็ไม่ได้สนใจอะไร นึกว่าเป็นมือผม คงจะเป็นคนนอนดิ้นหรือละเมอไป ไม่ทันได้ลืมตาขึ้นดูคงปัดมือไม่ให้มายุ่งกับศีรษะเขาเท่านั้น พอนอนไปได้อีกพัก ก็รู้สึกว่ามีมือมาขยุ้มผมอีกคราวนี้ไม่ขยุ้มเปล่า ยังลากตัวเขาออกไปจากที่นอนอีกด้วย เขาเลยต้องนอนตัวแข็งอยู่กับที่จะร้องก็ร้องไม่ออก

พอรุ่งเช้าจึงได้รู้สึกว่าเปลี่ยนที่นอนไปอีกทาง และมานอนอยู่เคียงข้างผม เขาสงสัยว่าทำไมทั้งเขาและผมจึงต้องเปลี่ยนที่นอนและเปลี่ยนด้วยวิธีประหลาดเสียด้วย ผมจึงเล่าเรื่องที่พบเมื่อคืนให้เขาฟัง เขาหน้าซีดพอสายก็ร่ำลาจากไป ทิ้งให้ผมนั่งมึนอยู่คนเดียว

หลังจากนั้นผมก็เจอกับเหตุการณ์ประหลาดเข้าอีก เย็นวันหนึ่งนอนเล่นอยู่ในห้องพอเคลิ้มหลับไป ก็รู้สึกว่ามีมือคู่หนึ่งมาลูบคลำอยู่แถวๆ หน้าอก ลืมตาขึ้นก็เห็นมือสองข้างแค่ข้อศอกกำลังลูบไล้อยู่แถวๆ บริเวณหน้าอก ผมตกใจเพราะรู้สึกว่าไม่ใช่มือของผม มือของผมยังวางอยู่ข้างตัวแต่ขยับเขยื้อนไม่ได้ มันหนักเหมือนมีอะไรมากดไว้ไม่ให้ยกขึ้นได้ มือทั้งสองลูบละขึ้นมาจนถึงใบหน้าแล้วก้เลยขึ้นมาจนถึงศีรษะ ผมเองก็ทำอะไรไม่ถูกได้แต่สวดมนต์อิติโส อยู่ในใจด้วยความตื่นตระหนก จากนั้นมือ

ทั้งสองนั้นก็หายไป

คนที่เคยอยู่หรือเจอกับเรื่องประหลาดๆ ที่บ้านหลังนี้เคยเล่าให้ฟังว่า บ้านหลังนี้มีอาถรรพณ์ เพราะใช้ไม้ตะเคียนสร้างเป็นส่วนของบ้านหรือเป็นเสาบ้าน ผู้เคยอยู่บ้านนี้มาก่อนเป็นครูผู้หญิงเคยเล่าว่า วันหนึ่งนอนเล่นอยู่พอเคลิ้มหลับก็รู้สึกเหมือนมีผู้หญิงมานั่งอยู่เหนือศีรษะ นั่งไม่นั่งเปล่าเอามือโอบเข้ามาลูบไล้ไปมาแถวๆ หน้าอก ครูผู้นั้นบอกว่าเธอตกใจมาก จึงใช้มือเอื้อมไปตรงที่ใครนั่งอยู่เหนือศีรษะนั้น

แต่ปรากฏว่ามือไปสัมผัสเอาร่างที่แข็งราวกับกระดานแถมมีตะปุ่มตะป่ำเหมือนตาไม้อยู่ด้วย เธอตะกุยตะกายเอาด้วยความตื่นตระหนก จนกระทั่งเล็บมือที่ไว้ยาวหักยับเยินแทบหมดพอลุกขึ้นก็ไม่เห็นมีอะไรปรากฏอยู่ที่นั่นเลย

เรื่องประหลาดที่ผมเจอยังมีอีก ตามปกติผมมีช้อนส้อมใช้อยู่สามสี่คู่ แต่ละคู่มีลวดลายไม่เหมือนกัน ผมไม่เคยนำช้อนส้อมคู่ใดออกไปจากห้อง ไม่เคยให้ใครยืมแม้เพื่อนครูข้างห้อง แต่แล้วปรากฏว่าช้อนซ่อมบางคู่ของผมเปลี่ยนลวดลายไป เข้าคู่กันไม่ได้อยู่สองคู่ เคยถามเพื่อนครูข้างห้อว่ามีช้อนซ่อม ลวดลายอย่างของผมปะปนเข้ามาในห้องหรือเปล่า ก็ไม่ปรากฏว่ามีเหมือนแบบของผมเลย

มีอยู่ครั้ง ผมสังเกตเห็นบนโต๊ะของผมมีช้อนพลาสติกวางอยู่สามอัน ผมหยิบขึ้นมาดูแล้วพยายามนึกเท่าใดก็นึกไม่ออกว่า ไปหยิบยืมหรือให้ใครถือเอาช้อนเข้ามาในห้อง โดยปกติใครจะ

เข้ามาในห้องของผม ผมจึงนำช้อนสามคันนั้นไปให้เพื่อนร่วมบ้านดู แล้วถามว่าช้อนนี้เป็นช้อนของคุณใช่หรือไม่ คุณเอาเข้ามาวางในห้องผมหรือ เขาดูแล้วตอบว่าใช่ แต่เขาไม่ได้เอาไปวางไว้ในห้องผม เขายังว่า เออ...หมู่นี้ช้อนบางตาไป แอบมาอยู่นี่ เล่นเอาผมสะดุ้ง ก็เลยต้องบอกกับเขาไปว่า ผมไม่เคยแตะต้องช้อนของเขาเลย แล้วมันเข้ามาอยู่ในห้องผมได้ยังไงไม่รู้ ผมทำท่างง เขาก็ทำท่าจังงังอ้าปากค้าง ผมก็เลยคืนช้อนให้เขาไปด้วยอาการของคนละเมอ

อย่างไรก็ตาม ไม่เคยปรากฏเหตุการณ์ร้ายแรงแก่ผมเลย อาจมีบ้างเป็นครั้งคราว แต่ไม่หนักหนาอะไร หรืออาจเป็นการบังเอิญก็ได้ เช่น ผมเคยนึกเชื้อเชิญเจ้าที่เจ้าทางให้รับประทานอาหารก่อนผมเสมอ บางครั้งเผลอไผลไปบ้างลืมบอกกล่าว ก็จะมีอาการเจ็บไข้ได้ป่วยตามหลังมาในเวลาต่อมา แต่พอนึกขึ้นได้บอกกล่าวขออภัยและเชื้อเชิญในมื้อต่อไป อาการป่วยก็จะหายไปเอง โดยไม่ต้องหาหยูกยารับประทาน อาถรรพณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ผมแหยง ไม่มีอะไรจะดีเท่าหาที่พึ่งใหม่ ผมจึงแสวงหาคุณพระคุณเจ้าอาราธนาขึ้นห้อยคอเสีย 28 องค์ และในวันอันเป็นมงคลผมก็มักจะหาเครื่องเซ่น หมู เห็ด เป็ด ไก่ เหล้า ขนม มาถวายสักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือเจ้าที่เจ้าทางบอกกล่าวเล่าขานให้ความเคารพนับถือปรากฏว่ามีคนเป็นอันมากที่เคยพนันขันต่อไว้ว่าน้ำหน้าอย่างผมจะอยู่ไปได้กี่น้ำ ก่อนหน้าที่ผมจะเข้ามาอยู่ มีครูอยู่มาก่อนสามรายต้องอาถรรพณ์แปลก ๆ มีอันเป็นต้องย้ายไปหมด มีผมเข้ามาอยู่

เป็นรายล่าเพื่อน

รายที่ 1 เป็นครูสามีภรรยาตอนเข้ามาอยู่ใหม่ ๆ ก็ปกติดี ทั้งคู่ไม่ใครเชื่อถือเรื่องเกี่ยวกับผี ๆ สาง ๆ จึงอยู่กันตามสบาย อยู่ได้พักเดียวก็เกิดการเจ็บป่วยสามวันดีสี่วันไข้ ต่อมาสามี มีอาการทางประสาท ไปให้หมอตรวจก็ไม่พบว่าเป็นอะไร แต่ถ้าเข้าบ้านเมื่อไรเป็นต้องหงุดหงิด อยากจะอาละวาดหรือคันปาก อยากบริภาษ เกิดอารมณ์อยากจะหาเรื่องเสียจริง ๆ หนักเข้าต้องย้าย พอย้ายไปอยู่โรงเรียนประจำจังหวัดอยุธยา อาการดังกล่าวก็หายไปโดยไม่ต้องรักษา

รายที่ 2 เป็นภรรยาสามีอีกคู่ หัวสมัยใหม่อีกเหมือนกัน ไม่แคร์อะไรทั้งสิ้น อยู่ไปไม่นานก็เกิดเรื่องคบชู้สู่สาวมีเรื่องราวขั้นรุนแรง ต้องย้ายออกจากโรงเรียนนี้ไป

รายที่ 3 สามีภรรยาคู่นี้ สามีเป็นครูภรรยาไม่ใช่ครู แต่ช่วยสามีทำมาหากินด้วยการขายก๋วยเตี๋ยวราดหน้า ก็ไม่ได้บอกได้กล่าวเจ้าที่เจ้าทางอีกเหมือนกัน ประเดี๋ยวเจ็บประเดี๋ยวไข้การค้าขายระยะแรก ๆ ก็ดี ต่อมามีครูย้ายมาใหม่คนหนึ่งเข้ามาสอนในโรงเรียนได้ไม่กี่วัน ไปสั่งก๋วยเตี๋ยวราดหน้าที่ร้านพอทำเสร็จยกมาตั้ง ครูผู้นั้นตะโกนโวยวายขึ้นมาว่า ทำไมถึงทำก๋วยเตี๋ยวสกปรกอย่างนี้ ดูซิมีเสลดคนปนมาด้วยน่าเกลียดจะตายว่าแล้วครูคนนั้นก็ผละจากร้านไป ผลจากการโวยวายครั้งนั้นเป็นข่าวแพร่สะพัดไปทั่ว ในที่สุดการค้าก็ทรุดลงไม่มีใครเข้าร้านอีกต่อไป กิจการค้าจึงต้องล้มไปโดยปริยาย

ผมเป็นรายสุดท้ายที่อยู่ยืดกว่าเพื่อน เพราะผมไม่ประ-มาทยิ่งได้รู้ได้ฟังข่าวต่าง ๆ ดังกล่าว ก็ยิ่งจำเป็นจะต้องทำตัวให้ถูกต้อง เพื่อน ๆ เคยท้วงว่าเป็นครูสอนวิทยาศาสตร์มาได้ยังไงเชื่อเรื่องผี ๆ สาง ๆ ผมบอกว่าผมจะไม่เชื่อได้ยังไงในเมื่อเราได้เห็นอยู่กับตา ใครไม่เชื่อก็อย่าเชื่อแต่อย่ามาห้ามให้ผมไม่เชื่อปล่อยผมไปตามเรื่องของผมก็แล้วกัน ผมเคยไปดูเขาเข้าผีทรงเจ้ากัน อดคันปากไม่ได้ก็เลยถามคนทรงว่า ที่ ๆ ผมอยู่ขณะนี้มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อะไรหรือเปล่า คนทรงพิจารณาแล้วบอกว่ามี และมีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์มาก เมื่อถามชื่อคนทรงบอกว่าชื่อไม่เพราะเรียกว่า "เจ้าพ่อดิน" การเคารพนับถือหรือจะถวายเครื่องเซ่น ให้ถวายเป็นคู่ เช่น หัวหมูก็สองหัว เหล้าสองขวด ไก่สองตัว เป็นต้น ผมท้วงคนทรงว่าทำไมเจ้าพ่อ ถึงเรียกเยอะยังงั้นล่ะ คนทรงตอบยังกะเป็นเจ้าพ่อเสียเองว่า ก็บริวารเยอะน่ะซิว่ะ ผมร้อง...อ้อรับทราบและจะได้ดำเนินการให้ตรงกับความประสงค์ของเจ้าพ่อดินในโอกาสต่อไป

นอกจากสิ่งประหลาดที่ผมได้ประสบมาดังกล่าว ก็ยังเจอกับเสียงฝีเท้าเดินรอบบ้านบ้าง บนบ้านบ้างเป็นประจำ มีอยู่วันตอนเช้ามืดผมลุกขึ้นมาทำธุระอยู่ในห้อง ได้ยินเสียงคนเรียกชื่อ "สมเกียรติ" ซ้ำอยู่สามครั้ง ผมได้ยินถนัดชัดเจนจะว่าหูแว่วก็ไม่เชิง เพราะได้ยินถึงสามครั้ง รำ ๆ จะขานออกไปแล้ว แต่นึกถึงคำผู้ใหญ่เคยสอนไว้ เวลาค่ำคืนได้ยินเสียงอะไรอย่าขานรับหรือทักทาย อาจได้รับภัยมืดจากอาถรรพณ์ต่าง ๆ จากนั้นผมก็เปิด

หน้าต่างออกไปเอาไฟฉายส่องดู ก็ไม่เห็นมีใครอยู่แถวนั้นเลย

ผมอยู่บ้านนี้ได้นานที่สุดจนใครๆ ยกให้เป็นผู้กล้าหาญประจำโรงเรียน แต่ผมว่าผมไม่ใช่ผู้กล้าหาญ ผมรู้ว่าผมควรจะได้ชื่อว่าอะไรจึงจะเหมาะที่สุด ใครๆ ควรจะเรียกผมว่า "คนบ้าบิ่น" หรือ "บ้าระห่ำ" หรือ "สุภาพบุรุษบอ" อะไรสักอย่างหรือสองสามอย่างก็ได้ตามสะดวก ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ เราคนกันเอง

เรื่องของผมมีเพียงนี้แหละครับ ถ้าท่านยังสนใจ คราวหน้าผมจะเล่าให้คุณลุงผมฟังแล้ว คุณลุงของผมก็จะเอามาบรรยายหรือหลอกท่านทั้งหลายอีกทีหนึ่ง สวัสดีครับ

มันมากับความหนาว

จากเรื่อง "THE DOG WHO CAME IN FROM THE COLD" by "WILLIAM IVERSEN"

"กลับบ้านซะไป"* ผมบอกมัน หลังจากที่มันเดินตามผมต้อยๆ มาเกือบสามคูหา *"แกก็เป็นหมาดีนี่นา ไป...ไป กลับบ้าน...ไป"

มันคงนั่งตัวสั่นงันงกด้วยความหนาวอยู่ตรงกองหิมะนั้น คอยดูว่าผมจะหันไปดูมันหรือเปล่า ถ้าผมหันไป มันก็จะลุกขึ้นวิ่งตามผมมาอีก บางทีมันอาจจะกลับบ้านมันก็ได้ หลังจากที่ออกมาเที่ยวเสียเพลิน แต่ผมก็ไม่แน่ใจ เพราะมันคงตามผมมาเรื่อยๆ

"ชู้ว...กลับบ้าน...ไป เดี๋ยวตีเลยนี่" ผมร้องตะโกนไล่มันทันทีที่ย่างก้าวแรกเข้ามาที่หน้าบ้าน พอประตูบ้านเปิด ลุยส์ภรรยาของผมโผล่หน้าออกมา

"อะไรกันล่ะคุณ" เธอถาม

"ไม่มีอะไรหรอก" ผมตอบ *"หมาที่ไหนไม่รู้ตามมา ถ้าจะหลง แล้วไม่ยอมกลับเสียด้วย"*

เธอมองไปที่สุนัขเพื่อนใหม่แรกพบของผม รูปร่างของมันผอมบาง ผิวสีน้ำตาลหยาบๆ หยิกหยอง หางยาว ตาทั้งสองข้างขณะนี้มีแววเศร้าสร้อยทุกข์โศรกขนาดหนัก

"เฮอ...น่าสงสารนะ" เธอเปรย *"มันคงจะหนาวทีเดียว แล้วก็หิวด้วย"*

ด้วยเหตุนี้เอง เราจึงรับมันเข้ามาไว้ในบ้าน เราตั้งชื่อมันว่า "แพทริค" ลุยส์ลงทุนอาบน้ำอาบท่า ขัดสีฉวีวรรณให้มันเป็นการใหญ่ ยอมสละผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่ให้เป็นสมบัติของมันด้วย

"อ้าว...ทำไมคุณไม่ถอดเสื้อถอดแสงออกเสียก่อนล่ะ จะได้ทานอาหาร" ลุยส์บอกผม พลางส่งผ้าเช็ดตัวที่เปียกโชกจากขนสุนัขมาให้ผม

"เดี๋ยวก็ได้ ผมจะไปหาจานที่ไม่ใช้แล้วมาใส่อาหารให้แพทริค"

ลุยส์เอาเนื้อสันแร่บางๆ สี่ห้าชิ้น ย่างน้ำตกหอมฉุย หั่นเป็นคำเล็กๆ ใส่จานที่หามาได้ให้มัน

"คุณว่ามันจะชอบขนมไพน์หน้าสังขยานั่นมั้ย" ผมเปรยทีเล่นทีจริง *"ผมจะได้ไปเตรียมหาวงให้อีก"*

กล่าวแล้วผมก็มองไปที่แพทริคที่กำลังเคี้ยวเนื้อสันน้ำตกตุ้ยๆ แล้วเลียปากไปมา

"นี่คุณ...อย่าเพิ่งพูดเล่นอยู่เลย" ลุยส์บอกผม *"ก่อนอื่นเราต้องเปิดหน้าหนังสือพิมพ์คอลัมน์ "หายและค้นพบ" ดูว่ามีใครไปแจ้งสุนัขหายไว้บ้าง ถ้าไม่มีเราจะได้หาที่ให้มันค้างคืนที่นี่"*

"ถูกของเธอ ลุยส์" ผมตอบตกลง *"ให้มันนอนที่โรงรถเป็นไง ผมจะเอาผ้าห่มเก่าๆ ใส่ลัง มันจะได้นอนในนั้น"*

ไม่มีใครจะละเอียดละออเท่าลุยส์ของผม เธอดุผมอย่างภรรยาที่ดีดุสามีไม่เอาไหนทั่วๆ ไปว่า *"คุณจะไม่กระดูกกับมันไปหน่อยเหรอ ขืนให้มันนอนข้างนอก มีหวังแข็งตาย"*

"เอ้อ...ถ้างั้นจะเอาไงดี" ผมเอามือกุมคางแกล้งทำเป็นคิด รู้แล้วว่าคืนนี้เจ้าแพทริคจะต้องนอนที่ไหน "น่ากลัวผมจะต้องไปเช่าโมเต็ลให้มันอยู่เสียละมัง" ลุยส์ค้อนผมขวับ

หลังจากที่ผมนั่งอ่านหนังสือพิมพ์หน้า "หายและค้นพบ" จนทั่วแล้วไม่พบประกาศสุนัขหาย ผมจึงมองไปที่แพทริค ซึ่งขณะนี้ตัวแห้งแล้ว มันกระดิกหางไปมาเหมือนยินดีในการต้อนรับของเรา

"ว้า...แย่จริง แกมันรูปชั่ว แกไม่ใช่แมวสีแทนอุ้งตีนขาวหรือหมาพูเดิลฝรั่งเศสที่ชื่อ "กีกี้" เสียด้วย"

ผมบอกกับมันพลางเหวี่ยงหนังสือพิมพ์ไปไว้ข้างตัว

"คงไม่มีใครทำหมาอย่างแกหายหรอกนะ"

มันมองผมด้วยแววตาอันเซื่องซึมเหมือนจะขออภัยที่ทำให้เราต้องเดือดร้อน พอดีหลุยส์ออกมาจากครัว มันลุกขึ้นยืนต้อนรับทันที ด้วยท่วงท่าของสุภาพบุรุษอย่างสมบูรณ์

"เราจะต้องตรวจข่าวอีก" เธอบอกพลางกดสวิทช์เปิดที.วี. "อย่าลืมเตือนชั้นไปลงแจ้งความในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น อาทิตย์หน้านะ"

"อาทิตย์หน้าเหรอ" ผมทวนคำ ขณะที่ภาพกำลังปรากฏขึ้นบนจอที.วี.

"คุณก็รู้นี่นา ว่ามันจะต้องออกมาในรูปนี้" เธออมยิ้มราวกับนักแสดงที่ถูกกล้องโคลสอัพจนชิด "คุณก็รู้มาตั้งแต่เริ่มต้นแล้วทำไก๋ไปได้"

"อือม์...แหมรู้ทัน" ผมพึมพำเหมือนคนละเมอ "ถ้าคงจะจริงอย่างว่า"

ไม่ถึงสัปดาห์ ผมก็คุ้นกับแพทริค ก้าวหน้าถึงขนาดขึ้นมานอนบนเตียงนอน ผมเอาคางเกยขากรนครอก สนิทสนมราวกับญาติ เวลาผมกลับจากทำงาน มันจะวิ่งไปรับตั้งแต่ไกล ตะกุยตะกายกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ ละมาตลอดทางจนถึงบ้าน แล้วผมก็จะมาตรวจหนังสือพิมพ์หน้าหายและค้นพบตามเคย

"ไม่มีใช่มั้ยคะ" ลุยส์จะถามด้วยสำเนียงที่สมหวัง เมื่อเห็นผมเดินถือหนังสือพิมพ์เข้ามา "ไม่มีหรอก" ผมรายงาน ยิ้มที่มุมปากของเธอกวาดจากผมไปยังแพทริคที่กำลังแกว่งไกวหางมันอย่างสำเริงสำราญสุดขีด

สำหรับผมแม้ว่าจะไม่ได้แสดงความรู้สึกออกมาให้เห็นแจ่มแจ้งอย่างแพทริคหรือลุยส์ แต่ผมก็รู้อยู่เต็มอก มั่นใจว่าไม่เสียหลายที่ได้มันมาไว้ในครอบครอง เพียงระยะเวลาอันสั้น ผมก็พบว่า แพทริคไม่ใช่หมาน้อยธรรมดาๆ ที่ได้แต่พันแข้งพันขาประจบประแจงเท่านั้น แต่มันมีความหยั่งรู้อยู่กับตัวมันจนทำให้เรารู้สึกว่า มันเป็นสุนัขที่มนุษย์สามารถจะพูดเปรย หรือปรับทุกข์กับมันได้สบายๆ

บางครั้งผมเข้าไปทำงานบริเวณหลังบ้าน มันจะเข้ามาร่วมส่งเสียงเห่าเบาๆ เหมือนชวนคุย ทีนี้ผมซึ่งมีเชื้อสาย "แม่บุญฉอด" ก็เริ่มบ้วนฉาดๆ กับมันทีเดียว โดยไม่ลืมกวาดสายตาไปรอบๆ ก่อนว่าไม่มีลุยส์อยู่แถวนั้นแน่แล้ว เรื่องที่พูดก็คงไม่พ้น

เรื่องการเมือง กีฬา ภาษีเงินได้ และชีวิตทั่วๆ ไป อาการเห่าตามภาษาสุนัขกับการพูดตามภาษามนุษย์ดูจะเข้ากันได้โดยไม่มีที่ติ

"มันเป็นหมาที่มีมันสมองจริงๆ" ผมบอกกับลุยส์ *"มันรู้อะไรๆ ดียิ่งกว่าท่าทีที่มันแสดงออกเสียอีก"*

แพทริคมีอะไรแปลกๆ แสดงให้เห็นอยู่เรื่อยๆ หลังจากที่มันพบผมและเข้ามาอยู่กับเราแล้ว

"เมื่อเย็นนี้ มันทำอะไรแปลกอยู่อย่าง" ลุยส์บอกผมขณะที่เรากำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหาร *"ชั้นปล่อยมันออกไปหน้าบ้าน เสร็จแล้วมันไปคาบขวดนมมาให้"*

"งั้นเหรอ...เออ...มันทำแบบนั้นได้ไงน่ะ" ผมถามด้วยความทึ่ง

"มันคาบขวดนมเปล่า ที่ชั้นเอาไปวางไว้ที่ประตูหลังเข้ามารู้สึกมันตั้งอกตั้งใจทำเหลือเกิน"

"แกทำยังงั้นจริงๆ เหรอ" ผมหันไปถามเจ้าแพทริคที่กำลังนั่งอยู่ข้างเท้าด้านซ้ายของผมและกำลังแหงนหน้าขึ้นฟังที่ผมพูด มันแกว่งหางน้อยๆ เหมือนจะสมยอมว่ามันทำอย่างนั้นจริง

"มันคงจะได้รับการฝึกสอนมาแล้ว" ผมให้แนวคิดตามทฤษฎี ถัดจากนั้นไปอีกไม่กี่วัน แพทริคก็ขยายบทพิสูจน์ให้กว้างขวางขึ้นไปอีก คราวนี้ไม่ว่าของอะไรที่ทิ้งอยู่ที่สนามหญ้า จะเป็นถุงมือทำสวน พลั่วเล็ก เชือก หรือแม้แต่ถุงพลาสติกใส่ขยะ มันก็คาบเข้าบ้าน"

"แหม...ใครนะ" ลุยส์ร้องโวยวาย *"อุตส่าห์ฝึกหมาให้*

คาบขยะเข้าบ้าน"

มิใช่แต่เท่านั้น ยังมีพฤติการณ์อื่นๆ อีก วันนั้นเป็นวันเสาร์ ผมกำลังจะขับรถออกไปซื้อสี ก่อนออกจากบ้านผมเปิดท้ายรถ เพื่อตรวจว่า จะพอมีที่ว่างไว้วางกระป๋องสีหรือไม่ พอเปิดฝาเจ้าแพทริคก็กระโดดผลุบเข้าไปอยู่ในนั้น แล้วนั่งทำทองไม่รู้ร้อน

"มันจะไม่แร่ดไปหน่อยเหรอ พ่อคุณพ่อมหาจำเริญแพทริค" ผมพูดกับมัน *"ชั้นไม่อยากจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรแม่บุญสอด สอดรู้เรื่องของแกนักหรอก รู้มั้ย แต่อดีตของแกก็ช่างลึกลับเสียจริงเชียว แกเป็นอาชญากรลี้ภัย หรือว่าเป็นหมาของคนเก็บขวดนมที่มีรถกระบะเปิดท้ายกันแน่วะ"*

แพทริคกะพริบตาถี่ เหมือนจะบอกว่า อดีตก็คืออดีต มันไม่อยากจะรื้อฟื้น แต่ผมคิดว่า สักวันหนึ่งผมคงจะได้รับคำตอบจากมันอย่างไม่มีปัญหา วันเวลาผ่านไป เราคงเลี้ยงมันมาเรื่อยๆ แพทริคค่อยๆ คุ้นกับเรา ปรับตัวเข้ามาเป็นสมาชิกในครอบครัวเราทีละน้อยๆ เราไปขอใบอนุญาตมีสุนัขในครอบครองส่งมันไปตรวจสุขภาพและฉีดยา มันกลายเป็นสมบัติอันชอบธรรมและเพิ่มความมีชีวิตชีวาแก่ครอบครัวของเรา เกินกว่าจะคาดคิด

จนกระทั่งเย็นวันหนึ่งในเดือนมิถุนายน ขณะที่เรากำลังเดินกลับบ้าน หลังจากที่พาแพทริคออกไปเดินเล่น คนงานร่างใหญ่ หน้าระรื่นคนหนึ่งขับรถปิคอัพเล็กจะผ่านเราไป เขาเบรครถยนต์เอี๊ยด พลางโผล่หน้าออกมาตะโกนว่า

"เฮ้...บัสเตอร์"

ผมเห็นแพทริคยืนจังงัง พอจำเสียงได้มันกระโดดสุดตัว จนผมรั้งเชือกหนังที่ผูกคอมันแทบไม่อยู่ มันกระดิกหางและเห่า อย่างตื่นเต้นลืมตัว ไม่มีปัญหา เขาผู้นั้นจะต้องเจ้าของมันแน่ๆ และจริงอย่างที่คาดคิด มันเป็นสุนัขของลูกๆ ทั้งสี่ของชายผู้นั้น และเด็กๆ เหล่านั้นเองที่ตั้งชื่อมันว่า "บัสเตอร์"

เขาชื่อชาร์ลี เทเล่อร์ อยู่ห่างจากบ้านเราไปไมล์กว่าๆ ที่บ้านเขาไม่ได้รับหนังสือพิมพ์ จึงไม่ทราบว่าแพทริคเป็นสุนัขของเขา วันต่อมาเขามาที่บ้าน พร้อมกับรูปถ่ายปึกหนึ่ง เป็นภาพแพทริคของเรา หรือบัสเตอร์ของเขา ในท่าและสถานที่ต่างๆ

"นี่เป็นภาพที่มันกำลังคาบตุ๊กตาของเด็กๆ มาจากสนามหญ้าหน้าบ้าน" ชาร์ลี เทเลอร์ กล่าวอย่างภาคภูมิ *"ผมฝึกมันมาตั้งแต่ยังเล็ก แล้วภาพนี้มันกำลังนั่งอยู่ท้ายรถ พร้อมที่จะออกเดินทางไปกับรถปิคอัพของเรา"*

รถปิคอัพเล็กคันนั้น ใช้บริการแก่ครอบครัว แพทริคจะนั่งอยู่ตอนท้ายกระบะเสมอ พฤติการณ์ที่ปรากฏเหล่านั้น บ่งชัดว่ามันเป็นสุนัขของเทเล่อร์หมดทางเบี่ยงบ่าย ยิ้มอย่างมีความสุขกราดอยู่บนใบหน้าของเขา เป็นยิ้มจากอารมณ์ชื่นมื่นที่ผมกับลุยส์ไม่ใคร่ได้พบเห็นจากใครบ่อยนัก โดยเฉพาะความมีชีวิตชีวาของบุตรทั้งสี่ของเทเล่อร์ ขณะที่กำลังเดินอยู่ตรงทางเดินเข้าบ้าน

ทุกคนเดินไปที่รถปิคอัพ แล้วหายเข้าไปในรถจนหมด ผมกับลุยส์เดินไปลูบหัวลูบหางมันเป็นครั้งสุดท้าย ในช่วงสองสามวินาทีนั้น มันกลับกลายมาเป็นแพทริคของเราอีกครั้งหนึ่ง แววตา

ของมันเป็นประกายเหมือนจะวิงวอนให้เราเข้าใจมัน ขณะที่รถออกแล่นไป มันหันหลังมามองครั้งหรือสองครั้ง แต่ท้องฟ้าก็มืดเกินกว่าจะเห็นอาการแสดงออกใดๆ ของมัน นอกจากหัวที่กระดอนขึ้นลงอยู่ท้ายรถเท่านั้น

ผมหลับไม่สนิทเลยคืนนั้น หลับๆ ตื่นๆ อยู่ตลอดเวลาและตลอดสัปดาห์ต่อมา ความรู้สึกว้าเหว่อ้างว้างที่ขาดแพทริคไปดูจะแผ่ซ่านไปทั้งบ้าน จนกระทั่งคริสมาสต์เราได้รับการ์ดอวยพรจากครอบครัวเทเล่อร์ ทุกคนในบ้านลงชื่อในท้ายบัตรมาด้วย

เช้าวันอาทิตย์ของสัปดาห์ต่อมา ชาร์ลีแวะเข้ามาที่บ้าน ผมกำลังโกนหนวดอยู่ข้างบน ได้ยินเสียงเขาพูดกับลุยส์แว่วๆ

"ถ้าคุณไม่เอา ผมจะเอาไปให้คนอื่นนะ"

"เอาซิ...เอาซิ เราอยากได้มันออก"

น่ากลัวเทเล่อร์จะเอาแพทริคมาคืนให้เรา ใบหน้าผมร้อนผ่าวไปด้วยความดีใจ ผมรีบเดินตามเสียงลุยส์เข้าไปในครัว ชาร์ลียืนอยู่ที่นั่นด้วย

"เห็นมั้ย นี่อะไร" ลุยส์บอกผมยิ้มๆ พลางชูลูกสุนัขตัวเล็ก ขนปุย หางยาวตัวหนึ่งให้ดู *"ลูกของแพทริคมัน"*

"ผมให้มันผสมกับแทมมี่ หมาของคนข้างบ้าน" ชาร์ลีพยายามอธิบายให้เราฟัง *"พันธุ์คอลลี่ หูยาวแบบสแปเนียลออกมาเป็นเจ้าตัวนี้ สวยดีจังเลย"*

"ใช่...มันสวยจริงๆ" ลุยส์กล่าวรับ พลางวางลูกสุนัขลงที่พื้น เหมือนแพทริคราวกับแกะตอนกระดิกหางยิ่งเหมือนใหญ่

เราตั้งชื่อมันว่า "แพทริค ทู" มันเหมือนพ่อของมันทุกกระเบียดนิ้ว ถ้ามันโตเมื่อไร มันจะต้องคาบขวดนมได้ หรือโดดขึ้นมานอนบนเตียงผม และถ้าขืนพูดกับมันด้วยน้ำเสียงเขียวเมื่อไหร่ มันจะลงนอนหงายท้องกลิ้งเกลือกไปมา เหมือนไม่อยากได้ยินผรุสวาทจากใคร มันจะต้องเป็นอย่างว่าไม่ต้องสงสัย มันคือผลิตผลที่ยิ่งใหญ่จริงๆ ของชาร์ลี เทเล่อร์ที่นำมามามอบให้กับเรา

หญิงบนยอดเขา

จากเรื่อง "THE MAID AT THE FALLS"

by "MARY C. NEUMAN"

วันนั้นแฮรี่สามีของดิฉันกับดิฉันไปเที่ยวแถว ๆ บริเวณน้ำตก "มัลโนมาห์" ที่อยู่ทางด้านหนึ่งของภูเขาลาร์ชอัน เป็นส่วนหนึ่งของเทือกเขาคาสเก็ต อากาศวันนั้นแจ่มใส แต่ค่อนข้างหนาวเย็นอยู่สักหน่อย เพราะเป็นวันในเดือนมกราคม พ.ศ.2522 ณ บริเวณนั้นปราศจากผู้คนมีแต่เราเพียงสองคนเท่านั้น เราต่างพากันชี้ชวนชมวิวทิวทัศน์อันสวยงามประทับใจอยู่อย่างเพลิดเพลิน ทันใดนั้นสามีของดิฉันก็ร้องขึ้นอย่างประหลาดใจว่า

"เอ๊ะ...นั่นผู้หญิงคนนั้นขึ้นไปยืนอยู่บนยอดเขา เหนือน้ำตกนั่นทำไมกันน่ะ หนาวจะตายไป"

ดิฉันหันกลับมามองไปทางทิศที่แฮร์รี่ชี้มือ ดิฉันเห็นหญิงสาวผู้หนึ่งใบหน้าสวยมีริ้วรอยของความกังวลแฝงอาการไร้ความสุขระคนกันยืนนิ่งอยู่บนชะง่อนผาบนยอดน้ำตกที่สูงตระหง่าน เธอแต่งกายเหมือนชาวอินเดียนแดง สิ่งที่ทำให้เราฉงนก็คือ ทำไมเธอถึงออกไปยืนอยู่ ณ ที่ ๆ มีอากาศอันหนาวเย็นจับกระดูกเช่นนี้ ยังไม่ทันคิดอะไรออก ก็ปรากฏความแปลกประหลาดซ้ำสองเข้ามาอีก ร่างที่เป็นคนธรรมดา ๆ ที่เห็นอยู่เมื่อสักครู่ค่อย ๆ เปลี่ยนไปเป็นร่างที่โปร่งแสง เราเฝ้ามองอยู่อย่างตะลึง

จังงัง แล้วในที่สุดร่างนั้นก็ค่อย ๆ จางหายไป จะว่าตาฝาดก็ไม่เชิง เพราะเราต่างเห็นภาพนี้กันทั้งสองคน

เรานำเรื่องนี้มาถกเถียงกันในร้านกาแฟห่างจากบริเวณน้ำตกไม่มากนัก ก็ได้รับความรู้จากพนักงานเสิร์ฟหญิงที่ให้ความเป็นกันเองกับเรา เล่าให้ฟัง เรื่องเหมือนนิยายปรัมปราเกี่ยวกับอินเดียนเผ่าหนึ่ง เรียกกันว่า เผ่า "มัลท์โนมาห์" พวกเขามาตั้งถิ่นฐานบ้านช่องอยู่แถวๆ บริเวณนี้ซึ่งแต่เดิมยังไม่มีน้ำตก ต่อมาในฤดูหนาวปีหนึ่งเกิดโรคระบาดขึ้น ผู้คนชาวอินเดียนทุกวัยทั้งหนุ่มสาวและคนแก่คนเฒ่าในเผ่าล้มตายไปจำนวนมาก

หัวหน้าเผ่าจึงเรียกประชุมอินเดียนชั้นอาวุโส ต่างลงความเห็นว่า เทพเจ้าแห่งเหมันต์ฤดูกำลังพิโรธชนเผ่า มัลท์โนมาห์ มีทางขจัดโรคร้ายอยู่ทางเดียวคือ จะต้องมีหญิงสาวบริสุทธิ์ และสวยงามสักคนอุทิศตนเป็นพลีด้วยการโดดลงมาจากยอดเขา บุตรสาวของหัวหน้าเผ่าจึงตกลงใจยอมสละชีวิตอุทิศพลีเพื่อส่วนรวม เธอปีนป่ายขึ้นไปสู่ยอดเขากลางดึกในคืนเดือนหงายเต็มดวง เมื่อถึงยอดเขาแล้ว เธอก็ยืนผงาดชูมือขึ้นสู่ดวงจันทร์ แล้วกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า

"โอ้...พระแม่เจ้าแห่งราตรี ขอพระองค์ทรงรับทราบการอุทิศร่างของข้าน้อยแด่พระองค์ด้วย ขอพระองค์จงประทานความปลอดภัยให้แก่ประชาชนในเผ่าของข้าพ้นจากโรคภัยไข้เจ็บที่กำลังเบียดเบียนให้หมดสิ้นตลอดไปเถิด"

จากนั้นเธอก็ก้าวเท้ากระโดดลงมาจากยอดเขาสู่ความ

ตายเบื้องล่าง แนวทางที่เธอร่วงหล่นลงมาก็ปรากฏเป็นสายน้ำตกหลั่งไหลลงมาสู่ปลายเท้าของอินเดียนทุกคนที่อยู่ข้างล่าง ความเจ็บไข้ได้ป่วยจากโรคระบาดก็หมดสิ้นไป ทุกคนกลับมีสภาพอันสมบูรณ์ดังเดิม น้ำตกเริ่มอุบัติขึ้นตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจนกระทั่งปัจจุบันและในฤดูหนาว วันดีคืนดีก็จะปรากฏร่างของหญิงสาวชาวอินเดียนให้เห็นบนยอดเขาเสมอ

บุหรี่กับการวิจัย

ถึงแม้จะมีหลักฐานอย่างเด่นชัดว่า การสูบบุหรี่เป็นต้นเหตุของการเป็นมะเร็ง โรคหัวใจ และโรคร้ายแรงอื่นๆ แต่ก็ยังมีแพทย์บางคนในสหรัฐฯ ยืนยันว่า ไม่เป็นความจริงทั้งหมด อีกทั้งผู้มีอาชีพทางแพทย์บางท่านก็มิได้มีปฏิกิริยาตอบโต้มากเกินไป ส่วนมากนายแพทย์เหล่านี้จะมีส่วนเพิ่มประโยชน์ให้แก่บริษัทยาสูบ จึงทำให้ประชาชนเกิดกังขากับการค้นคว้าวิจัยของพวกเขาพอสมควร

ผม อาร์ต บักวอลค์ มิได้ปะปนอยู่ในกลุ่มแพทย์เหล่านี้ แต่ผมเชื่ออย่างบริสุทธิ์ใจว่า หมอที่ได้รับรายได้จากบริษัทยาสูบมิได้หมายถึงว่าเขาจะไม่รู้เห็นกับสิ่งที่เกิดจากการสูบบุหรี่เสียทั้งหมด เหมือนกับบางคนที่ไม่สนเอาเสียเลย

ขอยกตัวอย่างเพื่อนผมคนหนึ่ง เขาคือ นายแพทย์เฮนริช แอ็ปเปิ้ลบวม (ซึ่งฝรั่งแท้ๆ ไม่ใช่ฝรั่งปนไทย) ผู้ได้รับรายได้ประจำจากบริษัทยาสูบ ปีละ 100,000 ดอลล่าร์ เพื่อสนับสนุนให้บริษัทได้รับผลประโยชน์คุ้มค่า วันหนึ่งเขาพาผมไปที่ห้องทดลองของเขา ที่นั่นมีหนูพุก (สีขาว) อยู่ในกรงหลายร้อยตัว กระโดดโลดเต้นเล่นระเริงอยู่อย่างสำราญ บ้างก็ขบเคี้ยวใบยาสูบที่ทิ้งไว้ในกรง

"ถามจริงๆ เถอะคุณ เคยเห็นหนูที่มีความสุขอย่างนี้บ้างหรือเปล่า ชั่วชีวิตของคุณนี้น่ะ"

"ไม่เคยหรอก" ผมตอบด้วยจากใจจริง "เจ้าพวกนี้มั่วบุหรี่ด้วยเรอะ"

"วันละซอง" แอ็บเปิ้ลบวมแต่อย่างอื่นไม่บวม ตอบอย่างภาคภูมิ "มันจะไม่กินอะไรเลย ถ้ามันไม่ได้มั่วบุหรี่ก่อน"

"แล้วไม่มีตัวไหนเป็นมะเร็ง หรือเป็นโรคหัวใจบ้างเลยเรอะ"

"ก็ไม่เห็นมันเป็นอะไรเลยนี่ ถ้าตัวไหนเจ็บป่วย เราก็จะเขี่ยมันออกไปจากโครงการ"

"แล้วหมอจะรู้ได้ไงว่า การสูบบุหรี่ไม่ได้เป็นต้นเหตุของโรคนั้น ในเมื่อหมอเขี่ยมันออกไปเสียก่อน"

"นี่แหละเป็นคำถามที่เกิดขึ้นก่อน ขณะที่คุณเองก็กำลังแสวงหาคำตอบจากปัญหาทางการแพทย์ของหมออยู่ พูดก็พูดเถอะ คุณจะไปเสียเวลากับเจ้าหนูที่ป่วยพวกนั้นทำไม"

พอดีผู้ช่วยของห้องทดลองเดินเข้ามาแล้วเอาหนูตัวหนึ่งที่ดูเหมือนจะหมดสภาพการทดลองแล้ว มาให้หมอแอ็บเปิ้ลบวมพิจารณา

"หมอจะว่าไง" ผู้ช่วยถาม

"เอามันออกไปๆ มันเป็นไข้เหลืองหรือเปล่านี่"

หมอแอ็บเปิ้ลบวมตะโกน

"แต่ไม่เคยปรากฏมีไข้เหลืองที่นี่นะหมอ"

"ถ้างั้นก็เป็นไข้รากสาดใหญ่"

...เกี่ยวกับความจริง อาการโรคที่ปรากฏให้เห็นภายนอก

"จะให้ผมชันสูตรศพมันมั้ยครับ"

"คุณคิดว่าคุณเป็นอะไรเหรอดอกเตอร์ โนกูจิ เรามาตั้งห้องทดลองกันที่นี่นะ ไม่ใช่มาตั้งสำนักงานพิสูจน์ศพ"

พอหมอแอ็ปเปิ้ลบวมเงยหน้าขึ้นมาจะสอดต่อ ปรากฏว่าดอกเตอร์โนกูจิ พาซากหนูแวบหายไปเสียแล้ว รู้สึกดอกเตอร์แอ็ปเปิ้ลบวมผิดหวังมาก เขาเปรยกับผมว่า

"ผมน่ะยุ่งกับไอ้เรื่องนี้แทบทั้งวัน ทุกครั้งที่หนู "เป็นเรื่อง" เข้ามาที่นี่ ก็จะมีนักวิชาการชาญฉลาดบางคนพยายามเข้ามาหาข้อมูลว่า ต้นเหตุมาจากบุหรี่หรือเปล่า มีแต่คนแส่หาเหาใส่หัวผมทั้งน้าน"

"เขาอาจจะพิถีพิถันเกินไปละมังหมอ" ผมปลอบเขา "แล้วนี่หมอไม่เคยพบหนูที่ตายด้วยโรคอันเกิดจากบุหรี่บ้างเลยหรือ"

"ไม่เคย นับตั้งแต่ผมเข้ามาทำงานกับบริษัทยาสูบนี้ จะไปพบได้ไง ในเมื่อตอนที่ผมเข้ามารับงานนี้ใหม่ๆ พวกเขาส่งรายการอาหารหนูมาให้ตรวจหาความจริง โดยให้โบนัสผม 25 ดอลล่าร์ต่อหนูตัวหนึ่ง ถ้าผมสามารถพิสูจน์ได้ว่า มันตายเองตามธรรม-ชาติ ตามาด้วย 1,000 ดอลล่าร์ ทุกครั้งที่ผมไปออกที.วี.ต่อต้านบรรดาศัลยแพทย์ที่รายงานเรื่องเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ ผมเลยต้องติดต่อสัมพันธ์กับพวกเขาไว้ เพราะชื่อเสียงทางวิทยาศาสตร์ของผมก็กำลังร่อแร่เต็มที"

"แล้วทำไมสถาบันการแพทย์ทั้งหลายถึงต่อต้านหมอนักล่ะ"

"อ๋อ...ง่ายนิดเดียว เพราะเพียงพวกเขาบอกนักสูบบุหรี่ว่าเป็นโรคหัวใจ ก็ไม่มีใครคิดว่า เขาวินิจฉัยโรคผิดพลาด แต่ผมไม่ยอมรับ ต้องค้นลึกไปกว่านั้นอีก"

พอดีผู้ช่วยห้องทดลองกลับเข้ามาใหม่ เขาระล่ำระลักว่า

"หมอครับ กรุณาไปที่กรงหมายเลข 230 หน่อยซิครับ หนูทุกตัวไม่กระดุกกระดิกเลย"

เราพากันเดินไปยังกรง 230 หมอแอ็ปเปิ้ลต้นพิจารณาอยู่ครู่หนึ่งก็หันไปทางผู้ช่วยของเขา

"คุณเอาอะไรเลี้ยงมัน หา"

"นมกับเนยครับ" ผู้ช่วยตอบ

"ผมสงสัยว่า มันจะเป็นนิ่วในไตนะ"

"แล้วหากผมไม่พบนิ่วในไตล่ะ"

"ถ้างั้นคุณก็เตรียมงานใหม่ได้แล้ว"

สะพานมัจจุราช

วันหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิของปี พ.ศ.2518 ตอนนั้นดิฉันกำลังป่วยหนัก แล้วจู่ๆ ก็ได้ยินเสียงก้องกัมปนาทราวกับเสียงเครื่องบินนับร้อยเครื่อง เข้าไปก้องอยู่ในหู ดิฉันตัวสั่นไปหมด รีบเกร็งมือทั้งสองจับขอบที่นอนไว้แน่น จากนั้นดิฉันก็รู้สึกว่าตัวลอยออกจากร่าง

ดิฉันลอยละลิ่วไปเรื่อยๆ จนกระทั่งมาถึงสถานที่แปลกมหัศจรรย์จริง อาถรรพณ์ (ราวกับชื่อหนังสือบนแผงขายหนังสือก็ไม่ปาน) เข้าแห่งหนึ่ง โลกใหม่นี้สดใสสะพรั่งไปด้วยพืชพันธุ์เขียวชอุ่มไปหมด มีแสงสว่างแพรวพรายแตะแต้มที่โน่นที่นี่สวยงามยิ่งนัก ดิฉันไม่เคยเห็นสภาพอันประทับใจเช่นนี้มาก่อนเลย

จากนั้นดิฉันก็แลเห็นสะพานแห่งหนึ่ง ทอดข้ามลำธารอันพริ้มพราวไปด้วยแสงระยิบระยับตรงหน้า ทางฟากตรงข้ามเป็นเรือนไม้มีปล่องเป็นหินคอนกรีต ตั้งอยู่ข้างเนินเขา ซึ่งเรียงรายไปด้วยบุปผาชาตินานาชนิดเป็นสีชมพู ดอกกุหลาบป่าแดงเข้มขึ้นอยู่บนยกร่องบริเวณสนามหญ้าหน้าบ้านเป็นระเบียบ

ส่วนทางฟากที่ดิฉันยืนอยู่เป็นทุ่งโล่ง ต้นไม้เขียวขจีสลับต้นแมรี่โกลด์สีเป็นทองเรียงรายไปอย่างน่าดู ณ ที่นั้น ดิฉันเห็นคุณปู่ คุณย่า รัช กับลอร่า บลิซเซิร์ด ซึ่งถึงแก่กรรมไปหลายปีแล้ว นั่งอยู่ตรงระเบียงหน้าบ้าน ท่านทั้งสองนิ่งสงบอยู่บนเก้าอี้

นอนเล่น ท่านถามดิฉันว่า

"มาหาปู่ย่าหรือลูก"

ตลอดชีวิตของท่าน ท่านเรียกดิฉันว่าลูกเสมอ ดิฉันสนิทสนมกับท่านมาก เพราะท่านเมื่อเล็กๆ คุณแม่ต้องไปทำงานนอกบ้าน ก็เลยฝากดิฉันไว้ให้ท่านช่วยเลี้ยง

ตอนนี้ดิฉันอยากจะมาอยู่กับท่านเหลือเกิน ดิฉันอยากอยู่ เพราะโลกนี้ปราศจาก ซึ่งความทุกข์ทรมานจากโรคภัยไข้เจ็บทั้งมวล

แต่ถ้าหากว่าดิฉันมาอยู่กับท่าน ดิฉันก็จะต้องทิ้งเฮียร่า-เจเน็ต ลูกสาวที่น่ารักคนเดียวของดิฉันไว้ที่บ้าน ดิฉันเป็นห่วงเธอมาก ดิฉันไม่มีเวลาพอที่จะข้ามไปหาท่านทั้งสองแน่ๆ

"เรากำลังรอหนูอยู่ทีเดียว"

คุณย่ากล่าวขึ้นอีก

ดิฉันมองเห็นท่านใช้ชุดแต่งกาย ชุดที่ท่านชอบที่สุดในขณะนั้นด้วย ดิฉันเองก็อยากจะเข้าไปหาท่านใจแทบขาด

"เราอยู่กันอย่างสุขสบายที่นี่ กำลังรอหนูด้วยความตั้งใจทีเดียว"

ท่านทั้งสองกล่าวต่อไป

"แต่ถ้าหนูข้ามสะพานนี้มา หนูจะกลับไปอีกไม่ได้นะ"

"หนูรักคุณปู่คุณย่าค่ะ"

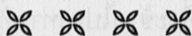
ดิฉันกล่าว

"แต่หนูมีลูกจะต้องเลี้ยงอีกคน หนูว่ายังไม่ถึงเวลาที่หนู

จะมาอยู่กับคุณปู่คุณย่าละมังคะ"

ท่านจ้องมองดูดิฉันอย่างเมตตาปรานีอยู่เงียบๆ ในที่สุดท่านก็กล่าวคำร่ำลา จากนั้นดิฉันก็ได้ยินเสียงคำรณคำรามกึกก้องอยู่ในสมองเช่นเดิม พอลืมตาดูก็เห็นตัวเองนอนอยู่ในห้องมือทั้งสองยังจับขอบเตียงแน่นอยู่เลย

จากนั้นดิฉันก็ฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว และหายดีในโอกาสต่อมา ดิฉันยังจำภาพอันสวยงามที่ไปพบเห็นมาแล้วได้ติดหูติดตา และนับตั้งแต่นั้น ไม่ว่าอายุของดิฉันจะสิ้นหรือยืนยาวเพียงใด ดิฉันไม่เคยกลัวความตายอีกเลย

บ้านของลุงอเล็ค

ก่อนสงครามโลกครั้งที่หนึ่งไม่นานนัก ลุงของดิฉันชื่ออเล็คซานเดอร์ อิงลิช ไปทำงานเป็นวิศวกรกับอังกฤษแห่งหนึ่งที่เขื่อนแอสวาน อียิปต์ เอลซ่า ภรรยาของลุงอเล็ค มาอยู่ที่ไคโรเพียงลำพังอย่างน้อยก็สามเดือน ป้าเอลซ่าไม่ใคร่ทราบเรื่องเกี่ยวกับการงานของลุงอเล็คที่บอสวานเท่าใดนัก ส่วนลุงอเล็คก็คิดว่าป้าเอลซ่าคงมาถึงอียิปต์ใหม่ๆ จะไม่เป็นห่วงอะไรมาก ท่านจึงไม่ได้ส่งข่าวคราวมาให้ทราบเลย

ณ แถบถิ่นนั้น นอกจากไม่มีผู้หญิงแล้ว ยังมีแต่สัตว์ร้าย งูพิษ แมลงมีพิษ ไข้มาเลเรียจากยุง และอื่นๆ คนงานและหัวหน้างานนอนอยู่บนบ้านไม้ยกพื้น ล้อมด้วยมุ้งลวด การติดต่อกับโลกภายนอกทำได้วิธีเดียว คือโทรเลข

ลุงอเล็คมาอยู่ที่ค่ายแอสวานได้ 6 อาทิตย์ ก็ได้รับโทรเลขจากป้าเอลซ่า มีใจความว่า "คืนนี้อย่านอนบนบ้านเป็นอันขาด"

ลุงอเล็คหัวเราะและคิดว่า

"ผู้หญิงนี่ดูจะระแวงไปเสียหมด"

ถึงแม้ว่าคืนนั้นเขาจะนอนอยู่คนเดียวใต้หลังคาบ้านที่เป็นเหล็ก แต่เขาก็รู้สึกเหมือนไม่ได้พักผ่อนเอาเลย เพราะเขานอนไม่หลับ มันให้กระสับกระส่ายยังไงชอบกล ในที่สุดต้องลุกขึ้นแล้วเดินออกไปรอบๆ ที่พักแล้วมาคิดว่าลงไปออกกำลังที่ข้างล่างดีกว่าจึงเดินลงบันไดมา

พอเดินมาได้ไม่กี่หลา ก็ได้ยินเสียงก้องกัมปนาทราวกับฟ้าผ่าสุนัข เอ๊ย...ฟ้าผ่าเฉยๆ จากนั้นก็ได้ยินเสียงโวยวายของคนงานฯ และนายช่างวิศวกรต่างพากันจุดโคมไฟ และถือไฟฉายแห่กันมายังที่เกิดเหตุ

วันต่อมา ลุงอเล็คก็ส่งโทรเลขไปถึงป้าเอลซ่า ใจความว่า

"คำเตือนของเธอ ช่วยชีวิตฉันไว้ได้ บ้านพังครืนลงมาคืนนั้นเอง"

ใครมานั่งบนที่นอนของฉัน

คืนนั้นฉันทำงานอยู่จนดึก จนเกือบจะรุ่งเช้าของวันที่ 10 ม.ค.2520 ประมาณตีสามเศษ จึงลงนอน พอตาจะหลับก็เหลือบไปเห็นเงาดำเหมือนหมอกสลัวผ่านเข้ามาทางหน้าต่างห้อง

ฉันมองนาฬิกาเห็นเข็มบอกเวลา 03.05 น. ความรู้สึกบอกว่า สิ่งที่เข้ามานั้นเป็นมิตร และน่ารักน่าเอ็นดูมากทีเดียว เขาเข้ามานั่งอยู่ริมเตียงนอนและเฝ้ามองฉันอยู่ แต่ด้วยความเหนื่อยอ่อน ฉันจึงหลับตาแล้วหลับไป

ตลอดคืนนั้น ฉันนอนอยู่ในลักษณะครึ่งหลับครึ่งตื่น เห็นเด็กวัยรุ่นผมแดงประบ่าคนนั้น ยิ้มเผล่อยู่ตลอดเวลา แรกทีเดียวฉันคิดว่าฝันไปเสียอีก แต่ในความรู้สึกว่าเห็นจริงๆ ไม่ใช่ฝันเราไม่ได้พูดจาอะไรกันเลย ยิ้มของเขาเท่านั้นที่ฉันรู้สึกว่าเขาชอบฉัน ฉันพอจะนึกออกแล้วว่าเขาคือ บิลลี่ พี่ชายบุญธรรมของฉันเองแต่ไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมเขาจึงมานั่งอยู่บนเตียงของฉัน

บิลลี่นั่งอยู่กับฉันจนฟ้าสาง พอดีได้ยินเสียงสุนัขเห่าและตะกายอยู่หน้าประตู จึงลุกขึ้นเปิดประตู มันคือเจ้าวิสกี้ สุนัขของบิลลี่ มันไม่เคยมาที่บ้านเรามาก่อน เพราะบ้านบิลลี่กับบ้านเราอยู่ไกลกันมาก แต่ก็ไม่ทันสังหรณ์ใจว่าทำไมมันจึงมา เพราะเมื่อคืนทำงานหนัก จึงหันกลับมาลงนอนต่อไป วิสกี้ขึ้นมานอนบนที่นอนกับฉันด้วย และมันทำจมูกฟุดฟิดและสูดดมไปรอบๆ ห้อง

ก็พอดีเสียงกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้น

"วิลม่า" เป็นเสียงของเลขานุการของคุณพ่อ "ชั้นไม่ทราบว่าจะพูดยังไงดีนะ วิลม่า เอ้อ...รู้เปล่า บิลลี่ตายแล้ว รถจี๊ปที่เขาขับตกสะพาน เมื่อตีสองสี่สิบห้านี่เอง น้ำก็แข็งจนตำรวจช่วยอะไรเขาไม่ได้ ประดาน้ำพบศพเขาแล้ว"

เสียงเลขานุการหยุดไปชั่วขณะหนึ่ง แล้วเธอก็กล่าวต่อไปว่า

"แล้ววิสกี้ สุนัขของเขาก็หายไปด้วย เมื่อเช้านี้ น่ากลัวมันคงจะออกไปหานายมัน มันคงจะรู้ว่านายมันตาย ตอนนี้มันอาจจะไปยังที่ๆ นายมันอยู่ก็ได้"

ฉันนิ่งอั้นและค่อยๆ วางหูโทรศัพท์จริง วิสกี้คงจะรู้ว่านายมันมาอยู่ในห้องของฉันนี่เอง....

เพื่อนผี

สมัยที่ดิฉันยังเล็กอยู่ ตอนนั้นอายุประมาณ 6 ขวบ คุณพ่อกับคุณแม่แยกกัน คุณแม่พาดิฉันและน้องชายย้ายเข้ามาอยู่รวมกับน้าอลิสและน้าแอกเนส แอราคินสัน โรเชส–เตอร์ นิวบอร์ด คุณน้าแอกเนสมีบุตรสาวคนหนึ่ง ชื่อ เจน อายุอ่อนกว่าดิฉันหนึ่งปีหรือปีกว่าๆ เราเล็กๆ เล่นกันเกรียวกราวในบ้านของคุณน้า จนกระทั่งสิ้นฤดูร้อน

พอมาถึงเดือนสิงหาคม เจนก็ป่วยหนัก ส่วนเด็กอื่นๆ ก็ไปโรงเรียนกันหมด ส่วนเด็กที่เหลือก็ยังเด็กเกินไปกว่าที่จะเล่นกับดิฉันได้ จึงอยู่ตามลำพังอย่างโดดเดี่ยวเงียบเหงาจนบอกไม่ถูกทีเดียว

วันหนึ่งออกไปที่ลานหลังบ้าน ก็พบกับเด็กหญิงคนหนึ่งอายุไล่เลี่ยกับดิฉัน ยืนถือตุ๊กตาและมองดิฉันเขม็งทีเดียว พอดิฉันหันไปเจอตาเธอเข้า เธอก็กล่าวว่า

"เรามาเล่นกันมั้ยล่ะ"

ดิฉันดีใจมากรีบรับปากทันที เธอบอกว่าเธอชื่อ เจน อายุ 6 ขวบ และบอกให้ดิฉันไปเอาตุ๊กตาของดิฉันมาเล่นกัน ดิฉันก็รีบไปหยิบตุ๊กตาในบ้านมาร่วมกันเล่นกับเพื่อนใหม่ทันที ถ้อยทีถ้อยปราศรัยกันอย่างสนุกสนาน ต่อมาดิฉันก็บอกกับเธอว่า อยากจะแลกตุ๊กตากับเธอ เธอกลับบอกว่าถ้าดิฉันจะถือตุ๊กตาของเธอมือของดิฉันจะผ่านตัวตุ๊กตาไปเฉยๆ แล้วก็จริงอย่างว่า ดิฉันลองจับ

ตุ๊กตาของเธอ มันก็ผ่านไปเฉยๆ จับไม่ติด เธอยังอธิบายว่า เธอก็เหมือนกันจับตุ๊กตาของดิฉันไม่ได้มันจะผ่านทะลุไปแบบเดียวกัน

"แต่ไม่เป็นไรหรอก" เธอกล่าว *"เรามาเล่นอย่างอื่นกันก็ได้"*

ดิฉันยอมรับสถานการณ์แปลกประหลาดด้วยความไร้เดียงสา และเธอยังกล่าวต่อไปว่า เมื่อก่อนนี้เธอก็มีลักษณะเหมือนเด็กๆ คนอื่นเหมือนดิฉัน แต่ต่อมาหลังจากเธอถูกรถยนต์ชนเอาอย่างจังแล้ว คราวนี้เธอจะพูดอะไรกับใครก็ไม่มีใครฟัง และไม่มีใครเห็นตัวเธอด้วย ทั้งๆ ที่เธอก็อยู่ในบ้านกับพ่อแม่มาก็นาน แต่คุณพ่อคุณแม่ก็แลไม่เห็นเธอ แล้วเธอจะพูดจะร้องเรียก หรือให้คุณพ่อคุณแม่ก็ไม่ได้ยิน

"ท่านไม่ทราบหรอกว่า ฉันก็ยังอยู่ที่บ้าน"

เธอกล่าวอย่างเศร้าๆ

แต่เมื่อดิฉันสามารถมองเห็นเธอ ได้ยินเธอพูด เธอก็ดีใจและอยากจะคบกับดิฉันต่อไป จากนั้นเราก็ออกไปเล่นกันอยู่เสมอ วันหนึ่งน้าลิสได้ยินเรื่องเราคุยกัน ก็ร้องตะโกนถามมาว่า

"แมรี่ นั่นหนูพูดอยู่กับใครน่ะ" ดิฉันก็ตอบไปว่า *"พูดกับเจน"* น้าก็ไม่ว่าอะไร จึงกลับเข้าไปทำงานต่อ

อยู่มาอีกวัน น้าก็ร้องถามอีก ดิฉันก็ตอบว่า พูดกับเจน คราวนี้คุณน้าถลาเข้ามา นึกว่าเจน ลูกของน้าเอง จิกผมดิฉันแล้วร้องว่า -

"แกโกหก เจนไปโรงพยาบาลกับแม่ของเขา ทำไมถึง

โกหกหา"

ดิฉันก็อธิบายว่า *"ไม่ใช่เจนคนนั้น น้าอลิส เจนอีกคนหนึ่ง"*

น้าอลิสวางมือ เหลียวไปรอบๆ ก็ไม่เห็นมีใคร จึงหันมาบอกดิฉันว่า

"ถ้าเอาตัวเจนที่ว่ามาได้ ชั้นจะไม่ตีแก ไหนไม่เห็นมี"

ดิฉันชี้มือบอกว่าเจนหลบอยู่ข้างระเบียงหลังบ้าน น้าอลิสเดินไปดูก็ไม่เห็นมี ท่านกลับมาหวดก้นดิฉันหลายป้าบ แล้วจับมานั่งกลางห้องให้อยู่เฉยๆ 15 นาที จากนั้นพอถึงเวลาก็ปล่อย ดิฉันก็ออกมาที่ลานหน้าบ้าน เห็นเจนยืนคอยอยู่แล้ว

"ฉันเล่นกับเธอไม่ได้แล้วแมรี่ ฉันทนเห็นเธอถูกตีไม่ได้" แม้ดิฉันจะขอร้องว่าไม่เป็นไร เธอก็ไม่ยอม *"ฉันต้องลาเธอเดี๋ยวนี้แล้ว ก่อนที่น้าจะได้ยินเสียงเธอพูด"*

จากนั้นเธอก็หายตัวไป ดิฉันโบกมือลาด้วยน้ำตานองหน้า ที่ต้องสูญเสียเพื่อนผีที่ดีไปครั้งนี้

⌘ ⌘ ⌘ ⌘

ดารา

จากเรื่อง "THE STAR" by ARTHUR GORDON

ในหนังสือ READER'S DIGEST ฉบับ MAY 1960

ปัญหาที่ท่านมักจะถามบุคคลที่ฟันฝ่าอุปสรรคนานาประการมาจนประสบความสำเร็จทุกขั้นสุดยอด จนเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง บรรลือไปทั่วทุกสารทิศนั้น ก็คงจะเป็นปัญหาเดียวกันกับที่ข้าพเจ้ากำลังจะถามเธออยู่เดี๋ยวนี้

"คุณเริ่มต้นอย่างไร ใครหรืออะไรเป็นผู้กำหนด บันดาลใจให้เป็นไปอย่างนั้น"

เธอมองดูข้าพเจ้าด้วยสายตาอันแจ่มจ้าระคนความขบขัน เธอไม่ใช่คนสะสวยอะไรนัก แต่เธอมีใบหน้าอันแฉล้มแช่มชื่นตามปกติแบบนั้น

"อย่างว่า" เธอตอบ "เป็นคำถามที่มักจะถามกันเสมอ แต่ไม่เป็นไรหรอก ฉันให้คำตอบคุณได้ แม้ว่าจะต้องย้อนหลังไปถึง 15 ปี"

"ตกลงครับ" ข้าพเจ้ากล่าว "แต่เราจะมีเวลาพอรึ"

"สัก 5 นาทีเห็นจะได้" เธอตอบ "คงพอ"

เรายืนอยู่ที่นั่น ท่ามกลางความหนาวเหน็บจับจิตจับใจ เรื่องราวของเธอก็พรั่งพรูออกมาสู่ข้าพเจ้าประโยคแล้วประโยคเล่า

ในระหว่างวันของอดีตเหล่านั้น เธอใช้ชีวิตกึ่งเด็กกึ่ง

ผู้ใหญ่อยู่ในแผ่นดินที่แสงแดดสาดมาไม่ใคร่ถึง และเธอก็ไม่สู้จะชอบมันนัก ตอนนั้นเธออายุได้ 8 ขวบ อ่อนแอไม่ผิดอะไรกับลูกม้าแรกเกิด เมื่อใดที่เธอส่องกระจก น้อยครั้งที่จะกลายเป็นอื่น ที่ปรากฏเด่นชัดกว่าสิ่งใดทั้งหมด ก็คือดวงตาทั้งคู่อันเปล่งประกายคมเข้ม และไรฟันที่เรียงเรียบเป็นระเบียบเท่านั้น เธอเป็นคนแจ่มใส แต่ว้าเหว่ ตระหนักใจตนเองดีว่าเป็นคนเก็บตัว ชื่อจริงของเธอคือ มากาเร็ต แต่ใครๆ เรียกเธอว่า "แมกกี้"

เรื่องที่ลำบากใจต่อไปก็คือ เธอมีพี่สาวอยู่คนหนึ่ง ชื่อซีบิล เป็นคนที่มีอุปนิสัยใจคอตรงข้ามกับเธอทุกอย่าง ซีบิลอายุ 16 ปี ผมสีทอง รูปร่างเพรียว กระฉับกระเฉง หล่อนเป็นคนตัดสินใจรวดเร็ว และในตอนบ่ายอันเย็นเฉียบในวันนั้น หล่อนก็ส่งเสียงดังไปทั่วทั้งห้องว่า

"โอ้โฮ...คุณแม่" เสียงของหล่อนโอดครวญ *"จะให้หนูเอาแมกกี้ไปด้วยหรือ ก็แกยังเด็ก แล้วก็ยังเล่นสเก็ตไม่เป็นด้วย"*

"แต่แบนครอฟท์เขาขอให้ไปนี่ลูก" คุณแม่ตอบ *"ก็เอาไปด้วยคน มันหนักหนาอะไรกันนักนะ"*

ซีบิลแปรงผมสีรังผึ้งของหล่อนไปมา *"แต่ลารีเขาจะพาหนูไป เราเตรียมการไว้เรียบร้อยแล้ว เขาคง"*

"เขาพาเราไปได้ทั้งสองคนนั่นแหละ" คุณแม่พูดตัดบทด้วยน้ำเสียงเข้มจนซีบิลไม่อาจขัด *"เรื่องสนุกๆ ทั้งนั้น แล้วก็เป็นการสังสรรค์สเก็ตกลางวันเพียงครั้งเดียวเท่านั้นด้วย"*

ซีบิลมองน้องสาวอย่างหมั่นไส้

"พี่ไม่ต้องเป็นห่วงหนูหรอก" แมกกี้กล่าวเสียงอ่อยๆ *"หนูจะนั่งข้างหลัง แล้วจะไม่พูดอะไรสักคำเดียว"*

ลารีมารับเราตอนสามโมง ร่างเขาสูงโปร่ง เป็นนักกีฬาชั้นเยี่ยมของโรงเรียน อายุ 17 ปี แต่ลักษณะดูจะแก่เกินวัย เขาเป็นคนออกจะสงบปากสงบคำ ส่วนซีบิลอธิบายเป็นต่อยหอย ด้วยสุ้มเสียงอันกังวาล ซู่ซ่าๆ ถึงเรื่องจำเป็นต้องมีผู้โดยสารติดไปด้วยอีกคน ลารียิ้มและกล่าวว่า

"ตกลง เรื่องเล็ก"

แล้วเขาทั้งหมดก็พากันเดินลงไปตามทางอันปกคลุมไปด้วยหิมะมุ่งสู่ถนนใหญ่ ซีบิลอยู่ในวงแขนของลารีตลอดเวลา ส่วนแมกกี้ตะเกียกตะกายตามมาข้างหลัง ไม่ผิดอะไรกับลูกสุนัขหลงแม่ตัวหนึ่ง แล้วซีบิลก็เปิดประตูหลังให้น้องสาวขึ้นไป ลารีเลิกคิ้วอันดกดำของเขาขึ้นข้างหนึ่ง แต่ก็มิได้พูดอะไร

รถยนต์พาทั้งหมดมาถึงทะเลสาบใกล้บ้านของแบน-ครอฟท์ ตอนนี้น้ำในทะเลสาบแข็งเป็นแผ่น สะท้อนแสงสีเทาจากฟ้าเดือนธันวาคม ทอดทาบไปสุดลูกหูลูกตา นักสเก็ตจำนวน 20–30 คน กำลังวิ่งฉวัดเฉวียน เลี้ยงตัวบ้าง หมุนตัวบ้างไปรอบๆ แผ่นผิวพื้นน้ำแข็งอันราบเรียบ เสียงของพวกเขากังวาลเสนาะอยู่ท่ามกลางบรรยากาศอันเยียบเย็นทั่วบริเวณ

ลารีก้มลงสวมรองเท้าสเก็ตให้ซีบิล แล้วก็หันมาจะช่วย

สวมรองเท้าสเก็ตที่แมกกี้ได้รับในวันคริสมาสต์ให้ แต่เธอปฏิเสธ เธออยากจะดูเขาเล่นกันเท่านั้น

ร่างน้อยยืนหยัดอยู่ตามลำพัง ด้วยความรู้สึกชาและปวดหนึบไปทั่วทั้งนิ้วและหัวแม่เท้าอันหนาวเหน็บ นักสเก็ตต่างก็หันเหียนเวียนวนไปรอบๆ เหมือนนกที่บินอยู่อย่างเริงร่า ทำให้เกิดเสียงและจังหวะจะโคนคล้องจองกันไปรอบบริเวณ ตลอดเวลาที่เธอเฝ้าจับตาดูพวกเขาอยู่ เธอรู้สึกถึงความเจ็บปวดของร่างกายนานเท่านานตราบเท่าที่พวกเขาต่างพากันรู้สึกในความสนุกหรรษา ในความวิจิตรงดงามและในความเป็นอิสระเสรี ที่พวกเขาได้รับกันอยู่

ลารีคงจะจับตาดูเธออยู่เหมือนกัน แล้วอยู่ๆ จู่ๆ เขาก็ปราดเข้ามาหา เบิ่งตามองมาที่ร่างของเธอ

"ลองสักหน่อย เป็นไง"

เธอสั่นศีรษะ เงียบงัน และเศร้าซึม

"ทำไมล่ะ" เขาเร่งเร้า *"สนุกนะ"*

"ฉันไม่เหมาะกับมันหรอก"

"ทำไมยังงั้นล่ะ" เขาทำเสียงพิศวง ส่วนมากแมกกี้จับตามองมือที่สวมถุงของเธอ

"คุณพ่อของฉันเคยพูดว่า การกระทำที่ควรค่าทุกอย่างจะมีค่าก็ต่อเมื่อกระทำแต่ความดี"

เขานิ่งงันไปชั่วขณะหนึ่ง ไม่ได้เอ่ยปากอะไรเลยจนคำ

เดียว แล้วเขาก็คุกเข่าลง ถอดสเก็ตของเขาออก แล้วดึงเท้าออกจากท็อพหนัง

"มา...เราไปกันเถอะ"

เธอมองไปที่เขาอย่างตื่นๆ "ไปเรอะ ไปไหนกันล่ะ"

"ที่นั่นไงล่ะ หลังต้นไม้โน่น เอาสเก็ตไปด้วย"

"โอ...ไม่ได้หรอก" เธอกล่าว *"ฉันไม่ไปหรอก ประเดี๋ยวซีบิล"*

"ไม่เป็นไรหรอกซีบิลน่ะ" ว่าแล้วเขาก็เอื้อมมือมาจับข้อศอกเธอกระชับและมั่นคง แทบไม่น่าเป็นไปได้เลย เธอออกเดินเคียงคู่ไปกับเขาราวถูกสะกด ท่ามกลางละอองฝ้าของบรรยา-กาศสีเงินแถบนั้น เธอถามเขาเสียงแผ่วว่า

"คุณไม่ชอบซีนิลหรือ"

"ชอบซิ" เขาตอบ *"ฉันชอบความน่าเอ็นดูของเขา แล้วฉันก็ชอบเธอด้วย"*

รอบๆ บริเวณนั้นเป็นคุ้งเล็กๆ เย็นยะเยือก เป็นที่แยกอยู่อย่างโดดเดี่ยว และเงียบสงบ

"ตรงนี้ทำเลดี" เขาบอก *"เอ้า...สวมสเก็ตเข้า"*

"แต่ ฉะ...ฉัน"

"สวมเข้าเถอะน่ะ ฉันจะช่วย"

เขากุลีกุจอช่วยสวมให้จนเสร็จ จากนั้นเขาก็สวมของเขาบ้าง แล้วค่อยๆ ก้าวออกไปที่น้ำแข็ง พลางยื่นมือมาให้

"มาเถอะ...แมกกี้"

เธอสั่นศีรษะ น้ำตาคลอหน้า

"ฉันไม่หรอก ฉันกลัว"

เขาจึงกล่าวกับเธออย่างละมุนละไมว่า

"ฉันจะบอกให้ว่า ทำไมเธอถึงกลัว เธอกลัว เพราะเธอเป็นคนสันโดษ ฉันรู้ เพราะฉันเคยเป็นคนแบบเธอมาก่อน กลัวการทดลองทำอะไรต่ออะไร กลัวจะทำอะไรได้ไม่ดี กลัวว่าจะถูกหัวเราะเยาะ กลัวมันทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ในที่สุดฉันก็แก้ปัญหาตก"

ตอนนี้แมกกี้มองเขม็ง งง สับสนและเงียบกริบ เงียบจนแทบได้ยินเสียงเต้นจากหัวใจของเธอเอง รอบตัวเขาและเธอขณะนั้นเป็นหมู่สนยืนทะมึนอยู่เบื้องหลังอย่างสงบ เหนือยอดสนเหล่านั้น บัดนี้ดาวดวงหนึ่งกำลังเปล่งประกาย เบิกแสงอันแพรวพราย เจิดจ้า เตรียมจุติสู่โลกเป็นครั้งแรก

"แปลกนะ" เขากล่าว "ฉันไม่ได้เล่าเรื่องนี้ให้ซีบิลฟังหรอกแล้วคิดว่าไม่เคยเล่าให้ใครๆ ฟังเลยด้วย แต่ฉันกลับมาเล่าให้เธอฟัง สิ่งที่ฉันแก้ตกก็เป็นเรื่องง่ายๆ จากความจริงที่ว่า คนเราทุกคนจะอยู่ตามลำพังคนเดียวในโลกไม่ได้ แม้ว่าจะไม่มีใครผู้ใดมากลุ้มรุมห้อมล้อม แต่ก็จะต้องมีใครสักคนเข้ามาร่วมด้วยจนได้ ใครคนนั้นเป็นคนที่มีความเข้าใจและเห็นใจเรื่องที่บังเกิดกับเธออยู่ และเขาจะช่วยเธอได้ หากว่าเธอจะร่วมมือช่วยตนเองให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วเธอจะรู้สึกว่า เธอไม่ได้อยู่โดดเดี่ยวตามลำพังอีกต่อไป

นั่นแหละเป็นเคล็ดลับของความสุข ของการทำอะไรให้ดี ของทุกสิ่งทุกอย่างเลยละ"

เขากล่าวแล้วก็ยื่นมือส่งให้แมกกี้อีกครั้งหนึ่ง

"มาซิ แมกกี้"

แมกกี้ลุกขึ้นยืน ร่างของเธอซวนเซ เหมือนไม่มั่นใจ และแล้วด้วยแขนขวาของเขาเข้าโอบรอบเอว และแขนซ้ายเข้าประคองร่างของเธอ เขากล่าวว่า

"เอาละทีนี้ ทำตัวสบายๆ เลื่อนเท้าซ้ายไปข้างหน้า แล้วถีบเท้าขวา นั่นอย่างงั้น เอาละทีนี้เลื่อนเท้าขวาออกมา แล้วถีบเท้าซ้าย สวย เอาลองอีกที น่านยังงั้น...เอาลองอีกที ลองอีกที และอีกที"

นั่นคือเรื่องราวที่เธอเล่าให้ข้าพเจ้าฟัง ในช่วงห้านาทีหรือไม่ถึงดีนั้น พอดีแสงไฟฉายกราดลงมาบนลานน้ำแข็งอันกว้างไพศาล ดนตรีเริ่มเปล่งสำเนียงแผดจ้า สปอร์ตไลท์จับอยู่ที่ร่างของเธอ ขณะที่เธอผละจากข้าพเจ้าไปยืนเด่นอยู่บนทางวิ่ง แล้วไฟก็ฉายวาบข้ามลานน้ำแข็งอันระยิบระยับไปสู่บรรดาตัวประกอบที่กำลังวิ่งออกมาจากทางวิ่งอีกทางหนึ่ง เสียงประชาชนคนดูดังกระหึ่มสั่นหวั่นไหว เมื่อภาพระบำสเก็ตน้ำแข็ง กำลังฉวัดเฉวียนเวียนวนไปมา ด้วยจังหวะจะโคนและลีลาการเคลื่อนไหวอันแพรวพราว ระคนกับแสงสีอันสลับซับซ้อน วิจิตรตระการตา นี่แหละที่เขาเรียกกันว่า

"ชุดโชว์สเก็ตน้ำแข็งบรรลือโลก"

ข้าพเจ้าคิดว่านั่นคือความสมจริง ตามคำกล่าวอ้างอย่างไม่มีปัญหา

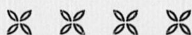
ข้าพเจ้าเห็นสามีของเธอยืนอยู่ในความมืดห่างออกไปไม่กี่หลา เขาเฝ้าจับตาดูอยู่อย่างใจจดใจจ่อเหมือนอย่างที่เคยปฏิบัติมาแล้วทุกคืน ข้าพเจ้าออกเดินไปยืนอยู่ข้างๆ เขา เขาหันมายิ้มให้อย่างรวดเร็วนิดหนึ่ง แต่แล้วความสนใจทั้งมวลก็มุ่งกลับไปสู่ลานน้ำแข็ง

"เธอยอดจริงๆ งั้นไม่ใช่รึคุณ"

เขาพูดไปเรื่อยๆ เป็นคำกล่าวเปรยๆ มากกว่าที่จะเป็นคำถาม ข้าพเจ้าเห็นประกายของความเร่งเร้าและภาคภูมิใจปรายอยู่บนใบหน้าของเขาตลอดเวลา สำหรับนักข่าวธรรมดาๆ คนหนึ่งความจริงก็ไม่ควรจะมีความรู้สึกอะไรมากมายนัก แต่สำหรับข้าพเจ้า ณ ที่ไหนแห่งหนึ่งภายในตัวตนของข้าพเจ้าเอง เหมือนกับมีอะไรสักอย่างที่ไม่เคยคุ้นนัก จุดตัวเองด้วยเชื้อปะทุวาบอยู่ในความรู้สึก

"ผมจะบอกให้นะ ลารี คุณน่ะ...ยอดทั้งคู่เลย"

ข้าพเจ้าบอกกับเขาอย่างนั้น แต่อย่างไรก็ตาม เขาหาได้สนใจในคำกล่าวของข้าพเจ้าไม่

เผชิญมนุษย์ย่อส่วน

นานมาแล้วก่อนหน้าที่ใครต่อใครจะโวยวายมาว่า เคยพบจานบิน กาละมังบิน หรือครกบิน ปีนั้นเป็นปีพ.ศ.2456 เช้าวันหนึ่งต้นเดือนพฤษภาคม

ซิลบี้ ลาแซม ผู้เล่าเรื่องนี้ขณะนั้นอายุเพียง 12 ขวบกับซิดและคลีด พี่ชาย กำลังออกไปพรวนดินดูแลต้นฝ้ายในไร่ของครอบครัวเขาเอง ซึ่งอยู่จากฟาร์เมอร์สวิลล์ เท็กซัสไปทางตะวันตก 2 1/2 ไมล์

ซิลบี้ ลาแซมไม่ทราบเลยว่าเขากำลังจะเผชิญกับเหตุการณ์ประหลาด อันเป็นเหตุการณ์ที่ประทับใจเขามาตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งปัจจุบัน

เรื่องที่ว่าเริ่มต้นมาจากเสียงเห่าของสุนัขสองตัวของเขาชื่อเจ้าบ็อบ กับเจ้าฟ็อกซ์ ซึ่งติดตามพวกเขาแล้วแยกไปตามบริเวณใกล้เคียง เสียงเห่าของมันผิดแผกไปจากธรรมดา เมื่อมันพบตัวพอสซั่ม หรือแมวป่าหรือกระต่ายป่า ลาแซมกล่าวว่า

"เสียงของมันเหมือนมันอยู่ในสภาพตกใจสุดขีด"

แต่พวกเราก็ยังคงทำงานกันต่อไป เสียงเห่าหอนยังคงดังมาอีก ในที่สุดคลีด พี่ชายคนโตอดรนทนไม่ได้ เขาคว้าจอบแล้วบอกกับน้องๆ ว่า

"ไปกันเถอะ น่ากลัวหมาจะเจออะไรไม่น่าไว้ใจเข้าแล้วละ"

ทั้งสามรีบจ้ำไปยังจุดที่สุนัขเห่า ซึ่งอยู่ห่างไปประมาณ 50 ถึง 75 ฟุตตรงแถวๆ บริเวณข้างรั้วข้างหนึ่ง คลีดไปถึงก่อนเป็นคนแรก พอมาถึงที่ใบหน้าเขาก็เปลี่ยนไปเป็นพิศวงงงงัน

"เฮ้...นั่นมันคนนี่หว่า แต่ไหงตัวนิดเดียว"

เขาร้องตะโกนบอก

ลาแซมเล่าว่าพอเขาไปถึงตรงนั้นก็แลเห็นมนุษย์คนหนึ่งตัวเล็กนิดเดียวเหมือนกับมนุษย์ย่อส่วน สูงประมาณไม่เกิน 18 นิ้ว สีสันของร่างกายมีลักษณะเขียวคล้ำทั่วทั้งเรือนร่าง เขาทำท่าเหมือนยืนรออะไรอยู่ และหันหน้าไปทางทิศเหนือ

"ดูเหมือนจะไม่สวมรองเท้า" เขากล่าว *"แต่ผมก็จำลักษณะเท้าของเขาไม่ได้แน่ แขนทั้งสองของมนุษย์ย่อส่วนวางราบอยู่ข้างตัว สวมหมวกคล้ายหมวกชาวเม็กซิกันเป็นทรงกลมเล็กๆ พอเหมาะกับศีรษะอันกระจ้อยร่อยของเขา ไม่มีผ้าหรือเศษผ้าติดตัวเขาเลย แต่เหมือนจะสวมชุดยางกระชับร่าง รวมทั้งหมวกด้วย เขายืนนิ่งเงียบ จังงัง ผมคิดว่าเขาคงจะกลัวตายเหมือนกัน พอเรามาถึงตรงจุดนี้ สุนัขทั้งสองที่กำลังเห่ากรรโชกก็กระโดดเข้าขย้ำเขาทันที"*

สุนัขฉีกร่างของมนุษย์ย่อส่วนออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เลือดของเขาไหลแดงฉานเปรอะเปื้อนไปหมดทั้งบริเวณ และทั่วร่างของเขา เนื้อที่ขาดรุ่งริ่งมีลักษณะคล้ายกับเนื้อมนุษย์ตกเรี่ยราดอยู่กับพื้นดิน

มนุษย์ย่อส่วนจะเปล่งเสียงร้องอะไรออกมาบ้าง ลาแซม บอกว่าฟังไม่ได้ศัพท์ เพราะเสียงคำรามของสุนัขกลบหมด

"เราเป็นชาวชนบทอยู่ห่างไกลจากถิ่นที่เจริญแล้วเหมือนนรกห่างจากสวรรค์ มันงงและมืดแปดด้านไปหมด ไม่ทราบว่าจะทำยังไงดี" ลาแซมอธิบาย

พวกเราเด็กๆ เดินกลับมาที่ๆ เราพรวนดินกันอยู่เดิม และวิพากษ์วิจารณ์กันต่างๆ ประเดี๋ยวประด๋าวก็เดินย้อนกลับไปดูซากมนุษย์ย่อส่วนเสียที จำได้ว่าวนเวียนอยู่อย่างนั้นสองหรือสามครั้ง ต่อมาพวกเราก็เอาเรื่องนี้ไปเล่าให้คุณพ่อคุณแม่ฟัง แต่ท่านก็เฉยๆ

วันต่อมาเราทั้งสามก็หวลกลับไปตรวจตรงบริเวณที่เกิดเหตุอีกครั้ง คราวนี้ร่างนั้นหายไป ไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย แม้แต่เลือดสักหยดเดียว

เราเที่ยวได้เดินด้อมๆ ดูรอบๆ บริเวณก็ไม่พบอะไรอีก มันหายไปหมดทุกอย่างชนิดถอนรากถอนโคนทีเดียว

อีกสองปีต่อมาซิลบี้กับพี่หรือน้องของเขาอีกคนก็ไปพบวัตถุประหลาดเข้าอย่างหนึ่ง

ขณะที่เขาทั้งสองกำลังขึ้นไปอยู่บนระเบียงบ้านนาของลุงของเขาที่เซเลสเต้ เท็กซัสตอนนั้นเป็นเวลาใกล้จะพลบ

ทั้งคู่จับตามองวัตถุลึกลับอย่างหนึ่ง มีดวงไฟด้านหน้าหนึ่งดวง ด้านหลังอีกดวง ลอยเฉิบๆ เข้ามาเงียบๆ แม้ว่าจะ

ค่อนข้างมืด

แต่เราก็ยังเห็นว่ารูปทรงของวัตถุนั้นเป็นทรงกระบอกเหมือนเครื่องบิน แต่ไม่มีปีกเท่านั้น

ส่วนเรื่องมนุษย์ย่อส่วนตัวเขียวที่ฟาร์เมอร์สวิลล์ เท็กซัส นั้นยังคงเป็นปริศนาแก่โลกเรื่อยมาจนกระทั่งเมื่อมกราคม 2521 หลานชายของซิลบี้ ลาแซม ชื่อลอเรนซ์ โจนส์แห่งออสติน เท็กซัส ส่งเรื่องนี้มายังศูนย์ "ยูโฟ" เพื่อให้รับทราบเรื่องประหลาดดังกล่าว เขากล่าวว่า

"คุณปู่ของผมคุยให้พวกเราฟังเสมอว่า หัวท่านเกือบโกร๋น เมื่อเจอเข้ากับเรื่องนี้ ผมบางส่วนของท่านร่วงไปเหมือนกัน แต่ไม่ถึงแก่โล่งไปเสียทีเดียว ผมรับรองว่าคุณปู่ของผมไม่ใช่คนขี้คุย ยกเมฆ หรือประเภทเจ้าของโรงน้ำแข็ง ใครๆ ทราบดีว่าท่านเป็นคนที่ซื่อสัตย์สุจริต ผลัดหนี้รับรองว่าไม่เกินสามครั้ง แต่ท่านก็ไม่เคยนำเรื่องที่พบไปบอกเล่าเก้าสิบที่ไหน เพราะกลัวว่าคนฟังจะหัวร่อชักดิ้นชักงอเป็นไส้เลื่อนตายไปเสียก่อน วันดีคืนดีท่านก็จะเล่าให้ลูกๆ หลานๆ ฟังเป็นการเช็คประสาท โดยเฉพาะกับผมท่านเล่าให้ฟังบ่อย เพราะผมไม่ขัดคอท่านเหมือนคนอื่นๆ แม้ท่านจะเล่าให้ผมฟังเป็นครั้งที่ 49 ผมว่าเรื่องนี้จะต้องเป็นเรื่องจริง มันจึงฝังใจท่านอยู่ไม่รู้ลืม ท่านยังยินดีที่จะมารับการทดสอบ เข้าเครื่องจับเท็จ หรือการสะกดจิต หรืออะไรก็ได้ที่ทางศูนย์ต้องการจะพิสูจน์ ผมเชื่อว่าท่านจะต้องให้รายละเอียดได้อย่างถูกต้องทีเดียว"

โดวี่ บอสก้าเจ้าหน้าที่สอบสวนของศูนย์ ขอให้ลาร์รี่ เซสซันส์แห่งพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์ และประวัติศาสตร์ฟอร์ทเวิร์ธ ไปดำเนินการหาข่าวเรื่องนี้

ดังนั้น ในวันที่ 28 เมษายน 2521 เซสซันส์จึงไปสัมภาษณ์ลาแซมทันที เซสซันส์กล่าวถึงลาแซมว่า เขาเป็นคนสูงอายุที่เรียบร้อย น่านับถือมีอาวุโสจนแทบจะเป็นปู่เขาได้ทีเดียว

อย่างไรก็ตาม แม้เซสซันส์จะยอมรับฟังคำบอกเล่าของลาแซม

แต่เขาก็ยังฝังใจว่าลาแซมตาฝาด อาจคิดมากไป หรือไม่ก็พี่ๆ น้องๆ เป็นคนขี้เล่นแอบนัดกันแหกตาลาแซมก็ได้ แล้วลาแซมก็เลยเชื่องมงายชนิดฝังใจเรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้

เซสซันส์ยังบอกลาแซมต่อไปอีกว่า สิ่งที่เขาเห็นอาจจะเป็นกบยักษ์ที่มีอยู่แถวๆ แถบถิ่นนั้นก็ได้ แต่โจนส์ก็ยังมั่นใจว่าปู่ของเขาเป็นผู้แลเห็นมนุษย์ย่อส่วนที่มีตัวตนจริง ไม่ใช่กบไม่ใช่เขียด ไม่ใช่อึ่งอ่างอย่างที่เซสชั่นท์เข้าใจ

อย่างไรก็ตามอีกที ในกรณีมนุษย์ย่อส่วนที่ปรากฏกับตาลาแซม มิใช่จะเป็นคนแรกและคนเดียวที่เห็น เคยมีคนเคยพบมนุษย์แคระ คนย่อส่วน หรือคนรูมาก่อนแล้ว

เขาผู้นั้นคือแฮรี่ แอนเดอร์สัน เขาเคยเล่าให้ภรรยาชื่อเฮเลน แอนเดอร์สัน ฟังเสมอว่า

คืนหนึ่งในฤดูร้อนปี พ.ศ.2462 ตอนนั้นเขาอายุเพียง 13

ขวบ โดยสารรถยนต์มากับเพื่อนสองคนและบิดาของเพื่อนด้วย เกิดน้ำมันหมดจะไปเติมที่ไหนก็ไม่ได้ เพราะเป็นวันอาทิตย์ รถไปเครื่องดับอนาจอยู่แถวๆ ตะวันออกของบาร์รอน วิสคอสซิน พอดีมีชาวไร่คนหนึ่งกลับจากตกปลาเดินผ่านมา

พวกเขาจึงเล่าสาเหตุให้ชาวไร่ฟัง ชาวไรยูอารีบอกกับพวกเขาว่าให้ใครก็ได้ตามเขาไปที่บ้าน ไม่ไกลหรอก แค่สามกิโลเท่านั้น เขาจะให้น้ำมันมา แอนเดอร์สันจึงรับอาสาไปกับชาวไร่ พอได้น้ำมันก็เดินกลับมาตามทางเดิน ซึ่งเป็นถนนเล็กๆ แคบโดดๆ สายเดียว

ขณะนั้นดวงจันทร์เต็มดวง แสงสว่างพร่างพรายไปทั่วทั้งบริเวณ เห็นสภาพสิ่งแวดล้อมรอบตัวได้ถนัดชัดเจน เดินมาได้สักพักก็แลเห็นมนุษย์ย่อส่วนตัวเล็กนิดเดียว เดินมากันเป็นแถวประมาณสัก 20 คนเห็นจะได้

ขณะที่เดินสวนทางกัน พวกนี้ไม่ได้แสดงอาการว่าจะสนใจเขาเลย ศีรษะของมนุษย์ย่อส่วนล้านเลี่ยน นุ่งกางเกงหนังยาวเสมอเข่า มีสายโยงขึ้นไปถึงบ่า ไม่สวมเสื้อ

เคราะห์ดีที่ไม่แก้ผ้าอวดโฉม ผิวของพวกเขาขาว ต่างคนต่างเดินบ่นอะไรมาตลอดทาง แต่มิได้แสดงอาการว่าจะพูดคุยอะไรกันเลย

แอนเดอร์สันบอกว่า ตอนนั้นกลัวจนกางเกงเปียกปอนไปหมด รีบจ้ำอ้าวแน่บมาไม่เหลียวหลัง พอมาถึงรถสักพักก็เล่า

เรื่องที่พบเห็นให้เพื่อนๆ ฟัง

เพื่อนๆ หัวร่อชอบใจกันใหญ่ บอกว่าไอ้นี่เข้าใจหาเรื่องมาคุยให้หายง่วง

บางคนใช้มือฝรั่งเชยก้นเขาหลายครั้ง หลังจากนั้นแอนเดอร์สันก็กลับมาเล่าให้คุณแม่เขาฟัง

คุณแม่ของเขาหัวเราะไม่ออก เพราะเป็นชาวไอริช นิสัยถูกกับเรื่องผีๆ สางๆ อยู่แล้ว

นางแอนเดอร์สันผู้ภรรยาเล่าว่า

"สามีของดิฉันไม่ใช่คนประเภทเพ้อฝัน งมงาย ละเมอเข้าห้องผิดก็ไม่เคย เขาเป็นคนมีเหตุมีผลตลอดเวลา เขายืนยันว่ามันเกิดขึ้นจริง ให้ไปสาบานที่วัดพระแก้วประเทศไทยยังได้นะ จะเชื่อหรือไม่เชื่อไม่ว่า แต่เขาเห็นมากับตาอย่างนั้น"

เรื่องประหลาดเกี่ยวกับคนแคระของครอบครัวแอนเดอร์สันยังคงปรากฏอีกครั้ง ในปีพ.ศ.2512-2513 นั่นคือ นางแอนเดอร์สันได้เขียนเรื่องเหตุการณ์ที่สามีของเธอพบมนุษย์ย่อส่วนเป็นเรื่องสั้นๆ ส่งไปให้บรรณาธิการส่วนสำเนาเก็บไว้ในลิ้นชักโต๊ะวางพิมพ์ดีด

อีกหลายสัปดาห์ต่อมา บรรณาธิการก็ส่งเรื่องคืน เพราะไม่กล้าลง ประเดี๋ยวสำนักงานถูกขว้างด้วยของเก่ากลิ่นไม่สะอาด เธอจึงเอาเรื่องไปเก็บรวมไว้กับสำเนา

แต่พอเปิดลิ้นชักค้นหาเรื่องในสำเนากลับไม่พบ ไม่ทราบ

ว่าหายไปไหน ค้นเท่าไรก็ไม่เจอ จึงเอาต้นฉบับจริงใส่ไว้ในลิ้นชักโต๊ะตัวนั้น ต่อมาอีกประมาณสองสัปดาห์เรื่องจากต้นฉบับจริงก็หายไปอีก

"มันหายไปได้ยังไงไม่ทราบ" เธอกล่าว *"ฉันไม่เคยคิดเอาเรื่องไปทิ้งไปขว้างที่ไหนเลย แล้วก็เก็บไว้อย่างมิดชิด แต่มาคิดอีกทีคงจะมีคนอื่นหวังดีแอบเอาไปส่งลงหนังสือพิมพ์ฉบับอื่น แต่ก็ไม่เคยเห็นลงพิมพ์ในหนังสือฉบับไหน"* เธอกล่าวพลางยิ้มน้อยๆ

"หรือไม่ก็อะไรสักอย่างละมังที่กำลังจะเตือนฉันว่า อย่าทำตนเป็นคนปากสว่างให้มากนักเลย เรื่องของแกน่ะไม่มีวันจะได้มีโอกาสไปปรากฏกับตาโลกหรอก"

นางแอนเดอร์สันว่าเข้าไปนั่น แล้วท่านผู้อ่านล่ะ ท่านคิดอย่างไร

เราคิดว่าท่านคงจะแสบสมองหรือปวดกะโหลกกับเรื่องที่ได้บรรยายมาแล้วบ้างไม่มากก็น้อย แต่ถ้าท่านยังไม่เข็ด เราก็ยังมีเรื่องพรรค์นี้อีกพะเรอเกวียน ถ้าป.ส.ด.ไม่รับทาน ผู้แปลและเรียบเรียงเสียก่อน

ผู้นำทาง

จากเรื่อง "FOLLOW THE BROWN SEDAN"

by "KATHERINE HUMMEL LOOMIS"

วันหนึ่งเมื่อหลายปีมาแล้ว ผู้เขียนแคธรีน ฮัมเมล ลูมิส จำได้ว่า วันนั้นเป็นวันที่ครึ้มฟ้าครึ้มฝน บรรยากาศตอนนั้นออกจะสลัวมัวมืดไปหน่อย แต่เด็กหญิงอายุ 12 ผมเผ้ายุ่งเหยิง หน้าตาดีคนหนึ่งก็กระโดดโลดเต้นเข้ามาที่หน้าประตูบ้านเราที่ฟิลาเดลเฟีย เธอเคาะประตูเรียก

พอเราออกมาเปิดประตู เด็กสาวก็ยิ้มพลางแนะนำตัวเองด้วยท่วงท่าอันสำรวมว่า เธอชื่อ "เคย์ เกรีย" เป็นลูกสาวของเพื่อนบ้านของเราคนหนึ่ง เธอมาขอเยี่ยมคุยกับเด็กๆ ของเรา

ด้วยท่าทีอันฉลาดและร่าเริงของเธอ ทำให้เรานึกชอบเธอทันที นับตั้งแต่นั้นเธอก็เข้านอกออกในบ้านเราอย่างสนิทสนมเป็นกันเอง ทำให้บ้านเราครึกครื้นน่าอยู่ มีชีวิตชีวาเพิ่มขึ้นอีกมากในเวลาต่อมา

เวลาผ่านไปอีกหลายปี เคย์ เกรียเติบโตเป็นสาวสวยและได้แต่งงานไปกับทหารหนุ่มคนหนึ่งชื่อ "แจ็ค โทปาร์" ระยะนี้เคย์ โทปาร์ก็ห่างจากเราไป เธอต้องติดตามสามีไปยังทวีปยุโรป และเอเชียตลอดเวลา แต่ก็ยังไม่ขาดการติดต่อกันเสียทีเดียว เรายังคงส่งข่าวคราวติดต่อซึ่งกันและกันอยู่เสมอ

ต่อมาในปีพ.ศ.2515 ผู้เขียนก็ได้รับข่าวที่น่ายินดีว่า เคย์กับครอบครัวและบุตรอีกสี่คนย้ายกลับมาอยู่ที่ซานดีเอโก คาลิ-ฟอเนียแล้ว

บุตรชายคนสุดท้องของเคย์ ชื่อฟิล โทปาร์ เป็นแชมป์เปี้ยนนักว่ายน้ำจากสมาคมกีฬาวิทยาลัยแห่งชาติ เขาจะต้องไปร่วมการแข่งขันที่วิทยาลัยวอชิงตันแอนด์ลีในเล็กซิงตัน เวอร์ยิเนีย ฟิลจะต้องเดินทางไปเวอร์ยิเนียพร้อมๆ กับทีมและคณะของเขา เคย์ โทปาร์ก็จะไปชมการแข่งขันด้วย แต่เธอตั้งใจจะแวะมาเยี่ยมเราและพักอยู่กับเราที่บ้านในแอนนาโปลิสในวันหยุดสุดสัปดาห์ก่อน

เคย์มาพักกับเราด้วยความสนิทสนมเช่นเดิม เราพูดคุยเย้าแหย่กันอย่างสนุกสนาน เนื่องจากได้จากกันไปนาน เคย์ค้างอยู่กับเราจนกระทั่งถึงวันที่จะต้องออกเดินทาง เธอต้องออกจากบ้านแต่เช้า เพื่อโดยสารเครื่องบินไปถึงสองทอด เพื่อให้ทันดูการแข่งขันของลูกชายที่เวอร์ยิเนีย เวลาแข่งขันจะเริ่มเวลา 15.00 น. ฟิลนัดหมายจะพบกับเธอบนอัฒจันทร์ใหญ่บริเวณสระน้ำในสนามแข่งขัน

เคย์เดินทางมาโดยเครื่องบินเรียบร้อย เครื่องบินสายที่สองนำเธอมาร่อนลงที่สนามบินเล็กๆ แห่งหนึ่งใกล้กับสตรอนตัน เวอร์ยิเนีย เมื่อเวลา 13.00 น. เธอเป็นผู้โดยสารคนเดียวที่มาลงที่ท่าอากาศยานเล็กๆ แห่งนี้

เมื่อสอบถามที่สำนักงานการบินดูแล้ว ปรากฏว่าตอนนี้ไม่มีรถประจำทาง หรือแม้แต่แท็กซี่ไปวิทยาลัยเลยแม้แต่คันเดียว ระยะทางจากท่าอากาศยานห่างจากวิทยาลัยประมาณ 80 กิโล-เมตร ถ้าหากจะต้องไปหารถเช่าแล้วขับไปเอง

จากคำแนะนำของพนักงานในสำนักงานของท่าอากาศยาน เคย์เช่ารถยนต์ได้คันหนึ่ง เธอขับมาตามถนนเปลี่ยวมุ่งผ่านทุ่งและไร่นาที่เปิดโปร่งข้างทางมาได้ประมาณ 20 กิโล ปรากฏว่า ระหว่างทางไม่เคยพบรถแล่นผ่านไปมาสักคันเดียว สักครู่ก็มาถึงทางแยกสองแพร่ง เป็นทางแยกที่ไม่มีเครื่องหมายชี้บอกว่าทางไหนไปแห่งหนตำบลใด ทำให้เธอมืดแปดด้านไปหมด

เมื่อเหลียวซ้ายแลขวาหาบ้านช่องของชาวไร่ชาวนา เพื่อลงไปสอบถามก็ไม่เห็นมีแม้แต่บ้านเดียว เธอจึงยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาเหลืออีกราวๆ ครึ่งชั่วโมง แต่เธอเกิดหลงทางเสียแล้ว โอกาสที่จะไปให้ทันการแข่งขันจึงเป็นไปไม่ได้ นอกจากปาฏิหาริย์

ในลักษณะของคนเสียขวัญ เธอซบหน้าลงกับพวงมาลัยแล้วร้องไห้ พลางสวดมนต์ภาวนาถึงคุณพระคุณเจ้าพลาง ขอได้โปรดช่วยเธอด้วย เธอประมาณไม่ถูกว่าได้ซบหน้านิ่งอยู่กับพวง-มาลัยรถนานเท่าใด จนกระทั่งได้ยินเสียงห้าวๆ เสียงหนึ่งดังผ่านกระจกหน้าต่างรถอีกคันเข้ามา

"ถ้าหากว่าคุณจะไปวิทยาลัย ตามผมมา"

รถยนต์คันนั้นเป็นรถยนต์สีน้ำตาล ขมุกขมอมไปด้วย

ขี้ฝุ่นและโคลนมอมแมมไปหมด รถคันนี้เบนเข้าไปจอดอยู่ข้างหน้ารถเธอประมาณไม่กี่ฟุต แม้จะไม่สามารถมองผ่านกระจกหน้าต่างรถเข้าไปได้ถนัด แต่ก็พอเห็นรางๆ ว่าคนขับเป็นชายร่างล่ำสันนั่งกุมพวงมาลัยอยู่อย่างทะมัดทะแมง เขาสวมเสื้อคลุมยกปกคอเสื้อสูงขึ้นปิดท้ายทอย หมวกเก่าคร่ำคร่าบนศีรษะหรุบลงมาจนเกือบปิดลูกตา

เคย์ โทปาร์ รู้สึกฉงน ชายผู้นี้ทราบได้อย่างไรว่า เธอจะไปที่วิทยาลัย และเขามาจากไหน ในเมื่อเธอเองก็ไม่เคยเห็นรถยนต์บนถนนสายนี้เลย ตอนนี้ความกลัวเริ่มเข้ามาครอบงำความรู้สึก ใจคอชักไม่ใคร่ดี แต่ก็ไม่มีทางเลือก เธอจึงขับรถตามหลังรถเก๋งสีน้ำตาลคันนั้นมาเรื่อยๆ

ชายผู้นั้นขับรถตรงมาตามถนนสายหนึ่งจากทางแยกสองแพร่ง เขาขับมาเรื่อยๆ ประมาณ 25 กิโลเมตร ก็เลี้ยวซ้ายเข้าถนนซอย เคย์จำไม่ได้ว่าใช้ความเร็วเท่าไร แต่ที่จำได้แม่นยำก็คือไม่เคยเห็นอะไรสวนมาหรือแซงขึ้นไปเลยแม้แต่คันเดียว ผู้นำทางพิลึกพิลั่นคนนี้ดูเหมือนจะรู้ใจเธอดี เขาจะขับเร็วหรือช้าอย่างไรก็ตาม แต่เขาจะทิ้งระยะห่างให้เธอตามทันเสมอ

จนกระทั่งเขาพาเลี้ยวเข้าไปอีกซอยหนึ่ง พอเห็นหนทางก็ลมแทบใส่ หัวใจจะวายมิวายแหล่ มันเป็นถนนแคบรถยนต์วิ่งได้คันเดียว แถมบนพื้นถนนเต็มไปด้วยโคลนเละเทะไปหมด มันเป็นทางผ่านเข้าไปสู่บึงร้างอันรกชัฏ สองข้างทางมีแต่พงรกขึ้น

กระหนาบไปตลอด

ใบอันเขียวชอุ่มของมันสูงได้ระดับตาและแกว่งไกวไปมาด้วยแรงลมที่พัดมาอ่อนๆ น้ำในบึงสีเขียวคล้ำปริ่มอยู่แทบขอบถนน สิ่งที่รบกวนประสาทที่สุดในตอนนี้ก็คือ กลิ่นเหม็นเน่าของพืชที่หมักหมมอยู่ในบึงอันรกร้างแห่งนี้

เท่าที่ได้สังเกตมาตลอดเวลาที่ขับรถมาบนถนนโคลน ไม่เห็นทางที่จะเลี้ยวหรือหันหลังกลับได้เลย ระยะทางยิ่งยาวออกไปเท่าไร ความตื่นกลัวแทบบ้าคลั่งก็ทวีขึ้นเพียงนั้น ชายผู้นี้เป็นใครกันแน่ และเขาจะนำเธอไปไหน

ยังไม่ทันได้คิดอะไรเลยเถิดต่อไปอีก ถนนข้างหน้าก็ลาดเป็นเนินสูงขึ้นเหมือนสะพานสูง ช่วงสั้นขั้นอยู่ ทางลงหายเข้าไปในกลุ่มไม้สูง

ตอนนี้รถเก๋งสีน้ำตาลคันที่นำหน้าหายไปเสียแล้ว หญิงสาวแข้งขาสั่นพราวไปหมดเลยตอนนี้ เธอคิดว่าถูกหลอกเข้ามาติดกับอย่างไม่มีปัญหาเสียแล้ว รถเก๋งสีน้ำตาลคงจะเข้าไปจอดขวางถนนดักเธออยู่ในสุมทุมพุ่มไม้ข้างหน้าโน้น

เคย์รวบรวมความกล้าบ้าบิ่นอีกครั้งหนึ่ง เหยียบคันเร่งสุดสปีดเลยคราวนี้ พอพ้นบริเวณนั้นก็แลเห็นรถสีน้ำตาลจอดรออยู่ข้างหน้า ห่างไปไม่กี่ร้อยฟุต พอรถของเธอมาถึง เขาก็เคลื่อนรถยนต์ของเขานำทางต่อไป เคย์ใจมาเป็นกอง แล่นตามกันมาอีกไม่นานก็พ้นจากถนนโคลนที่กระโดกกระเดก ทิ้งบึงรกร้างไว้เบื้อง

หลัง

เบื้องหน้าขณะนี้เธอเห็นถนนซุปเปอร์ไฮเวย์ตัดกับถนนแคบสายนี้ชัดเจน เคย์พึมพำขอบคุณพระเจ้าด้วยความปลื้มปีติ พอรถขึ้นสู่ถนนใหญ่ หญิงสาวก็เหยียบคันเร่งจมเท้า รถวิ่งฉิวแซงขึ้นหน้ารถคันสีน้ำตาลนั้นไปทันที

ด้วยความเร็วมหาศาล เคย์ไม่กล้าละสายตาจากถนน แต่จำได้ว่า ตนเองร้องตะโกนบอก "ขอบคุณ" เจ้าของรถเก๋งสีน้ำตาลคนนั้นเสียงลั่นไปหมด ขณะที่รถกำลังผ่านรถของเขาขึ้นไปโดยไม่ได้เหลียวหน้าไปมอง พอรถแซงขึ้นไปจนพ้นระยะที่จะเป็นอันตราย

หญิงสาวก็เหลือบสายตาไปมองที่กระจกหลัง เธอก็ต้องพบกับความประหลาดใจสุดขีด เพราะว่าขณะนี้ บนถนนสายนี้ ไม่มีรถยนต์เก๋งสีน้ำตาลคันนั้น และไม่มีรถยนต์คันอื่นๆ บนถนนสายนั้นเลยแม้แต่คันเดียว

ตามทุ่งโล่งข้างทางก็ว่างเปล่า และตลอดระยะทางที่ผ่านมาก็ไม่มีสี่แยกหรือทางแยกที่ไหน แต่รถยนต์คันนั้นหายไปแล้ว ส่วนจะหายไปไหน และอย่างไรเคย์ไม่มีทางทราบ อีก 5 นาทีก่อนจะถึงเวลา 15.00 น. เคย์ก็มาถึงวิทยาลัยวอชิงตันแอนด์ลี

บุตรชายของเธอพร้อมด้วยโค้ชและคณะกรรมการกำลังรอเธออยู่อย่างกระวนกระวาย เขานำเธอผ่านขึ้นไปตามทางสู่อัฒจันทร์ชั้นพิเศษ และเธอก็ได้นั่งดูฟิลเข้าแข่งขันว่ายน้ำจน

กระทั่งเขาชนะเลิศสมใจหมาย

ตอนประมาณ 19.00 น.ของคืนนั้น เคย์ก็โทรศัพท์จากเวอร์ยิเนียมาถึงผู้เขียน หลังจากเธอใช้เวลาคิดถึงเหตุการณ์อันชวนขนหัวลุกนั้นจนปวดหัว และจนกระทั่งอาการประสาทค่อยบรรเทาเบาบางลงบ้างแล้ว

เคย์ขอให้ผู้เขียนให้ความกระจ่างจากประสบการณ์อันแปลกประหลาดที่ได้เกิดขึ้นกับเธอครั้งนี้ และขอให้ผู้เขียนช่วยยืนยันด้วยว่า เรื่องนี้จะไม่ทำให้ขวัญของเธอกระเจิงในโอกาสต่อไป

ผู้เขียนทราบดีว่า ปรากฏการณ์ทางจิตแบบนี้ อาจถูกวิพากษ์วิจารณ์จากบุคคลที่หัวสมัยใหม่ เขาอาจจะมองไปในแง่ร้ายต่างๆ เมื่อสรุปออกมาแล้ว ผู้มีประสบการณ์อาจจะกลายเป็นคนปั้นน้ำเป็นตัว เป็นคนช่างฝัน หรือร้ายถึงขั้นยกเมฆ หรือไม่ก็กลายเป็นคนประเภท ป.ส.ด.ไปเลย

แต่สำหรับผู้เขียนแล้วเชื่อว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นผู้สำแดงปาฏิหาริย์ เป็นผู้ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือโดยปรากฏออกมาในแนวอันแปลกประหลาดอย่างในกรณีของเคย์นี้ เพื่อให้แน่ใจ ผู้เขียนจึงส่งเรื่องนี้ไปให้แก่เพื่อนผู้มีประสบการณ์ และเชี่ยวชาญทางจิตผู้หนึ่งที่นอธคาโรไลน่า เพื่อขอคำอธิบาย

และแล้วผู้เขียนกับเคย์ก็ต้องประหลาดใจยิ่ง เมื่อผู้เชี่ยวชาญทางจิตผู้นั้นกล่าวว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเคย์ ไม่ใช่เรื่อง

มหัศจรรย์อะไรเลย เคยมีตัวอย่างทำนองนี้เกิดขึ้นมาก่อนแล้วนับร้อย บันทึกไว้ในลักษณะอาการตาฝาดของผู้เห็น

แต่ไม่ใช่ความฝัน ไม่ใช่เรื่องราวที่เกิดจากจินตนาการ แต่เป็นปรากฏการณ์ที่ทำให้เห็นเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาเอง โดยไม่รู้ที่มา โดยไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ อย่างเช่นปรากฏมาในรูปของรถยนต์สีน้ำตาล มาช่วยนำทางให้แล้วก็หายไปเอง โดยปราศจากร่องรอย นับเป็นเรื่องของพลังอันยิ่งใหญ่ที่ไวต่อเสียงเรียกขานวิงวอนขอความช่วยเหลือ จะเกิดขึ้นแก่บุคคลเพียงบางคน มิใช่ว่าจะเกิดขึ้นอย่างพร่ำเพรื่อเสมอไป

จึงใคร่ขอให้เรื่องนี้อยู่ในดุลยพินิจของท่านผู้อ่าน เรื่องจะจริงเท็จ แปลกประหลาดมหัศจรรย์เพียงใด หรืออย่างไร ขอท่านได้โปรดใคร่ครวญเอาเอง วิจารณ์กันเองในหมู่ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูงตามความปรารถนาของท่าน ผู้นำเรื่องมาแปลและเรียบเรียงไม่เกี่ยว ขอเพียงแต่ได้มีโอกาสนำเรื่องอย่างว่ามาเสนอแก่ท่านผู้อ่านตลอดไปก็แล้วกัน

โศกนาฏกรรมกลางหาว

วันนั้นเป็นวันจ่ายสุดสัปดาห์ก่อนถึงวันคริสต์มาส ร้านรวงที่ถนนในนิวยอร์คต่างตกแต่งร้านประดับประดาอุปกรณ์ไฟฟ้ากันอย่างเอิกเกริก เต็มไปด้วยสีสันต่างๆ แพรวพราว การจราจรก็กำลังคับคั่ง

ผู้คนกำลังเดินไปมาขวักไขว่ เสียงเครื่องขยายเสียงจากห้างร้านกำลังเปิดเพลงสวดวันคริสต์มาสกระหึ่มครึมครางไปทั่วบริเวณ หิมะก็กำลังโปรยปรายลงมาเป็นสายอย่างน่าเอ็นดู

บนท้องฟ้าเหนือนครนิวยอร์ค เครื่องบินโดยสารสี่เครื่องยนต์ใบพัด ที.ดับบลิว.เอ.ซุปเปอร์คอนสเตลเลชั่นที่บินมาจากเดย์ตัน โอไฮโอ กำลังจะร่อนลงที่สนามบินลา กาเดีย ผู้โดยสาร 39 คน เจ้าหน้าที่อีก 5 นาย ขณะนั้นเป็นเวลาเช้า 10.34 ของวันที่ 16 ธันวาคม 2503 คอนสเตลเลชั่นจะร่อนลงในอีก 6 นาทีข้างหน้านี้

ทันใดนั้น เสียงจากเจ้าหน้าที่หอบังคับการบินก็ดังขึ้น เสียงนั้นกระชั้นถี่อย่างรีบเร่งบ่งถึงความตื่นตระหนก ชนิดอกสั่นขวัญแขวน

"มีเครื่องบินเจ็ตอยู่ทางขวามือ"

เสียงเขาก้องออกมาจากไมโครโฟนว่า

"อยู่ที่ตำแหน่งเลข 3 ตามหน้าปัทม์นาฬิการะยะห่าง

ประมาณ 1 ไมล์ ทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือ โปรดระวัง"

เขาหยุดรอฟังคำตอบจากนักบิน ทิ้งระยะไปหกวินาที ก็ยังไม่มีเสียงตอบมา ขณะนั้นเครื่องบินเจ็ต ยูไนเต็ด แอร์ไลน์ ดี.ซี. 8 ผู้โดยสาร 78 คน เจ้าหน้าที่อีก 7 คน กำลังบินเข้ามาที่ไอเดิลไวลด์ ซึ่งเป็นสถานีการบินนอกเขต นิวยอร์ค กำหนดจะร่อนลงที่ชิคาโก เวลา 10.45 นักบินติดต่อมาว่าเขากำลังนำเครื่องเข้ามาในระยะสูง 5,000 ฟุต

อีก 5 นาทีต่อมา หอบังคับการบินไอเดิลไวล์ดก็ตอบ ให้รายละเอียดเกี่ยวกับข้อปฏิบัติในการร่อนลงตามสภาพของทัศนวิสัยในขณะนั้น แต่ก็ไม่มีการตอบรับแต่อย่างใด

ต่อมามีเครื่องบินเครื่องอื่นบินเข้ามาวนและบอกกำหนดที่อยู่ของตน เพื่อขออนุญาตลง หอไอเดิลไวล์ดก็พะว้าพะวง เพราะเครื่องที่หอกำลังติดต่ออยู่ก่อนยังไม่ตอบมา เขาจึงเรียกอีกว่า

"ยูไนเต็ดเจ็ต 826 ยูไนเต็ดเจ็ต 826 นี่ ไอเดิลไวล์ดเรด้า ถ้าได้ยินเสียงรหัส 45 ตอบรหัส 45 ด้วย"

เงียบ...ไม่มีเสียงตอบมาเลย

ปรากฏว่า เครื่องบินสองเครื่องชนกันกลางอากาศเหนือนครในระยะสูง 1 ไมล์ ซึ่งนับเป็นความพินาศครั้งยิ่งใหญ่ของโลกครั้งหนึ่งทีเดียว

เครื่องบินดี.ซี. 8 พุ่งดิ่งลงไปที่พื้นตรงถนนแฟลตบุชตรงบริเวณประชาชนหนาแน่นแถวๆ ย่านบรู้คลีน

"มันพุ่งดิ่งลงมาจากฟ้าราวกับจรวด" ท่านบาทหลวงเรมอนด์ มอแกน ซึ่งกำลังเดินอยู่แถวๆ ย่านบรู้คลีนกล่าว *"แล้วก็ระเบิดขึ้นอย่างรุนแรง"*

เครื่องบินตกเฉียดลงไปในบริเวณโบสถ์ฟิลล่าออฟไฟร์ จมดินลงไปถึง 50 ฟุต ตัวโบสถ์พังทลายตามไปด้วย ส่วนท่อนหางฟาดลงไปตามถนนถูกคนตายไปหลายคนถูกรถยนต์พังหลายคันแล้วกระเด็นห่างไปร่วมร้อยหลา รถยนต์คันหนึ่งระเบิดไฟลุกลามขึ้น ทำให้ตึกไหม้ไปอีก 10 หลัง รวมตึก 6 ชั้นหลังหนึ่งและร้านรวง สำนักงานอีกหลายแห่ง

ความพินาศจากเพลิง

นางไมร์เติล โอ ดอนเนลส ซึ่งเช่าห้องอยู่บนตึกเล่าว่า

"ชั้นมองออกมาจากหน้าต่าง เห็นหางเครื่องบินสีเงินฟาดโครมลงมาห่างไปไม่กี่หลา จากนั้นไฟลุกพรึ่บทั่วไปทั้งบริเวณตึกลุกโพลงขึ้นไปสูงถึงชั้นที่ 4 ตรงหน้าชั้น ชั้นจึงวิ่งเตลิดลงบันไดมาพอถึงถนนใครคนหนึ่งร้องกรี๊ด ดิฉันยกมือกุมศีรษะไม่รู้จะไปทางไหนดี พอดีตำรวจคนหนึ่งวิ่งมาอุ้มชั้นออกมาได้"

ตอนนั้นสิ่งมหัศจรรย์อย่างหนึ่งเกิดขึ้น ตรงช่องว่างตรงลำตัวเครื่องบินดี.ซี. 8 ปรากฏร่างเล็กๆ ของเด็กคนหนึ่ง คลานออกมาไฟลุกไหม้เสื้อผ้าของเขาคือ เขาคือ เด็กชายสตีเฟน แซนดี้ บอลทซ์ เขาเดินทางมาคนเดียว มารดาของเขากำลังมารอรับอยู่ที่ท่าอากาศยานไอเดิลไวล์ด

ตำรวจสองนายใช้เสื้อคลุม คลุมศีรษะแล้วบุกเข้าไปฉุดเด็กออกมาจากกองเพลิง แล้วนำตัวเขากลิ้งไปกับหิมะเพื่อดับไฟก่อนที่เขาจะสิ้นสติไป เขาถามว่า

"เกิดอะไรขึ้นน่ะ"

ที่โรงพยาบาลบรู้คลีน เมโธดิสท์ ฮอสพิตอล "แซนดี้" ขาหักข้างหนึ่ง ไฟลวกสาหัสที่หน้าอก หลังและแขน เขาลุกขึ้นนั่งแล้วเล่าให้ฟังว่า

เขากำลังมองออกไปทางหน้าต่าง เห็นหิมะปกคลุมเมืองขาวโพลน เป็นภาพที่สวยงามราวกับภาพในหนังสือเทพนิยาย ทันใดนั้นเองก็เกิดการระเบิดขึ้น แล้วเครื่องบินก็เริ่มตกลงมา

"ผู้คนในเครื่องบินหวีดร้องกันกรี๊ดกร๊าดด้วยความตกใจ ผมยึดที่นั่งไว้แน่น จนกระทั่งเครื่องบินชนพื้น จากนั้นผมก็จำอะไรไม่ได้ จนกระทั่งมารู้สึกตัวที่นี่แหละครับ"

สำหรับเครื่องบินคอนเตลเลชั่น ตกลงมาระเบิดไฟลุกที่สนามบินมิลเลอร์ฟิลด์ ซึ่งเป็นสนามบินทหารเล็กๆ แห่งหนึ่ง ณ สเตเตนไอส์แลนด์ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับนิวยอร์คเบย์แถวๆ บรู้คลีน

คริฟฟอร์ด บิวธ์ ผู้เห็นเหตุการณ์ใกล้ชิดเล่าว่า

"เครื่องยนต์ข้างขวาระเบิดขึ้นเครื่องหนึ่ง" เขากล่าว *"แล้วแล้วต่อมาเครื่องยนต์อีกเครื่องก็หลุดกระเด็นไป ผมเห็นช่องโหว่ช่องหนึ่งที่ลำตัวเครื่องบินด้วย"*

บาทหลวงคนหนึ่งกล่าวว่า หลังจากเครื่องบินชนกันแล้ว

นักบินคงไม่อาจบังคับเครื่องบินให้ร่อนลงฉุกเฉินได้

"พออาตมาเหลียวขึ้นไป" ท่านกล่าวว่า "ก็เห็นเครื่องบินคอนสเตลเลชั่น พุ่งปราดลงไปที่มิลเลอร์ฟิลด์ รู้สึกจะควบคุมอะไรไม่ได้ ทันใดนั้นก็เกิดการระเบิดขึ้นที่ปีกข้างหนึ่งจนขาดจากลำตัว แล้วเครื่องบินก็พุ่งลงสู่พื้นดิน"

เศษซากเครื่องบินกระจัดกระจายไปทั่วสนามบิน เครื่องยนต์ไหม้เกรียมกระเด็นห่างไปจากหางเครื่องที่บิดเบี้ยวร่วม 200 หลา ส่วนลำตัวกระเด็นไปอีกด้านหนึ่ง ห่างไปร่วม 100 หลา หักยับเยินอยู่ท่ามกลางหิมะ

ขณะที่เครื่องบินระเบิดก่อนตกลงมาที่มิลเลอร์ฟิลด์ ปรากฏร่างคนตกลงไปในทะเลน้ำแข็งหลายคน เจ้าหน้าที่โคสท์-การ์ด สเตเดนไอร์แลนด์ ส่งเรือโบ้ทออกไป 21 ลำค้นหา ปรากฏว่าได้มา 6 คน แต่ตายหมดก่อนถึงโรงพยาบาล

ทุกคนบนเครื่องบินตายเรียบ จึงไม่ได้รายละเอียดอะไรเลย อุปสรรคอย่างหนึ่งก็คือฝรั่งมุง และบรรดาญาติพี่น้องที่กระวนกระวาย อยากทราบผลการอยู่การตายของญาติของคนที่เข้ามาล้อมมามุงอยู่แถวๆ บริเวณที่เข้ามาล้อมมามุงล้อมมามุงอยู่แถวๆ บริเวณที่เครื่องบินตก

พอหิมะรอบๆ เครื่องบินเปรอะเปื้อนไปด้วยเลือดเลอะ-เทอะทั่วไป ตำรวจเก็บศพรวมๆ กันอยู่เป็นร้อย แต่ที่พอทราบว่าใครเป็นใครประมาณ 59 คนเท่านั้น

เซอร์เอ็ดมันด์ ฮินลารี่ ผู้พิชิตยอดเขาเอเวอเรสท์ กับพวกอีกสองคนคือ นักเขียนชาวอังกฤษชื่อ เดสมอนด์ ดูอีก และชาวเชอร์ปาชื่อ คัมโจ จัมบี้

เขากับพวกมาที่ชิคาโก เพื่อนำหลักฐานที่เชื่อว่าเป็นกระดูกของยักษ์หิมะที่เรียกชื่อตามภาษาพื้นเมืองว่า เยติ มาแสดง และเขาจะต้องบินไปนิวยอร์คด้วยเที่ยวบินมฤตยูนี้ แต่เคราะห์ดีที่พลาดเครื่องบิน

"ผมมีตั๋วเครื่องบินอยู่ในกระเป๋าเรียบร้อยแล้ว" เซอร์เอ็ดมันด์กล่าว *"แต่ผมมีงานล้นมือจนมาไม่ทัน"*

จากโศกนาฏกรรมอันร้ายแรงก่อนวันคริสต์มาสที่นิวยอร์คครั้งนี้ ปรากฏสิ่งมหัศจรรย์แทบอยากเอาหัวชนฝาอยู่อย่างหนึ่ง นั่นคือขนาดเครื่องบินตกลงมาแหลกละเอียดไปทั้งลำก็ยังอุตส่าห์มีเด็กน้อยคนหนึ่งรอดชีวิตมาได้ เขาคือ "แซนดี้" บอลทซ์ ขณะที่อยู่ในโรงพยาบาล อาการเขาดูจะดีขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่คุณพ่อคุณแม่ของเขานั่งเฝ้าดูอาการของเขาอยู่ข้างเตียง เขากล่าวว่า

"ถ้าผมค่อยยังชั่วแล้ว ผมอยากให้คุณพ่อช่วยพาผมไปเข้าป่าตั้งแคมป์กันนะครับ"

แต่น่าสงสาร ความหวังที่เขาจะได้เข้าไปตั้งแคมป์ในป่าได้สิ้นสุดลงเสียก่อน เพราะปอดอักเสบอย่างแรง เพราะได้รับอาการเป็นพิษจากควันของเปลวเพลิงเป็นอันมาก

นายแพทย์จำนวน 8 คน และพยาบาลอีก 12 คน พยายามช่วยชีวิตเขาไว้จนสุดความสามารถ แต่ไม่เป็นผล เขาเสียชีวิตในอีกสองวันต่อมา

ผู้เสียชีวิตทั้งหมด 134 คน เป็นผู้โดยสารและเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบินจำนวน 128 คน รวมทั้งผู้คนที่ถูกล็อตเตอรี่ความตายโดยบังเอิญมาเดินอยู่แถวนั้นอีก 6 คน

นับว่าเป็นการทำลายสถิติความพินาศทางอากาศที่เคยเคยปรากฏสูงสุดมาแล้ว เมื่อเครื่องบินสองเครื่องบริษัทเดียวกันชนกันกลางอากาศครั้งหนึ่งเหนือแกรนด์แคน์ยอน

ความพินาศเกิดขึ้นได้อย่างไร ลองมาพิจารณาการติดต่อซึ่งกันและกันระหว่างหอบังคับการบิน ลาการ์เดีย กับผู้ควบคุมการร่อนลงโดยตรงของลาการ์เดีย และหอบังคับการบินไอเคิล-ไวล์ด

: ผมคิดว่าเราคงเจอกับความยุ่งยากเข้าแล้วละ คอน-สเตลเลชั่นผิดปกติไปเงียบกริบเลยไม่เห็นมีอะไรคืบหน้า อาจถูกเครื่องบินอื่นชนเอาก็ได้

: ทราบแล้ว

: นิวยอร์ค ฮัลโหล นิวยอร์ค นี่แอพโพรช คอนโทรล

: แอพโพรช คอนโทรล นี่หอไอเคิลไวล์ด

: หน้าที่ควบคุมการเดินทางที่แฟลตบุช เป็นของคุณใช่มั้ย

: เดี๋ยวก่อนๆ เอ้อ...ไม่ใช่หรอกแอพโพรซ คอนโทรล

: เราติดต่อกับเครื่องบินเครื่องหนึ่งไม่ได้ น่ากลัวคงมีอะไรเกิดขึ้นแน่ๆ

: เดี๋ยวๆ มันอาจเป็นเครื่องบินของเราก็ได้นะ

: เครื่องบินของคุณแบบไหน ของผมคอนสเตลเลชั่น

: ยูไนเต็ด ดี.ซี. 8

: เขาบินที่ระยะสูงเท่าไร ของผมที่ 5,000 ฟุต

: ตายแล้ว ของผมก็ที่ 5,000 ฟุตเหมือนกัน

สำหรับเจ้าหน้าที่ควบคุมเครื่องเรด้า เขาแจ้งว่าเขาเห็นจุดกะพริบของเครื่องบินสองเครื่อง บินตรงเข้ามาที่จุดเดียวกัน แล้วก็หายไป

แรกทีเดียวบรรดาญาติมิตรที่มารอรับพวกๆ ของตัวต่างคิดว่าคงไม่เสียหายมาก แต่ตรงกันข้ามคอนสเตลเลชั่นพุ่งดิ่งลงไปแถวๆ สนามบินเล็กห่างไกลจากผู้คนและตึกรามบ้านช่องที่แออัด

ส่วนดี.ซี. 8 แย่หน่อย หล่นตูมลงมากลางโบสถ์ เฉียดโรงเรียนโรมันแคธอริคที่มีนักเรียนเรียนอยู่ถึง 1,700 คนไปนิดเดียว และห่างจากที่ถนนที่มีร้านรวงใหญ่ๆ และซูเปอร์มาเก็ตไปเพียงเส้นยาแดงไม่ได้ผ่า 4 หรือผ่าแปด แต่มัดรวมกัน 100 ฟอนเท่านั้น

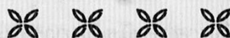
เจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญนิรภัยการบิน ทำการบินทดสอบแถวๆ นิวยอร์ค พบว่าอุปกรณ์วิทยุช่วยการเดินอากาศ หรือการ

ปฏิบัติตามกฎข้อบังคับการจราจรทางอากาศของเจ้าหน้าที่ควบคุมอุปกรณ์และหอบังคับการบินถูกต้องเรียบร้อยประการ แต่เขากล่าวว่าบริเวณพื้นที่สนามบินลาการ์เดีย และไอเดิลไวล์ห่างกันเพียงสามไมล์ เข้าใจว่าเครื่องบินเจ็ต (ดี.ซี. 8) คงจะล่วงล้ำเข้ามาในโซนนี้

อีก 18 เดือนให้หลัง หลังจากที่เครื่องบินทั้งสองชนกันวินาศ รัฐบาลสหรัฐฯ สูญเสียค่าเสียหายไปถึง 30 ล้านดอลล่าร์ จึงพบว่าเครื่องรับวิทยุช่วยการเดินอากาศบนเครื่องบินดี.ซี. 8 เครื่องนั้นเกิดขัดข้อง และการชนกันของเครื่องบินทั้งสองอยู่ห่างจากแนวทางปกติถึง 9 ไมล์ นอกจากนั้นเครื่องบินดี.ซี. 8 บินด้วยความเร็วผิดหลักเกณฑ์ ณ ระยะสูง 5,000 ฟุต

ตามระเบียบของการบิน เขามาควรใช้ความเร็ว 207 ไมล์ต่อชั่วโมง แต่ปรากฏว่าดี.ซี. 8 บินเข้ามาด้วยความเร็วถึง 346 ไมล์ต่อชั่วโมง จึงล้ำเข้ามาชนเอาคอนสเตลเลชั่น

ทั้งๆ ที่ขณะนั้นเหนือนครนิวยอร์คก็กำลังมีหิมะโปรยค่อนข้างหนัก การคำนวณการบินที่ผิดพลาดจึงก่อให้เกิดโศกนาฏกรรม สูญเสียชีวิตมนุษย์ไปถึง 134 คน ทั้งชายหญิงและเด็ก ทำความวิปโยคโศกสลดให้แก่บรรดาญาติมิตร ในวันอันเป็นมงคล อย่างสุดซึ้งทีเดียว

บินบอด

จากเรื่อง "FLYING BLIND"

by "VIRGTNIA ANGEL"

ก่อนอื่นผู้เขียนเรื่องนี้ เวอร์ยิเนีย แอนเยล จะได้กล่าวเกริ่นถึง เจมส์ แอนเยล ผู้สามีและผู้มีบทบาทสำคัญในเรื่องที่จะกล่าวต่อไปเสียก่อน เจมส์ แอนเยล เป็นนักผจญภัยเกี่ยวกับการบุกเบิกทางการบินสำคัญคนหนึ่ง เขาเคยเป็นนักบินในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 และในปีพ.ศ.2438 เขาเป็นผู้ค้นพบน้ำตกสูงที่สุดในโลก ในเวเนซูเอล่า ปัจจุบันน้ำตกนี้มีชื่อว่า "น้ำตกแอนเยล" ตามชื่อสกุลของเขาอันถือเป็นเกียรติของผู้ค้นพบ

จิมมี่เกิดในสปริงฟิลด์ เม็กซิโก ในปีพ.ศ.2442 เติบโตที่นั่น และที่นอธคาโรลีน่า เขารักและสนใจเครื่องบินมาก เขาขึ้นทำการบินเป็นครั้งแรกด้วยตัวเองโดยมิได้ตั้งใจในมองโกเมอร์รี่ อาลาบารม่า เมื่อเขาอายุได้เพียง 16 ปี ตอนนั้นเขาเป็นเพียงลูกมือช่างเครื่องยนต์ แต่เข้าไปนั่งในที่นั่งนักบินด้วยความอยากรู้อยากเห็น เขารู้วิธีติดเครื่องยนต์เมื่อติดเครื่องแล้วก็ลองแท็กซี่ไปตามแท็กซี่เวย์ ออกไปจนถึงทางวิ่งขึ้น ตอนนี้เร่งเครื่องแรงขึ้นเครื่องวิ่งไปเร็วขึ้นๆ จนลอยขึ้นไปเพยิบพยาบอยู่ในอากาศแล้วก็ตกลงมาบนพื้นสนามอีกครั้งหนึ่ง เอ๊ะ...ชักมัน จิมจึงตัดสินใจเร่งเครื่อง-ยนต์ต่อไปใหม่ให้แรงขึ้นอีก จนกระทั่งรู้สึกตัวว่าเครื่องบินลอยขึ้น

ไปในอากาศ เขาตื่นเต้นเป็นการใหญ่ แล้วไม่กล้านำเครื่องบินร่อนลง ก็เลยบินวนอยู่จนกระทั่งน้ำมันหมดจึงร่อนลงสนาม ปรากฏว่าเขาสามารถนำเครื่องบินลงได้เรียบร้อยราวกับปาฏิหาริย์ นับตั้งแต่นั้นเขาก็ไม่ได้ทำมาหากินอะไรอีกแล้ว ตั้งหน้าตั้งตาแต่จะบินลูกเดียว

จิมมี่พบกับเวอร์ยิเนียที่อินดีเพนเด้นซ์ กานซอส์ เมื่อปี พ.ศ.2465 ขณะที่เวอร์ยิเนียเป็นนักแสดงผาดโผนหญิงเดินบนปีกเครื่องบินและเป็นนักโดดร่ม เขาทั้งสองบังเอิญพบกันที่สนามบินบริเวณทุ่งนาแห่งหนึ่ง ตอนนั้นจิมเป็นนักบินประจำบริษัทน้ำมันแห่งหนึ่งในเม็กซิโก เขาเพิ่งเข้ามาในอินดีเพนเด้นซ์ เพื่อเยี่ยมครอบครัวของเขาพอดี

หลังจากพบกันสัปดาห์เดียวเขาทั้งสองก็แต่งงานกัน และเริ่มงานการบินแสดงของตนเอง แล้วมาตั้งโรงเรียนการบินขึ้นที่เวสท์โคสท์ และในปีพ.ศ.2472 เขาทั้งสองก็ทำสัญญาบินส่งกาแฟจากไร่แถวๆ บริเวณเชิงเขาในอเมริกาใต้ บินไปส่งที่บริเวณแม่น้ำในป่า จากนั้นก็จะนำกาแฟลงเรือเล็กล่องไปส่งขึ้นเรือใหญ่ไปขายในยุโรป จากนั้นก็เปลี่ยนมาบินเมล์อากาศจากกัวดาลาจาร่าไปยังพูเออต้า แวลลาร์ต้า

จิมเสียชีวิตในปานามาในปีพ.ศ.2499 เนื่องจากพิษบาดแผลที่เกิดขึ้นจากอุบัติเหตุเครื่องบินตกบาดเจ็บเล็กน้อย แต่แล้วแผลเกิดอักเสบและมีอาการโรคแทรกซ้อนขึ้นภายหลัง อายุได้ 57 ปี

เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงในปีพ.ศ.2473 แก่ตัวดิฉัน เวอร์ยิเนีย แอนเยล สามีจิมมี่ แอนเยล พร้อมด้วยผู้ร่วมทางอีก 4 คนรวมทั้งหมด 6 คน เป็นเรื่องที่ไม่อาจพิจารณาหาสาเหตุได้อย่างแท้จริงว่าเรื่องเกิดขึ้นได้อย่างไร ผู้ร่วมทางของเราสามคนเข้าใจว่ามีสิ่งมหัศจรย์ก่อให้เกิดปาฏิหาริย์แก่พวกเรา ส่วนอีกสามคนไม่รู้แน่ว่ามีอะไรมาช่วยให้เรารอดพ้นจากอันตรายมาได้

ตอนนั้นตลาดหุ้นกำลังตกต่ำสุดขีด อุตสาหกรรมการบินซบเซาไปตาม ๆ กัน รวมทั้งโรงเรียนการบินของเราด้วย จิมมี่กับดิฉันจึงนำเครื่องบินโดยสาร 6 ที่นั่งเป็นเครื่องบินโดยสารขนาดเบา บินไปอริโซนา สู่เมืองเหมืองทองแดงเล็ก ๆ ที่ผู้คนยังทำงานกันอยู่อย่างขมักเขม้นและในบางโอกาสบุคคลเหล่านี้มีความจำเป็นต้องพึ่งพาบริการ การขนส่งหรือโดยสารที่รวดเร็วจากเครื่องบิน

ขณะที่เราอยู่ที่อาโจ ก็ได้ข่าวว่าโรงงานเครื่องบินวิชิต้า กานซอส์ ต้องการจะตรวจเช็คความเรียบร้อยของโครงสร้างเครื่องบินโดยสารทุกเครื่องรวมทั้งเครื่องของเราด้วยเราจึงออกบินสู่วิชิต้ากันตั้งแต่เช้าวันรุ่งขึ้นพร้อมด้วยนักบินอีกคนเพื่อนของจิมมี่ ซึ่งทำงานอยู่ที่กานซอส์ ราวๆ เที่ยงเราก็มาลงที่ลอร์ดสเบิร์ก นิวเม็ก-ซิโกเพื่อเติมน้ำมันเชื้อเพลิงและรับประทานอาหารกลางวัน ณ ที่นี้เราก็พบกับเพื่อนๆ ชอบพอกันอีกสามคนเขากำลังจะไปวิชิต้าเหมือนกัน ตอนนี้เครื่องบินของเราก็บรรทุกผู้โดยสารเต็มทุกที่นั่งแล้ว

เรามาถึงอามาริลโล เท็กซัสเอาตะวันตกดิน พอรับประ-

ทานอาหารเย็นเสร็จ ค่ำวันนั้นอากาศดี ทัศนวิสัยปลอดโปร่ง ทุกคนลงความเห็นว่าควรบินต่อไป เราวิ่งขึ้นเอาค่ำสนิท ไม่ช้าก็ทิ้งแสงไฟในเมืองอามาริลโลไว้เบื้องหลัง

เบื้องหน้าบางโอกาสก็แลเห็นแสงสว่างของดวงไฟในหมู่บ้านและเมือง หรือไม่ก็แสงไฟโดด ๆ จากบ้านไร่เบื้องล่างเสียงกระหึ่มอย่างสม่ำเสมอของเครื่องยนต์สะกดให้ดิฉันม่อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลียจากการบินเดินทางอันยาวนานช่วงที่แล้ว

จนกระทั่งเครื่องบินมีอาการเพยิบพยาบและสั่นไหวไปมาปลุกให้ดิฉันรู้สึกตัวตื่นขึ้น จึงมองออกไปสู่ความมืดนอกตัวเครื่องไม่เห็นดวงดาวเลยแม้แต่ดวงเดียว ไม่เห็นดวงไฟวับแวมอยู่เบื้องล่างอย่างเคย ตามความรู้สึกอันถูกต้องกับความเป็นจริง ขณะนี้ปรากฏว่าเครื่องบินกำลังสะบัดเหวี่ยงไปมาอย่างรุนแรง ราวกับกระทิงเปลี่ยวที่กำลังบ้าเลือด

แสงสว่างจากสายฟ้าแลบทำให้แลเห็นเมฆดำทะมึน ตั้งตระหง่านดุจขุนเขาขวางอยู่เบื้องหน้า เรากำลังบินเข้าไปในพายุเมฆดำที่เต็มไปด้วยประกายวูบวาบของสายฟ้าที่คำรณคำรามเปรี้ยงปร้างอย่างหนัก

ในเรื่องของการบินตราบเท่าทุกวันนี้ ยังไม่มีนักบินเครื่องบินเล็ก ๆ คนใดบ้าระห่ำพอที่จะเสี่ยงบินเข้าไปในพายุฟ้า คะนองในเมฆดำอย่างเช่นกรณีนี้ ใจกลางเมฆดำมีสภาพที่เลวร้ายไม่อาจเอาอะไรมาเปรียบ นอกจากจะปั่นป่วนไปด้วยแรงที่กรรโชก มารุนแรงทุกทิศทุกทาง และฟ้าที่แลบแปลบปลาบผ่าเปรี้ยง ๆ อยู่

ตลอดเวลาแล้ว กระแสไฟฟ้าสถิตในเมฆดำยังทำให้เข็มทิศปั่นป่วน จนใช้ไม่ได้อีกด้วย การบินเข้าไปในเมฆดำก็คือ การบินบอด หรือบินไปโดยไม่เห็นอะไรเลยนั่นเอง

เครื่องบินจะบินผ่านได้แค่เหนือยอดเมฆนี้ด้วยความเร็วไม่ต่ำกว่า 100 ไมล์/ชั่วโมง หรือไม่ก็ต่ำกว่าฐานเมฆที่มีความหนาแน่นของบรรยากาศเท่า ๆ กันเท่านั้น มิฉะนั้นชิ้นส่วนต่าง ๆ ของเครื่องบินจะถูกความเลวร้ายของพายุทำลายจนฉีกขาดหรือหลุดกระจายออกจากกัน แล้วเครื่องบินแบบของเราก็กำลังอยู่ในสภาพที่เก่าแก่เก่ากึ๊กใกล้จะหมดอายุอยู่แล้วด้วย

ดิฉันเกิดความหวาดวิตกเป็นอย่างมาก และคิดว่านักบินทั้งสองคือจิมมี่และแจ็คเพื่อนของเขาที่นั่งคู่กันควบคุมเครื่องอยู่ทางด้านหน้าก็คงจะต้องมีความรู้สึกทำนองเดียวกัน ดิฉันเหลือบมองผู้โดยสารคนอื่น ๆ ไปรอบ ๆ เห็นเขาผนึกเข็มขัดชูชีพเข้ากับตัวเรียบร้อย ทุกคนกำลังแข็งขืนกับอาการสะบัดไหวไปมาของเครื่องบินอยู่อย่างเอาเป็นเอาตาย เราไม่รู้ทิศทางและปริมาณความกว้างใหญ่ไพศาลของกลุ่มเมฆดำก้อนนี้ คงได้แต่พยายามต่อสู้กับความร้ายรุนแรงของมันประคองตัวให้พ้นจากสภาพอันทารุณร้ายกาจจนกว่าจะหลุดพ้นออกไปจากอ้อมอกมัจจุราชเท่านั้น

ทันใดนั้นจิมก็หันขวับมาทางดิฉัน วางแผนที่โร้ดแม็พหรือแผนที่บอกผังเมืองลงบนตักของดิฉันแล้วตะโกนว่า

"ช่วยหาท่าอากาศยานให้ทีนะ ผมจะเอาเครื่องลงละ"

ดิฉันหยิบแผนที่โร้ดแม็พขึ้นมาเหมือนคนละเมอ รู้สึก

ตระหนกด้วยไม่ทันคิดว่า ทำไมเขาถึงจะต้องมาให้ดิฉันเป็นผู้หาท่าอากาศยาน เครื่องบินในยุคนั้นมีเครื่องประกอบการบินไม่กี่ชิ้น เราไม่มีแม้เครื่องรับส่งวิทยุ จะมีใช้กันก็ตามเมืองใหญ่ ๆ เท่านั้น แถมสนามบินทหารก็มีอยู่ไม่กี่แห่ง แล้วแต่ละแห่งก็ห่างไกลก็เหลือเกินด้วย แผนที่นี่ก็เป็นโร้ดแม็พหรือแผนที่เฉพาะเมือง ไม่ใช่แผนที่ที่ใช้ในการบิน จึงยากที่จะกำหนดท่าอากาศยานหรือสนามบินไว้ด้วย สำหรับแผนที่ฉบับนี้ก็คงเช่นเดียวกัน

เสียงที่เน้นเฉียบขาดของจิม กระตุ้นประสาทสัมผัสของดิฉันให้ตื่นตัว มือที่กางแผนที่ออกดูสั่นเทาและเงอะงะไม่เป็นสับปะรด แต่ความคิดก็แล่นปรูดปราดไปกับช่วงเวลาอันวิกฤต ดิฉันถามเขาว่าเราออกจากเมืองอามาริลโลมาเมื่อไร และบินมานานเท่าใด จิมตอบว่า

"มาได้ชั่งโมงกับ 42 นาทีแล้ว"

คำตอบนี้ไม่ได้ช่วยให้สถานการณ์ดีขึ้นเลย ทีนี้ก็มาถึงปัญหาแห่งความเป็นความตายอีกปัญหาหนึ่ง "เรามาตรงทิศที่หมายหรือเปล่า" เขาตอบอย่างกล้ำกลืนว่า

ก็ตรงทิศเรื่อยมานั่นแหละ จนกระทั่งเมฆปิด ตอนนี้ผมไม่ทราบหรอกว่าสวรรค์นรกอยู่ที่ไหน น้ำเสียงของเขาบอกความหนักใจชัดแจ้ง

ดิฉันมองลงไปที่อักษรตัวเล็ก ๆ ที่กระจายอยู่ในแผนที่ ไม่มีทางที่เราจะรู้ได้เลยว่าเราอยู่ใกล้เมืองไหน ยิ่งท่าอากาศยานหรือสนามบินด้วยแล้ว ยิ่งหายากยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทร แล้ว

ตอนนี้ลมก็กรรโชกเครื่องบิน ทั้งเหวี่ยงทั้งสะบัด เปียกโชกไปด้วยน้ำฝน ท่ามกลางความมืดภายในเมฆมฤตยูนี้ โดยอาศัยดวงอย่างเดียว

ท่ามกลางสิ่งที่ไร้ประโยชน์ หมดความหมายทั้งมวล ดิฉันเหม่อมองแผนที่ด้วยความรู้สึกอันสิ้นหวัง

"รีบ ๆ เข้านะ" จิมตะโกนเร่งมาอีก ปฏิกิริยาในห้วงความคิดของดิฉันปรากฏขึ้นแว่บหนึ่งบอกแก่ตนเองว่า *"คนเรานี่บ้าจริง ๆ"* ขณะนั้นเองตาดิฉันก็มองเห็นชื่อหนึ่งลอยเด่นเห็นชัดเจนอยู่บนแผนที่ ชื่อนั้นคือ *"เวย์โนก้า"* อยู่ตอนบนเหลื่อมไปทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือของโอกลาโฮม่า

ชื่อนั้นปรากฏอยู่ในลักษณะประหลาด ดึงดูดใจกว่าชื่ออื่น เป็นตัวพิมพ์ขนาดตามปกติแรกทีเดียวเห็นเป็นสีขุ่นแล้วกับกลายเป็นสีดำสนิทในเวลาต่อมา เมื่อหลับตาแล้วลืมขึ้นใหม่เพ่งดูอีกครั้งก็คงมีลักษณะเช่นเดียวกัน ดิฉันเกิดความรู้สึกทันทีว่าไม่จำเป็นต้องอาศัยภาพหรือเสียงเรียกขานอื่นใดอีกแล้ว ดิฉันเชื่อมั่นว่านั่นคือที่หมายของเรา ดิฉันจึงร้องบอกจิมไปว่า

"มีท่าอากาศยานอยู่ที่เวย์โนก้า จิม"

"เอาละ" จิมกล่าว *"ทางไหนล่ะ บอกทิศซิ"*

เสียงถามของเขาเร่งร้อนขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ตอนนี้ความรู้สึกประหลาดในจิตสำนึกปะติดปะต่อระหว่างเข็มทิศกับแผนที่และผืนแผ่นดินเบื้องล่างก็ปรากฏเป็นรูปเป็นร่าง

"ทางตะวันตกเฉียงเหนือ" ดิฉันร้องบอกไปทันที จิม เบน

คันบังคับพร้อมกับถีบกระเดื่องหางเสือเลี้ยวทำมุม 90 องศา เปลี่ยนทิศจากตะวันออกเฉียงเหนือสู่ตะวันตกเฉียงเหนือทันที

ความจริงดิฉันก็มิได้หวังที่จะให้จิมทำอย่างนั้น ดิฉันเพียงแต่คิดว่า คงจะมีการปรึกษาหารือกันในระหว่างพวกเรา เพื่อหาข้อยุติให้ได้เสียก่อน แต่การณ์กลับเป็นไปไกลเกินความคาดหมาย ทำให้ดิฉันเกิดความหวาดหวั่นเพิ่มขึ้น ความรู้สึกขณะนั้นเหมือนมีก้อนอะไรอย่างหนึ่งวิ่งจากช่องท้องขึ้นมาจุกที่คอหอย เหงื่อกาฬแตกเต็มใบหน้า ดิฉันจะต้องรับผิดชอบชีวิตทั้ง 6 รวมทั้งตัวดิฉันด้วย จากการเดาสุ่มครั้งนี้

ชะตากรรมของดิฉันยังไม่หมดไปง่าย ๆ เสียงจิมที่เครือระคนความสิ้นหวัง ในขณะที่กำลังทุ่มเทพลังควบคุมเครื่องบิน ให้พ้นจากความหายนะท่ามกลางพายุและความมืด ยังระดมปัญหาเข้าใส่ดิฉันอยู่เรื่อย ๆ

"อีกไกลมั้ย" เขาถาม *"แล้วอีกนานมั้ย"*

มันเกินกำลังสติปัญญาความคิดทั้งมวลของดิฉันจริง ๆ แต่คำตอบที่ดูเหมือนจะจารึกอยู่กับจิตสำนึกก็ช่วยให้ดิฉันโพล่งออกไปฉอด ๆ ทุกครั้ง

"อีกสองหรือสามนาที" กล่าวแล้วรู้สึกสลดใจในความไม่เอาไหน ยิ่งเห็นจิมกดคันบังคับให้เครื่องดำดิ่งลงมาด้วยแล้ว อยากจะร้องตะโกนห้ามสุดเสียงว่า

"อย่าดำลงไป อย่าดำลงไปเลย ชั้นไม่รู้หรอกว่าเราอยู่

ที่ไหน"

แต่เสียงก็มิได้หลุดออกมา เครื่องคงดำดิ่งลงมาอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งมาถึงจุดวิกฤตที่ดิฉันลมจะใส่เสียให้ได้ ก็คือตอนที่เครื่องบินของเราหลุดออกมาจากเมฆมัจจุราช มาลอยห่างจากพื้นดินไม่ถึง 500 ฟุต

และสิ่งที่ทำให้ดิฉันขนหัวลุก แทบจะเป็นลมบ้าหมูชักดิ้นชักงอตายเสียตอนนั้นเลย ก็คือแสงสะท้อนจากสิ่งที่ปรากฏอยู่กับพื้นดินอันเปียกชื้นเบื้องล่างห่างไปประมาณครึ่งไมล์ เป็นทางวิ่งของท่าอากาศยานแห่งหนึ่ง มีไฟรอบขอบสนามเปิดสว่างไสวเหมือนจะรอเราอยู่พร้อมแล้ว

ดิฉันรู้สึกปวดหนึบไปทั้งศีรษะด้วยความพิศวงงงงวย ขณะที่จิมกำลังนำเครื่องบินเลี้ยวครึ่งวงกลมวนเข้าหา และร่อนลงอย่างเรียบร้อย

ท่ามกลางฝนที่ปรอยอยู่บาง ๆ ผู้โดยสารทุกคนยินดีที่จะยอมเปียกออกจากเครื่องไปยืดแข้งยืดขา แล้วเดินตรงไปที่โรงเก็บเครื่องบิน หวังที่จะได้รับกาแฟร้อน ๆ อุ่นกระเพาะกันคนละถ้วย แจ็คนักบินเพื่อนของจิมเดินตามหลังพวกเข้ามาเป็นคนสุดท้าย ดิฉันต้องรีบเบนสายตาหลบเมื่อเขาเดินผ่านดิฉันไป ผมเขาสีแดง ผิวบาง และหน้าของเขาซีดเผือดจนเกือบจะเป็นเขียว เมื่อกระทบแสงสว่างสลัว ๆ ของดวงไฟ เขาคงจะเป็นคนหนึ่งที่มีเรื่องคิดอย่างหนักหน่วงทีเดียวเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้

จิมตั้งใจจะรีบนำเครื่องบินเข้ารับการตรวจสภาพให้ทัน

เวลา เขาบอกว่าถ้าพายุสงบ เราจะต้องบินไปวิชิต้าทันที จิมกลับมาพร้อมกับเจ้าหน้าที่ประจำสนาม และเข้าการทำการตรวจสำรวจเครื่องเคร่ากันอยู่ ระหว่างนั้นเองดิฉันก็เริ่มคิดขึ้นมาอีก เหมือนจะสำนึกในความผิดชอบชั่วดี ดิฉันไม่อยากกังวลกับเรื่องที่ผ่านมาแล้ว แต่มันก็อดคิดถึงไม่ได้ แม้จนกระทั่งตอนนี้ดิฉันเองก็ยังไม่ทราบเลยว่าพวกเราอยู่ที่ไหน โชคดีเหลือเกินที่บังเอิญดำลงมาแถว ๆ ท่าอากาศยาน ถ้าโชคร้ายเราคงไม่ลงมาอยู่กัน ณ ที่นี้แน่

ท่ามกลางความหนาวเยือกจนปากคอสั่น และปวดหนึบไปทั้งร่าง ดิฉันลองตั้งปัญหาถามตัวเองเพื่อหาคำตอบ ดิฉันอาจจะฝันไปในระหว่างนั้น โดยที่จิมเป็นผู้รู้ทิศทางและแผนการบินทั้งหมด แต่ขณะเดียวกันดิฉันก็ทราบดีว่าเราเข้าไปอยู่ในพายุเมฆดำอันร้ายกาจนั้น ตอนนั้นไม่ว่าจะเป็นจิมหรือนักบินคนใด ไม่มีใครทราบว่าเครื่องบินอยู่ที่ไหน เราออกนอกเส้นทางบินมาหลายไมล์โดยไม่รู้ว่าอยู่ทางทิศไหนกันแน่

หลังจากทบทวนดูแล้วตั้งแต่จิมเริ่มให้หาท่าอากาศยานหาสนามบินที่จะร่อนลง แล้วดิฉันเหลือบมองไปเห็นชื่อ เวย์โนก้าที่มุมด้านบนทางตะวันตกเฉียงเหนือของโอกลาโฮม่า มองอีกทีก็ยังเห็นชื่อ เวย์โนก้า เด่นชัด จนกระทั่งร้องบอกจิมไปอย่างไร มันต้องไม่ใช่ความฝันอย่างแน่นอน

และแปลกแท้ ๆ ที่ตอนนั้นมองไม่เห็นเมืองหรือหมู่บ้านอะไรเลย ไม่เห็นแสงไฟที่ไหน นอกจากที่ท่าอากาศยานเท่านั้น ดิฉันจึงมองไปที่จิม เห็นเขายืนตรวจเครื่องยนต์อยู่ตามลำพัง จึง

ลุกจากที่นั่งไปหาเขา

"เมืองนี้เมืองอะไร น่ะ" ดิฉันถามเขาเบา ๆ เขาเหลียวมามองดิฉันอย่างสนเท่ห์

"อ้าว...ก็ เวย์โนก้า น่ะซี"

คำตอบของเขาเหมือนกับมีกำปั้นทุบเข้าสู่หน้าท้องดิฉันอย่างแรง ดิฉันทราบแน่แล้วว่าเราทั้งหมดอยู่รอดกันด้วยดวงแท้ๆ ความบังเอิญมหาศาลช่วยให้พวกเราลงมาได้อย่างปลอดภัย จิมชักเอะใจ มือที่ทำงานค่อย ๆ ลดลงมาข้างตัว เขาหัวมาเผชิญหน้ากับดิฉันทันที

"ว่าแต่คุณรู้ได้ไงว่าสนามบินอยู่ที่นี่" เมื่อเขาเห็นดิฉันไม่ตอบเขาก็กล่าวต่อไปว่า "คุณรู้ได้ไงว่ามันอยู่ที่ไหน"

ดิฉันแทบสำลัก ค่อย ๆ พึมพำออกมาว่า "คุณถามชั้น*เรอะ...คุณอยากจะ...เอ้อ"*

"ใช่ซิ" เขารับคำดิฉัน แม้ยังพูดไม่หมดประโยค "ใน*สถานการณ์เลวร้ายออกยังงั้นคุณรู้ได้ไง"*

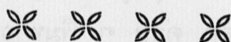
สิ้นเสียงของเขา ดิฉันก็ยังเงียบ อยากจะบอกกับเขาเหลือเกินว่า เขาเองเป็นคนบังคับให้ดิฉันเป็นคนพูด เรายืนนิ่งงันอยู่ขณะหนึ่ง แล้วจิมก็กล่าวต่อไปว่า

"เจ้าหน้าที่คนนั้นออกมาลองไฟกรอบสนามเป็นครั้งแรกในคืนนี้ เขากำลังจะดับไฟอยู่แล้วเชียว พอดีได้ยินเสียงเครื่องบินของเรา ถ้าเขาปิดไฟตอนนั้น เราจะไม่มีโอกาสได้เห็นสนามบินเลย"

เราทั้งสองประสานสายตากันนิ่งนาน ในดวงตาฉายแวว

พิศวงระคนความฉงน ต่อปัญหาอีกมากมายที่เราไม่อาจหาคำตอบได้

จิมเสียชีวิตไปหลายปีแล้ว ขณะนี้เขาคงรู้คำตอบแล้ว แต่สำหรับดิฉันแม้จะยังไม่ทราบ แต่ดิฉันก็เชื่อว่า มนุษย์เราอาจจะมีโอกาสได้เผชิญกับเรื่องของพลังจิต อันเป็นที่มาของสิ่งแปลกประหลาด มหัศจรรย์หรือปาฏิหาริย์อะไรเข้าสักครั้งหนึ่งจนได้ในชั่วชีวิตนี้ อย่างในกรณีที่อะไรสักอย่างมาช่วยดลใจให้เรานำเครื่องบินฟันฝ่าพายุร้ายในเมฆดำ ลงมาสู่สนามบินเบื้องล่างได้อย่างถูกต้องดังเรื่องที่ได้บรรยายมาแล้ว และยังเป็นปัญหาติดอยู่กับความทรงจำเรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้

พ่อซื้อ

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วในบรรดาประชาชนคนไทย โดยเฉพาะผู้เฒ่าผู้แก่ผู้ยึดถือจารีตประเพณีสมัยโบราณ ทั้งหลายว่า บุตรหลานที่มีอายุอยู่ในวัยไม่เดียงสาหรือประมาณ ไม่เกินสามขวบ ซึ่งมักจะแสดงอาการหยอกเอินล้อเล่นกับสิ่งที่เรามองไม่เห็นตัวตนเสมอ

เด็ก ๆ จะแสดงอาการยกไม้ ยกมือไขว่คว้าอากาศหรือแสดงอาการหัวเราะเอิ๊กอ๊าก โดยหาสาเหตุไม่ได้ ผู้เฒ่าผู้แก่ก็โยนตำแหน่งบุคคลที่สองที่ไม่สามารถมองเห็น หรือแสดงตัวตนให้ปรากฏแก่สายตาให้เป็นแม่ซื้อไปเสียเลย เข้าใจว่า "แม่ซื้อ" คงจะมาจากคำว่าแม่สื่อ คือคนติดต่อประสานหรือคนกลางที่เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องระหว่างบุคคลสองฝ่าย ส่วนมากมักจะเป็นในทำนองสื่อสารระหว่างหญิงสาว ชายหนุ่มในเรื่องรักๆ ใคร่ๆ อะไรทำนองนั้น แต่มาถึงเรื่องของเด็กไร้เดียงสา ผู้มาติดต่อหรือหยอกล้อเด็กซึ่งเป็นผู้ไม่มีตัวตน ครั้นจะเรียกว่าแม่สื่อก็ดูขอบกลอยู่ ครั้นจะเรียกตรงๆ ว่าภูต หรือผี หรือปิศาจก็จะทำให้สมาชิกในครอบครัวสะดุ้งผวาในเวลากลางวัน และคลุมโปงในเวลากลางคืน ก็เลยว่าคลุมไปเป็น "แม่ซื้อ" ไปเสียเลย โดยประมาณการเอาว่า ผู้ที่มองไม่เห็นตัวตนนั้นมีเพศเป็นหญิงชอบมาหยอกล้อหรือมาเป็นเพื่อนเล่นของเด็ก เป็นผู้ที่มาดีไม่มีภัยอันตรายใด ๆ ซึ่งเราท่านต่างก็ยอมรับคำว่า "แม่ซื้อ" กันเรื่อยมาแม้ในปัจจุบัน

ขึ้นอารัมภบทมายืดยาวเพื่อให้ท่านผู้อ่านทราบว่า ที่มาของคำว่าแม่ซื้อเป็นมาอย่างไร และคงจะมีใช้เรียกขานกันก็แต่เฉพาะในประเทศไทย แต่มาเมื่อเร็วๆ นี้ผู้เขียนได้อ่านพบเกี่ยวกับเหตุการณ์ทำนองนี้ในต่างประเทศ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของชาวอเมริกันครอบครัวหนึ่ง แต่ผู้ที่ไม่เห็นตัวตนมาในรูปของผู้ชาย จะเรียกว่าแม่ซื้อก็จะกลายเป็นกะเทยไป ผู้เขียนจึงจำเป็นต้องโมเมเอาง่ายๆ ว่าเป็น "พ่อซื้อ" และจะต้องตกลงกับผู้อ่านเสียก่อนว่า ผู้เขียนจะใช้คำนี้ ประเดี๋ยวจะไม่เข้าใจกันจะทำให้เข้ากับเรื่องได้ไม่สนิท ต่อจากนี้ขอเชิญท่านผู้อ่านติดตามเรื่องได้เลย

เมื่อปีพ.ศ. 2509 ครอบครัวของทอม เอ. วอลลิ่ง ซึ่งประกอบด้วยภรรยาลุย เอ. วอลลิ่งกับบุตรชายหญิงอีก 4 คน คือ ทอม (ยูเนียร์) ดอน แดน และบุตรหญิงคนสุดท้ายอายุไม่ถึงสามขวบชื่อ เบ็คกี้ พากันอพยพย้ายมาอยู่ในบ้านเก่าแก่หลังหนึ่งที่เฮนเดอร์สัน รัฐนีเวด้า ขณะนั้นเป็นฤดูร้อน ครอบครัวนี้อยู่ในฐานะใหม่ต่อสภาพการณ์ และสิ่งแวดล้อมรอบตัวทั้งบ้าน ที่อยู่และบรรดาเพื่อนบ้านทั้งหลาย ต่อไปนี้เป็นคำบอกเล่าของลุยภรรยาของทอม เอ. วอลลิ่ง ผู้ประสบเหตุการณ์ประหลาดในบ้านหลังใหม่ดังกล่าว

ตอนที่เบ็คกี้อายุประมาณสามขวบ สามารถคลานและลุกขึ้นนั่งเล่นในเปลได้ ตอนนี้เองที่ดิฉันเริ่มประสบเหตุการณ์ค่อนข้างประหลาด วันหนึ่งขณะที่ดิฉันเดินเข้าไปในห้องเบ็คกี้ เพื่อเอาขวดนมใส่ปากให้ขณะที่กำลังจะหลับ ดิฉันก็รู้สึกว่า บรรยากาศ

ตอนนั้นเย็นยะเยือกขึ้นมาเฉยๆ รอบๆ บริเวณเปลของเบ็คกี้ และเห็นหนูน้อยจับขวดนมยื่นออกไปเหมือนกับจะส่งขวดให้กับใครคนหนึ่งที่มองไม่เห็น ดิฉันเรียกชื่อหนูน้อยสองสามคำ แต่เบ็คกี้ก็ยังทำเช่นนั้นอีกเป็นครั้งที่สอง ก่อนที่จะหันมามองทางดิฉัน ในช่วงเวลาต่อจากนั้น ดิฉันก็สังเกตเห็นว่าความเย็นขึ้นเมื่อสักครู่นั้นหายไป ดิฉันจึงอุ้มบุตรสาวเข้ามาไว้ในวงแขน และรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างที่น่าคิดผุดขึ้นเข้ามาในสำนึก แต่แล้วในเวลาต่อมาก็ลืม

เวลาผ่านไปอีก จนกระทั่งเบ็คกี้โตพอที่จะเข้าใจคำพูดบางคำ บางประโยค และเดินได้เตาะแตะไปรอบๆ บริเวณห้อง หนูน้อยก็ดูมีความสุขดี เรารู้สึกว่าเบ็คกี้เป็นเด็กที่เลี้ยงง่ายไม่มีปัญหายุ่งยากอะไรนัก

แต่แล้วอยู่มาบ่ายหนึ่ง ดิฉันเข้าไปในห้องของเบ็คกี้ ความรู้สึกเย็นเยือกวูบผ่านเข้ามาอีก บรรยากาศเย็นเยือกเหมือนที่เคยรู้สึกคราวก่อน ดิฉันงงยืนจังงังอยู่ที่ประตูและจับตาดูแม่หนูซึ่งกำลังยืนอยู่ในเปล และกำลังยื่นตุ๊กตาออกไปให้ใครคนหนึ่ง ซึ่งน่าจะเป็นเพื่อนผู้ไม่ปรากฏตัวตนให้เห็นเช่นเดิม

"เอ้า...เอ้า เอาไป หนูให้ เอ้า..."

แม่หนูน้อยพูดอยู่คนเดียว

พอดิฉันตั้งสติได้ ก็รีบเกินเข้าไปเบ็คกี้แล้วคว้าตัวเธอมาอุ้มไว้ ทันใดนั้นบรรยากาศที่ชื้นเย็นก็เปลี่ยนไปเป็นปกติตามเดิม ด้วยความตื่นกลัวดิฉันรีบเดินออกมาจากห้องแล้วปิดประตูโครม

รีบพาเบ็คกี้มาที่ห้องนั่งเล่นทันที หลังจากรวบรวมสติสัมปชัญญะได้แล้ว ดิฉันก็ตัดสินใจเล่าเรื่องนี้ให้ชารอน แทนนีย์ เพื่อนบ้านใกล้เคียงที่เพิ่งรู้จักกันได้ไม่กี่เดือนฟัง ดิฉันยังรู้สึกหวาด ๆ ว่าชารอนอาจจะนึกว่าดิฉันประสาทไปก็ได้

เคราะห์ดีที่ชารอนเคยเป็นผู้ประสบเหตุการณ์ประหลาดทำนองเดียวกันนี้มาก่อนสองสามครั้งสมัยยังเด็ก หล่อนจึงขอให้ดิฉันอดทนเฝ้าสังเกตการณ์ต่อไป ด้วยการรอให้เบ็คกี้โตขึ้นกว่านี้อีกสักหน่อย ดิฉันตกลงใจเข้ามานอนในห้องเบ็คกี้ และหวังว่าอีกสักพักคงจะพิสูจน์ได้ว่าอะไรเป็นอะไร แต่นับตั้งแต่นั้นเรื่อยมาแม้ว่าจะเฝ้าคอยหรือสังเกตอย่างไรก็ไม่ปรากฏวี่แววอะไรผิดปกติทุกสิ่งทุกอย่างดูจะเรียบร้อยเข้าที่ อีกทั้งตัวดิฉันเองก็มีงานเกี่ยวกับหน้าที่แม่บ้านเต็มมือ เพราะสามีของดิฉันต้องใช้เวลาปฏิบัติงานนอกบ้านมากกว่าอยู่ในบ้าน ก็เลยเลือน ๆ เรื่องที่เคยตั้งใจไปเสีย

และแล้วจู่ ๆ เพื่อนผู้ไม่ปรากฏตัวตนของเบ็คกี้ก็หวนกลับมาอีก แต่การกลับมาคราวนี้มิได้มาอย่างมิตรเช่นเคย คืนนั้นค่อนข้างดึกแล้ว เด็ก ๆ พี่ ๆ ของเบ็คกี้เข้านอนกันหมด เบ็คกี้ซึ่งขณะนี้อายุสองขวบครึ่ง ก็มีอาการร้องไห้โยเยกวนอยู่ตลอดเวลา ดิฉันจึงให้ยาแอสไพริน แล้วพาไปนอนที่เตียงในห้องนั่งเล่น พอให้แม่หนูลงนอนเรียบร้อย ดิฉันก็เข้าห้องอาบน้ำ แต่เพื่อให้คล่องตัวและสะดวกในการระวังเด็ก ดิฉันจึงแง้มประตูห้องน้ำไว้ เพื่อจะได้ฟังเสียงภายในห้องนั่งเล่นได้ง่ายขึ้น ขณะที่กำลังเผลอตัวก็ได้ยินเสียงเบ็คกี้แผดเสียงร้องขึ้นว่า

"หยุดนะ หยุดนะ"

ดิฉันเผ่นพรวดพราดตามมาทางเดินแคบที่กั้นระหว่างห้องนั่งเล่นกับห้องน้ำเข้ามาอย่างรวดเร็ว พร้อมกับรู้สึกว่าร่างกายกระทบกับความเย็นเยือกเช่นเดียวกับที่เคยรู้สึกมาก่อน พอมาถึงห้องนั่งเล่น ก็เห็นเบ็คกี้กำลังยื้อแย่งผ้าห่มกับอะไรอย่างหนึ่งซึ่งกำลังดึงตัวแม่หนูไปทางทิศตรงข้ามจนตกลงมาจากเตียง โดยเอามือเท้าลงมาก่อน ตอนนี้เบ็คกี้แสดงอาการโกรธจัด แต่มิได้ตื่นกลัวแต่อย่างใด พร้อมกับร้องตะโกนว่า

"คุณแม่ คุณแม่ เขาแย่งผ้าห่มหนูใหญ่แล้ว หนูไม่ชอบนะ ทำยังงี้นะ"

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตอนนั้น ฝังใจดิฉันมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ แต่ในตอนนั้นมันเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนตั้งสติไม่ทันเพราะไม่เคยเห็นเหตุการณ์ประหลาดๆ ทำนองนี้มาก่อน ดิฉันจึงรีบร้องเรียกชารอนให้มาหา เพื่อจะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในเธอฟัง

สักครู่ ชารอนก็มาถึง เราเข้ามานั่งรวมกลุ่มปรึกษากันในห้องนั่งเล่น ชารอนบอกว่าตอนที่เธอย่างเท้าเข้าประตูมา เธอรู้สึกว่าในห้องเย็นเยือก และรู้สึกวังเวงเหมือนเข้าไปสัมผัสกับบรรยากาศในห้องประกอบพิธีฝังศพสมัยก่อนไม่มีผิด เรานั่งปรับทุกข์กันอยู่หลายชั่วโมงถึงเรื่องที่เกิดขึ้น และตกลงกันว่าจะต้องหาทางขจัดผู้บุกรุกหรือแขกไม่ได้รับเชิญผู้นี้ให้ไปเสียให้พ้น ชารอนให้คำแนะนำว่า ถ้าหากมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นอีกให้ร้องตะโกนว่ากล่าวบริภาษเขา แสดงความโกรธและตะเพิดให้รีบออก

ไปจากบ้านเสียเร็วๆ

คืนต่อมาขณะที่เบ็คกี้กำลังนอนหลับอยู่บนเตียง ผู้บุกรุกก็แสดงทีท่าปรากฏตัวเข้ามาอีก ในขณะที่ดิฉันกำลังอยู่ในห้องน้ำเช่นคราวก่อน พอดิฉันได้ยินเสียงเบ็คกี้ร้องตะโกนว่า

"หยุดนะ หยุดนะ"

ดิฉันก็ถลาเข้ามาในห้องนั่งเล่นทันที และรู้สึกได้กลิ่นเหมือนเข้าไปอยู่ในห้องพิธีศพติดจมูกขึ้นมาทันทีในตอนนั้นด้วย แต่แล้วในความรู้สึกตอนนี้ เหมือนมีพลังอำนาจอะไรอย่างหนึ่งบังคับให้ดิฉันยืนจังงังอยู่ตรงทางเข้าห้องนั่งเล่น ขยับเขยื้อนตัวไปไหนไม่ได้อีกเลย คงเห็นแต่ภาพอันน่าหวาดกลัว ขณะที่เบ็คกี้กำลังตะเกียกตะกายร่างโผเข้ามาหาดิฉัน หนูน้อยแสดงอาการเหมือนมีใครกำลังยื้อยุดร่างของเธอไว้ ด้วยความพยายามฝืนต่อต้านแรงที่บังคับให้ดิฉันหยุดอยู่กับที่ ทำให้ดิฉันสามารถโผเข้าไปในห้องนั่งเล่นและคว้าแขนเบ็คกี้ไว้ได้ ผ้าห่มถูกเหวี่ยงกระจายเต็มห้องที่เย็นเยียบเหลือเกินนั้น

ดิฉันยืนโอบกอดร่างของเบ็คกี้ไว้ในอ้อมแขนแน่น ปากก็ร้องตะโกนไล่สิ่งลึกลับที่ไม่ปรากฏตัวตนสุดเสียงให้ออกไปจากห้อง เสียงตะโกนด้วยความโกรธของดิฉันทำให้เบ็คกี้พลอยตกใจไปด้วยจากคำเล่าของหนูน้อย ปรากฏว่าผู้บุกรุกคนนั้นเป็นชายตอนแรกก็มาอย่างเพื่อน ต่อมากลับเปลี่ยนท่าทีเป็นศัตรูโดยไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ อย่างไรก็ตามหลังจากที่ดิฉันร้องตะโกนขับไล่ไปแล้ว บรรยากาศประหลาดในห้องก็ค่อย ๆ หายไปช้า ๆ

ดิฉันพร่ำสวดมนต์ภาวนาอยู่ระล่ำระลัก แล้วก็ร้องเรียกชารอนมาเป็นเพื่อน

ต่อมาสถานการณ์กระเตื้องขึ้น ปรากฏการณ์แบบเดิมหายไปคงมีเพียงเสียงฝีเม้าเดินกุกกักกลางดึกบ้างเท่านั้น ใครคนหนึ่งที่มีความรู้ทางอาถรรพณ์ และเวทย์มนต์ให้คำแนะนำว่าให้เอาน้ำเกลือไปหยอดไว้ตามมุมห้องบริเวณที่มีเสียงเดินกุกกัก จะแก้อาถรรพณ์วิปริตได้ ซึ่งดิฉันก็ไม่เคยมีความรู้มาก่อน แต่ก็ต้องลองปฏิบัติตามดูเหมือนกัน

ต่อมาดิฉันจึงได้ทราบข่าวว่า เมื่อสองปีที่แล้ว ก่อนหน้าที่ดิฉันจะย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้ เคยมีชายคนหนึ่งอายุมากแล้ว เสียชีวิตอยู่ในห้องนั่งเล่นในบ้าน วิญญาณของชายผู้นี้อาจจะยังวนเวียนอยู่ในบ้าน วันดีคืนดีก็เลยฉวยโอกาสทำหน้าที่ "พ่อซื้อ" แสดงตนเป็นเพื่อนเด็ก แต่เมื่อถูกขัดขวางจากแม่ก็พาลไม่สบอารมณ์ก็เลยเปลี่ยนสภาพจาก "พ่อซื้อ" มาเป็น "พ่อแสบ" เสียเลย

เด็กถอดจิต

จากเรื่อง "THE KID MUST HAVE BEEN DREAMING

by "VIOLET O'BRIEN"

เรื่องนี้เป็นเรื่องแปลกประหลาดเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นในสหรัฐฯ เป็นเรื่องของเด็กอายุ 6 ขวบกับสุนัขของเขา มันเกิดขึ้นได้อย่างไรไม่มีใครทราบ แต่มันก็ได้เกิดขึ้นแล้ว ขอเชิญท่านผู้อ่านลองติดตามเรื่องน่าพิศวงจากปากคำของเด็กผู้นี้ และมารดาของเขาดูก่อน

จากนั้นเป็นเรื่องที่ท่านจะต้องผสมผสานเอาเอง เหตุผลหรือความเชื่อไม่เชื่อเป็นสิทธิของท่านผู้อ่านแต่ละท่าน ผู้แปลและเรียบเรียงไม่เกี่ยว ขอทำหน้าที่เพียงเสนอในหน้าหนังสือลูกเดียว

ต่อไปนี้เป็นปากคำของเดนิส เจ้าของสุนัข

สโมกี้ย์ หมาของผมกำลังจะตาย ตอนนั้นเรากำลังเล่นกันอยู่ข้างรั้วลวดหนาม แล้วจู่ๆ มันก็กระโดดเข้าไปชนรั้วอย่างแรง ความคมของลวดหนามเกี่ยวเอาหน้าท้องของมันฉีกขาดเป็นแผลเหวอะหวะ ตอนนั้นอายุผมเพิ่งจะ 6 ขวบเท่านั้น บาดแผลของสโมกี้ย์ที่เปิดกว้าง ทำให้แลเห็นส่วนข้างในขาวเหว๋อ เลือดที่ไหลโกรกอาบไปทั้งร่าง ทำให้ผมตกใจแทบช็อค อาการวิงเวียนเกิดขึ้นกับผมในฉับพลันทันที

ผมรีบวิ่งกลับบ้านผ่านไปตามทุ่งหญ้าแห้งเต็มฝีเท้า คุณ

แม่กำลังจะออกจากบ้านเข้าเมืองพอดี ท่านยกมือขึ้นแตะบ่าผม แล้วบอกกับผมว่า จะไปบอกจิม เพื่อนบ้านให้มาช่วยจัดการให้

ตอนนั้นความเครียดพลุ่งขึ้นในสำนึกผมอย่างแรง สุนัขของผมกำลังจะตาย แต่ไม่มีใครดูแลมันเลย ผมจึงวิ่งกลับไปหาสโมกี้ย์ เฝ้าดูมันอยู่สักสองสามนาทีเห็นจะได้

ทันใดนั้นผมก็รู้สึกว่ามีมือใครคนหนึ่งมาแตะบ่า จึงหันไปดู เขาเป็นชายร่างสูงผึ่งผาย ชื่อจิม เพเดอร์เซน คนข้างบ้านนั่นเอง เขาค่อยๆ ก้มลงอุ้มสโมกี้ย์ช้าๆ อย่างระมัดระวัง แล้วพามันเดินไปยังบ้านของเขา ส่วนผมวิ่งร้องไห้สะอึกสะอื้นกลับบ้าน พอถึงก็เข้าไปซ่อนตัวอยู่เงียบๆ หลังบ้าน

จากนั้นผมก็ค่อยๆ โผล่ออกมาแอบมองอยู่ที่มุมบ้าน แลเห็นจิมเอาสุนัขของผมใส่รถ ผมจึงออกมานั่งจับตาดูอยู่ที่บันไดหน้าบ้าน จนกระทั่งจิมสตาร์ทรถออกแล่นไปเห็นฝุ่นตลบหลังทีเดียว

ขณะนั้นเองด้วยเหตุผลกลใดไม่ทราบ ดูเหมือนผมจะเข้าไปนั่งอยู่ในรถของจิมด้วย เขาวางสโมกี้ย์ไว้บนเบาะรถ ผมจับหูมันบี้ไปมา ตาไม่ยอมมองแผลอันเหวอะหวะของมัน ส่วนจิมไม่พูดอะไรจนคำเดียว สักครู่เขาก็เลี้ยวรถเข้าลานจอด แล้วเข้าอุ้มสโมกี้ย์เดินมุ่งหน้าไปยังตึกสีเหลืองอ่อนข้างหน้า

ผมเดินตามไปจนผ่านเข้าประตู จากนั้นก็ลงนั่งบนเก้าอี้ที่วางหลังจรดกับผนังห้อง เสียงหมาตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งเห่าขรม

เสียงหนูตะเภาที่เด็กสาวร่างเล็กคนหนึ่งนำมาร้องจิ๊ดจ๊าดอยู่ตลอดเวลา นอกจากนั้นผมยังได้ยินเสียงสุนัขร้องครวญครางอยู่ทางระเบียงมืดสลัวๆ ทางขวามือเบื้องล่าง

จิมพูดอะไรพึมพำ แล้วอุ้มสโมกี้ย์ผ่านเข้าประตูอีกประตูหนึ่งไป ผมเหลือบมองเข้าไปเห็นผนังรอบห้องเป็นสีขาว แล้วประตูก็ปิดตามลงมา ผมจึงนั่งร้องไห้อยู่คนเดียวเงียบๆ ไม่ช้าจิมก็ออกมาพร้อมกับสโมกี้ย์ เห็นเขาพูดกับหมอแล้วควักกระเป๋าเงินออกมา ต่อจากนั้นผมก็รู้สึกว่าผมกลับมานั่งอยู่ที่บันไดบ้านของผมเหมือนเมื่อสักครู่ ขณะเดียวกันคุณแม่ก็เลี้ยวรถเข้ามาในบ้านพอดี

อีกสองสามวันต่อมา ผมก็ไปรับสโมกี้ย์กับคุณแม่ ผมบอกทางให้คุณแม่ถูกหมดเลย ทั้งๆ ที่ผมบอกกับคุณแม่ว่าผมไม่ได้ไปกับจิมในวันนั้น แต่ผมรู้รายละเอียดทั้งหมด ผมรู้ว่าลานจอดรถอยู่ที่ไหน ตึกรักษาสัตว์อยู่ที่ไหน แผนกรักษาสัตว์อยู่ที่ห้องใด ผมรู้เหมือนกับเคยไปที่นั่นมาก่อนแล้ว

จนกระทั่งบัดนี้ เวลาล่วงไปสามสิบกว่าปีแล้ว ผมได้รับปริญญาวิทยาศาสตร์บัณฑิต และอีกหลายแขนง เช่น ตรรกวิทยาและการปฏิบัติตามหลักวิชาการต่างๆ เป็นภูมิหลัง ผมยังจำการเดินทางร่วมไปกับจิมและสโมกี้ย์ในวันนั้นได้ติดหูติดตา มันเป็นการเดินทางที่มหัศจรรย์ลึกซึ้งทีเดียว เพราะตัวผมเองไม่ได้ไปกับรถบรรทุกเล็กคันนั้นด้วย

ต่อไปนี้เป็นปากคำของไวโอเล็ต โอเบรน ซึ่งเป็นมารดา

ของเดนิส โอเบรน จะได้กล่าวถึงเรื่องนี้บ้าง ดังนี้

ในวันอันร้อนอบอ้าววันหนึ่งในฤดูร้อนปี พ.ศ.2488 เดนิสบุตรชายอายุ 6 ขวบของดิฉันวิ่งหน้าตาตื่นเข้ามาในบ้าน

"คุณแม่ๆ นังสโมกี้ย์ถูกลวดหนามเกี่ยว ท้องแตก ไส้พุงออกมากองหมดเลย" เขาตะโกนบอกเสียงหลง *"มันกระโจนขึ้นไปบนลวดหนามน่ะแม่"*

เขาระล่ำระลักด้วยใบหน้าอันซีดเผือด และร้องไห้สะอึกสะอื้น สโมกี้ย์เป็นหมาที่เขาเทิดทูนดุจผู้บังเกิดเกล้าของเขาเอง

ดิฉันมาซื้อบ้านและที่ดินประมาณ 2 1/2 ไร่ ห่างจากเม็ดฟอร์ด โอเรกองประมาณสองไมล์ คิดว่าคงเป็นที่ๆ ให้ความสุขแก่บุตรชายทั้งสามได้พอสมควร

ในขณะที่พ่อของเขาต้องตระเวนไปสมรภูมิโพ้นทะเล ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง บุตรชายที่พอจะอาศัยเรี่ยวแรงได้บ้าง มีอยู่เพียงลูกชายคนโต ริชาร์ด กับคนรองแพตทริค แต่สำหรับเดนิส คนสุดท้อง เป็นเด็กเงียบๆ เขายังเล็กเกินไปกว่าที่จะช่วยแบ่งเบาภาระใดๆ

เขาเป็นเด็กแปลก ถ้าสนใจอะไรก็จะทุ่มเทหลงใหลในสิ่งนั้น ชนิดหัวราน้ำทีเดียว เขารู้สึกเสมอว่า คุณพ่อจะต้องจากพวกเขาไปอย่างที่เรียกว่าไม่มีโอกาสจะกลับคืนมาพบกันอีก ดังนั้น พอเขาได้สโมกี้ย์มา เขาจึงอุทิศความรักของเขาให้แก่มันอย่างชนิดหมดหัวใจทีเดียว

"มันไปทำยังไงเข้าล่ะลูก"

ดิฉันถามเดนิส ขณะที่เขากำลังฟูมฟายตีโพยตีพายอย่างคลุ้มคลั่ง ดิฉันรู้ว่าเดนิสชอบทำเรื่องเล็กเป็นเรื่องใหญ่เสมอ อย่างเช่น ตอนที่นังสโมกี้ย์ยังเป็นลูกหมา มันชอบกัดขากางเกง แล้วห้อยร่างอยู่กับกางเกงอย่างนั้น จนฟันหักไปซี่หนึ่ง

พอเดนิสเห็นเข้าเท่านั้น เขาก็แสดงอาการวิตกทุกข์ร้อนราวกับฟันเขาหักเสียเอง ต่อมาคราวหนึ่งเดนิสไปเก็บฟันกรามของสัตว์จำพวกหนูหรือกระรอกมาจากไหนไม่ทราบ วิ่งแร็ดๆ เข้ามาบอกกับดิฉันว่า สงสัยว่าจะเป็นฟันของเจ้าสโมกี้ย์หลุด ดิฉันต้องอธิบายให้เขาทราบเป็นชั่วโมงกว่าจะยอมรับว่า ฟันของสโมกี้ย์ยังอยู่ในปากของมันครบทุกซี่

ทำนองเดียวกันกับครั้งนี้ ดิฉันจึงไม่รู้สึกตื่นเต้นไปกับเขาด้วย ดิฉันบอกกับเขาไปเรื่อยๆ ว่า ดิฉันมีธุระด่วนต้องไปทำแต่จะขอร้องให้จิม เพเดอร์สันเพื่อนบ้านมาช่วยจัดการให้ จิมมีบุตรสามคน เขาเป็นคนใจดี รักเด็กและสัตว์เลี้ยงมาก ตอนที่ดิฉันขับรถไปหาเขา เขากำลังทำรั้วบ้านอยู่

พอดิฉันบอกเขาเรื่องปัญหาที่เกิดขึ้นกับเดนิสและสโมกี้ย์แล้ว เขาก็วางมือจากงานของเขา แล้วรีบมาที่บ้านทันที เมื่อมีคนวางใจได้ช่วยเช่นนี้ ดิฉันจึงเบาใจหมดห่วงเรื่องสภาพความเลวร้ายของสโมกี้ย์

ดิฉันรำลึกถึงตอนที่ดิฉันนำสุนัขตัวนี้เข้าบ้านเป็นครั้งแรก

ได้ มันเป็นลูกสุนัขพันธุ์ออสเตรเลียนเชฟเฟิร์ด ขนปุยฟูเป็นก้อนๆ มันชนะใจเดนิส จนทำให้ทั้งสองแยกจากกันไม่ได้ จนกระทั่งโต เต็มที่ ตอนนี้ดูเหมือนมันจะรับเอาบุคลิกลักษณะของเดนิสมาไว้กับตัวมันค่อนข้างมาก จิตใจของทั้งคนและหมาดูจะหลอมเป็นดวงเดียวกัน เขาจะทำอะไรเป็นแบบเดียวกันหมด ไม่ว่าจะกิน นอน หรือเล่น ถ้าดิฉันเทศนาพ่อยอดชายเดนิส เขาจะเข้าไปแอบซุกอยู่หลังบ้านเงียบๆ ตั้งชั่วโมง หรือสองชั่วโมง ถ้าดิฉันก่นบรรพบุรุษนังสโมกี้ย มันจะดัดจริตอย่างเดนิสบ้าง ด้วยการเข้าไปงุดอยู่เงียบๆ

วันที่สโมกี้ย์ถูกลวดหนามเกี่ยว ดิฉันนัดกับหมอฟันไว้และไปสาย ในสมัยสงครามการนัดหมายกับหมอฟันทำได้ยาก เพราะฉะนั้น เราไม่ควรจะพลาดโอกาสนั้นเสีย

ตอนที่ดิฉันกลับมาถึงบ้าน ดิฉันเห็นเดนิสนั่งอยู่ที่ขั้นบันได น้ำตาไหลพรากอาบแก้ม เป็นแบบฉบับของความโศรกเศร้าที่ถึงใจพระเดชพระคุณจริงๆ

ดิฉันจึงทรุดร่างลงนั่งข้างเขาและกอดเขาไว้

"สโมกี้ย์เป็นไงบ้าง" ดิฉันถาม

"เย็บ 13 เข็ม"

เขาตอบด้วยน้ำเสียงอันแหบเครือระคนสะอื้น

"มันอยู่ที่ไหนล่ะตอนนี้น่ะ"

ดิฉันถามด้วยน้ำเสียงอันอ่อนโยน เพื่อช่วยคลายความ

ทุกข์โศรกของเดนิส

"อยู่ที่โรงพยาบาลสัตว์ฮะ"

เขายกมือขึ้นปิดหน้า

"หมอบอกว่ามันจะต้องอยู่ที่นั่นสักพัก"

"ต้องใช้เงินแยะเลย นั่นน่ะ หนูรู้มั้ยว่าเขาคิดเท่าไหร่"

เดนิสหันมามองดิฉัน

"ผมว่าจิมเป็นคนจ่ายเงินนะ" เขาตอบ *"ผมเห็นเขาหยิบกระเป๋าเงินออกมา แต่ตอนพูดกัน ไอ้หมาตัวเล็กนั่นมันเห่าจัง ผมเลยไม่ได้ยินเขาพูดอะไรกันมั่ง"*

ว่าแล้วเขาก็เริ่มสะอื้นอีกครั้ง

"ที่นั่นมีสัตว์อื่นมั่งมั้ย"

ดิฉันถามต่อ เพื่อให้เขาลืมสโมกี้ย์เสียบ้าง

เขายิ้มน้อยๆ ประกายตาสุกใสผ่านม่านน้ำตาออกมาให้เห็น

"เด็กหญิงตัวเล็กๆ คนนั้นอุ้มหนูตะเภามาด้วย" เขากล่าวแล้วหัวเราะชอบใจ *"ทุกครั้งที่หมาเห่า ไอ้หนูตะเภานั่นจะขู่เสียงจิ๊ดจ๊าดทีเดียว"*

เขาจำช่วงระยะอันถูกอารมณ์ตอนนั้นได้แม่นยำ

"ที่นั่นเป็นที่เดียวกับที่ๆ เราเคยเอาสโมกี้ย์ไปฉีดยาหรือเปล่า"

"ไม่ใช่หรอกฮะ มันอยู่อีกด้านหนึ่งของเมือง จิมคิดว่าคงจะดีกว่าที่อื่น" ว่าแล้วเขาก็เริ่มหลั่งน้ำตาออกมาอีก *"เลือดมันไหล*

เต็มรถเลยฮะ"

ดิฉันสำรวจดูเสื้อผ้าของเดนิส ก็ไม่เห็นเลือดแม้แต่หยดเดียว ดิฉันจึงกอดเขาแล้วพยักหน้า

"อย่ากลัวไปเลยลูก แม่จะไปคุยกับจิมเอง แล้วพรุ่งนี้เราค่อยไปเยี่ยมสโมกี้ย์" เขาอมยิ้มและพยักหน้า

ดิฉันไปหาเพื่อนบ้านผู้อารี เห็นเขากำลังขนอะไรขึ้นรถบรรทุกของเขาอยู่

"ฉันเป็นหนี้คุณอยู่เท่าไหร่คะจิม" ดิฉันถาม

"ยังไม่ได้จ่ายเลยครับ"

เขากล่าวพลางส่ายหน้า

"หมอบอกเอาไว้จ่ายตอนรับมันกลับ เขาจะให้มันอยู่สักสองสามวัน"

แต่เดนิสบอกว่า เห็นคุณหยิบกระเป๋าเงินออกมาจะจ่ายนี่ "จิมทำท่าฉงน "ผมหยิบออกมาจริง แต่เอ๊ะ...เดนิสรู้ได้ไง ก็เขาไม่ได้ไปกะผมด้วยนี่ เห็นเขาวิ่งแร่ดๆ อยู่หลังบ้านนี่นา แล้วอีกอย่างผมไม่อยากเสียเวลากับเขาด้วย เพราะสโมกี้ย์ต้องการความช่วยเหลือด่วน"

"แต่เดนิสบอกว่า สโมกี้เย็บถึง 13 เข็ม คุณบอกเขาเหรอ"

"เปล่าๆ ก็ผมเพิ่งกลับมา ยังไม่ทันเห็นเดนิสด้วยซ้ำไป" จิมตอบ "ผมหยุดตามทางสองครั้งเท่านั้น" ว่าแล้วก็ส่ายหน้า "แต่เอ๊ะ...สโมกี้ย์ก็เย็บ 13 เข็มจริงๆ เสียด้วยซี มันยังไงกันหว่า เขา

คงฝันไปละมั้ง"

ฟังเขาว่าแล้วดิฉันก็ร้าวกะโหลกขึ้นมาบ้าง "คุณพามันไปที่คลินิกทางอีกด้านหนึ่งของเมืองใช่มั้ยล่ะ"

จิมมองดิฉันเขม็ง เหมือนเห็นดิฉันเสียสติไปแล้ว

"ใช่ซิ" เขารับปาก "ผมรู้จักสัตว์แพทย์ที่นั่น เขาเก่งจริงๆ สโมกี้ย์ต้องหายไม่กี่วันนี่แหละ"

"ในห้องรอรับการรักษานั่นน่ะ มีสัตว์อื่นอยู่ด้วยหรือเปล่า"

ดิฉันซักเขาเหมือนคนซอกแซกตลอดเวลา จิมหัวเราะ

"มีครับ มีหมาพูเดิลสีดำ เห่าเป็นบ้าเป็นหลัง" เขากล่าว "แล้วก็มีเด็กหญิงคนหนึ่งอุ้มหนูตะเภามาด้วย มันขู่คำรามตลอดเวลาเลย"

"ชั้นรู้แล้วจิม" ดิฉันบอกเขา "เดนิสบอกชั้นเอง" จิมเกาศีรษะแกรกๆ

"ผมก็ไม่รู้ว่าเดนิสรู้มาได้ไง แต่เขาไม่ได้ไปกับผมแน่"

ดิฉันบอกขอบคุณเขาแล้วลาจากมา ด้วยความรู้สึกประหลาดๆ ชอบกล พอผ่านรถบรรทุกเล็กของเขา ความจริงก็ไม่อยากดูหรอก แต่ไม่ดูก็ไม่ได้ พอชะโงกเข้าไปก็เห็นที่นั่งเปรอะไปด้วยเลือด

"ยังไม่มีเวลาล้างเลยครับคุณนาย" จิมตะโกนบอกมา "ไม่ต้องห่วงหรอกครับ"

ดิฉันรีบกลับมาบ้าน แลเห็นเดนิสยังนั่งเหม่อมองสนาม

หญ้าอยู่อย่างคนใจลอย สงสารก็สงสาร แต่ไม่อยากทำให้เขาเศร้าสลดมากขึ้น ดิฉันดึงร่างเขาเข้ามากอดแล้วกระซิบว่า

"หมาน้อยตัวที่เห่าเป็นวรรคเป็นเวรตัวนั้นน่ะ สีอะไรลูก" เขาตอบทันทีว่า *"สีดำฮะแม่ ขนหยิกทั้งตัวเลย"*

"หนูไปกับจิมเรอะเปล่า"

ดิฉันถามพร้อมกับกลั้นลมหายใจ เขามองหน้าดิฉันชั่วขณะหนึ่ง ใบหน้าเขาส่อแววยุ่งยากแวบเดียว

"เปล่าไปฮะ แต่ผมเห็น" เขากล่าวเหมือนไม่แน่ใจแล้วเพิ่มเติมต่อไปว่า *"ผมก็ไม่รู้ว่าผมไปด้วยหรือเปล่า"*

ดิฉันตัดสินใจไม่ตอแยเขาอีกต่อไป เขาเครียดมาทั้งวันแล้ว เหตุการณ์ล่วงมาหลายเดือน แต่พอดิฉันตั้งปัญหาถามเขาใหม่ด้วยเรื่องเดิม เขาก็จะตอบอย่างที่เขาได้ตอบดิฉันมาแล้วทุกครั้ง ตั้งแต่นั้นมา ดิฉันก็พยายามทำความเข้าใจ หาคำตอบที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้น อาจเป็นเพราะความรักความห่วงใยที่เขาทุ่มเทให้แก่สุนัขมากมาย จนทำให้ภาวะทางจิตของเขาแยกตัวออกติดตามสัตว์เลี้ยงของเขาไป โดยที่ตัวเองยังนั่งอยู่ที่นั่น

สโมกี้ย์หายดีแล้ว มันอยู่กับเราเรื่อยมาจนแก่ เดนิสเติบโตเป็นผู้ใหญ่มีครอบครัวไปแล้ว แต่เขายังจำเหตุการณ์ประหลาดในวันนั้นได้ติดหูติดตาไม่เคยลืม เราเองก็ไม่เคยลืมเรื่องอันมหัศจรรย์ดังกล่าวเช่นเดียวกัน

ทองคำสีขาวแห่งซาฮาร่า

จากเรื่อง "WHITE GOLD OF THE SAHARA"

แปลและเรียบเรียงโดย "ส.เยาว์ยศยิ่ง"

ต้นปาล์ม สวนและหญ้าอันเขียวชอุ่ม ต้นไม้ที่ผลิดอกออกผลดกเต็มต้นเหล่านี้ ปรากฏให้เห็นราวกับภาพลวงตาของนักเดินทางที่รอนแรมมากลางทะเลทรายซาฮาร่า ในทวีปอาฟริกา หากทว่ามันเป็นของจริง มิใช่ตาฝาดเห็นไปเอง สิ่งเหล่านี้ปรากฏอยู่อย่างแจ่มชัดในหมู่บ้านบิลม่า ซึ่งตั้งอยู่รอบ ๆ บริเวณแหล่งน้ำกลางทะเลทรายทางภาคตะวันออกของไนจีเรีย

บิลม่าเป็นศูนย์ดึงดูดใจนักท่องทะเลทรายทั้งหลาย เพราะมีแหล่งเกลือมหาศาลอยู่ใกล้ ๆ กับหมู่บ้านนี้คนทำงานหนักตลอดวัน เพื่อแยกเกลือออกไปขายให้แก่ผู้เดินทางผ่านไปมา บางทีก็ทำเป็นแผ่นไว้ให้สัตว์เลียกิน แต่ถ้ามนุษย์จะใช้กินเองเขาเอาใส่ไว้ในถุงหนังแพะแล้วนำไปส่งโรงกรอง ๆ เสียงก่อนจึงนำมาบริโภค

เทือกเขาอันยาวเหยียดหลายกิโลเมตรช่วยสกัดกั้นพายุทะเลทราย มิให้พัดผ่านบิลม่าได้มากมาย หรือผ่อนหนักเป็นเบา ช่วยให้บิลม่ารอดพ้นจากภัยพิบัติธรรมชาติไปได้มาก ทางตะวันตกติดกับพื้นที่ทะเลทรายอันกว้างไพศาล แต่ด้วยอำนาจของธรรมชาติ- แหล่งน้ำนี้ไม่เคยถูกพายุทรายพัดมาท่วม หรือกลบไว้เหมือนที่อื่น ๆ ได้เลย ทางทิศเหนือตามแนวประเทศลิบยา คงมี

แต่หินผาและที่ราบร้างเท่านั้น

ตามประวัติศาสตร์บิลม่าถูกโจมตีจากชาวพื้นเมืองหลายเผ่ามาแล้ว ปัจจุบันชีวิตทุกชีวิตในบิลม่า อยู่ในความสงบสันติ เด็ก ๆ ได้รับการศึกษาจากครูผู้มีวุฒิที่ส่งมาจากเมืองหลวง และรัฐบาลก็เร่งรีบในการพัฒนาการเกษตรให้แก่ท้องถิ่นอย่างทั่วถึง

อาหารสำคัญที่ใช้ยังชีพประชาชนชาวบิลม่าก็คือ ข้างฟ่าง เนื้อ และผัก มีคำกล่าวว่าในสมัยหนึ่งผู้คนมาถึงบิลม่าได้ด้วยเรือ ปัจจุบันยังมีร่องรอยของแม่น้ำที่เหือดแห้งไปแล้วปรากฏอยู่ นอกจากนั้นยังมีเค้าว่าเคยมีทะเลสาบกว้างใหญ่อยู่ด้วย นักโบราณคดียังพบหลักฐานของผู้คนที่เคยอาศัยอยู่ตามริมฝั่งทะเลสาบนี้ด้วย

เมื่อต้นศตวรรษนี้ประเทศหนึ่งในยุโรป เคยเข้ามาสร้างป้อมบนยอดเขาเล็ก ๆ ใจกลางแหล่งน้ำกลางทะเลทราย เป็นธรรมดาของคนผิวขาวที่ชอบงาบดินแดนที่ร่ำรวยทรัพย์แผ่นดินในอาฟริกา นอกจากนั้นยังสร้างอนุสาวรีย์สดุดีเกียรติคุณของทหารคนหนึ่งที่ร่วมกันบุกรุกรานเขา หรือเข้าปล้นแต่ถูกเจ้าบ้านฆ่าตาย เลยได้รับเกียรติยืนหยัดเป็นรูปปั้นอันทรงเกียรติอยู่กลางป้อมมาตั้งแต่ค.ศ.1909 (พ.ศ.2452) จนกระทั่งปัจจุบัน

นอกหมู่บ้านเป็นภูเขาสกัลล์ เป็นเนินเขาที่ฝังทรากกระดูกมนุษย์จำนวนมาก เป็นอนุสรณ์เตือนใจแก่ผู้มาเยี่ยม ถึงการรบพุ่งกันอย่างถึงเลือดถึงเนื้อ ถึงพริกถึงขิง (สำนวนยังกะจะเอาไปผัดเผ็ด แล้วเอาไปแกล้มเหล้างั้นแหละ) ของคนพื้นเมืองระหว่างเผ่า

เพื่อชิงพื้นที่อันร่ำรวยไปด้วยเกลือ ทองคำสีขาวแห่งทะเลทราย แห่งนี้ไว้ในความครอบครองของเผ่าของตน

ในการเดินทางเข้าสู่บิลม่า ผู้เดินทางจะต้องเตรียมการให้พร้อม ที่จะบุกฝ่าความร้อนอันร้ายกาจของทะเลทรายซาฮาร่า นักเสี่ยงโชคผู้เร่ร่อนหาทรัพย์ในดินจำนวนมาก ต่างสัญจรผ่านไปมาพร้อมกับอูฐที่ดื่มน้ำเป็นปี๊บๆ ก็เพื่อมาขุดเอาเกลือหรือทองธรรมชาติจากบิลม่าไปขาย ด้วยจุดหมายจากทองคำสีขาวนี้เอง ทำให้คนและอูฐไม่สนเรื่องความร้อนในทะเลทราย เขามุ่งหน้าสู่ตำบลอันเขียวชอุ่ม และสดชื่นดุจสรวงสวรรค์แห่งบิลม่าด้วยความทรหดอดทน คนแล้วคนเล่า ไม่มีวันสิ้นสุดตราบชั่วนิจนิรันดร์

ศีนมหัศจรรย์

วันนั้นเป็นวันหนึ่งในเดือนมกราคม พ.ศ.2491 เราบินจากนิวยอร์คมายังเม็กซิโกซิตี้ ขณะที่เราก้าวออกมาจากเครื่องบิน ลมหนาวจากอาร์กติกกรูเกรียวต้อนรับเราจนสะท้านไปทั้งร่าง เพื่อนร่วมเดินทางของฉัน เยอรัลดีน เปรยขรึมๆ ว่า

"คุณแน่ใจหรือว่า อากาศที่เม็กซิโกซิตี้นี่ร้อน"

ฉันให้กำลังใจเยอรัลดีน ว่าอากาศที่เม็กซิโกระยะนี้ผิดปกติไปมาก เชื่อว่าอีกไม่นานก็จะเข้าสภาพเดิม คือร้อนแทบดับจิต

เราวางแผนมาพักที่แม็กซิโกซิตี้กันสามวัน จากนั้นก็จะบินไปอคาปัลโก กว่าจะเคลียปัญหาเข้าเมืองตรวจข้าวของเสร็จก็พอดี เรารู้สึกเพลียมากทีเดียว พอเข้าไปนั่งในรถแท็กซี่เรียบร้อย คนขับก็กล่าวว่า

"จะไปไหนครับคุณผู้หญิง"

ฉันบอกกับเขาให้ช่วยพาไปส่งยังโฮเต็ลที่น่าอยู่สักหน่อย แล้วอยู่กลางใจเมืองสักหน่อยด้วย เขาพยักหน้าแล้วขับรถพาเราไปยังจุดหมายทันที ไม่กี่นาทีก็มาถึงโฮเต็ลแห่งหนึ่ง โฮเต็ลนี่เป็นโฮเต็ลเล็กๆ มีสีสันเป็นสีดำขาวทั้งหลัง คนประจำหน้าประตูทางเข้าออกก็แต่งชุดดำสลับขาวเช่นเดียวกัน ฉันบอกให้แท็กซี่รอก่อน แล้วลงจากรถเข้าประตูไปที่โต๊ะเช็คอิน

"ที่นี่มีอพาร์ทเม้นท์สองห้อนนอนที่ว่างพอจะอยู่ได้สักสามวันบ้างหรือเปล่า" ฉันถามเจ้าหน้าที่

เจ้าหน้าที่ยิ้มก่อนตอบว่า *"มีครับคุณผู้หญิง เรากำลังรอคุณอยู่ทีเดียว"*

"รอคุณอยู่"

ฟังแล้วงง ทำไมถึงจะต้องรอเรา เขาต้องเข้าใจผิดอะไรสักอย่างหนึ่งเป็นแน่ แต่ฉันก็ไม่ได้ต่อปากต่อคำกับเขา เมื่อจองอพาร์ทเม้นท์แล้วก็ผละเดินกลับมายังเยอรัลดีน จ่ายเงินค่าแท็กซี่ จากนั้นเด็กรับใช้ก็มาช่วยหิ้วกระเป๋าเดินทางของเราขึ้นลิฟท์ เขาพาเราขึ้นมาถึงชั้นเจ็ด อพาร์ทเม้นท์ของเราน่าอยู่มาก มีเตาผิง มีฟืนพร้อมจะจุดใช้เมื่อไรได้ทันที และยังมีฟืนอะไหล่อยู่ที่มุมห้องอีกด้วย

"สวยมาก น่าอยู่จังเลย" ทั้งเยอรัลดีนและฉันกล่าวขึ้นพร้อมกัน และเกือบจะเป็นประโยคเดียวกัน

"แต่ให้ตาย" ฉันกล่าวต่อไป *"ที่นี่เย็นเหลือเกิน"*

ฉันขอให้เด็กรับใช้ช่วยติดไฟเตาผิงให้ด้วย พอเขาออกไปแล้ว เยอรัลดีนกับฉันต่างมองตากัน เราทั้งสองรู้สึกอึดอัดอย่างไรบอกไม่ถูก เหมือนมีอะไรไม่ปกติ ซ่อนอยู่ในใจ

เยอรัลดีนทิ้งตัวลงไปที่เก้าอี้นวม ตอนนี้ไฟเริ่มคุ มีเสียงเปรียะปร๊ะดังกังวานไปทั้งห้อง

"เอ้อ...ไหนล่ะที่ว่าอากาศเม็กซิกันอุ่นสบาย และมีความเก๋ไก๋ประทับใจอย่างที่เธอคุย" เยอรัลดีนถามอย่างหงุดหงิด *"แล้วนี่ผู้คนเขาหายไปไหนกันหมดล่ะเนี่ย"*

"ผู้คน" ฉันทวนคำ เพิ่งจะรู้สึกคล้อยตาม *"เธอพูดถึง*

ผู้คน...ผู้คนแบบไหนกันล่ะ"

"อ้าว...ก็แขกไปใครมาน่ะซิ ไม่เห็นมีใครที่ห้องโถงข้างล่างเลย มันโล่งไปหมด เห็นแม้แต่เจ้าหน้าที่เช็คอินเท่านั้น"

"เออ...จริงด้วยซีนะเยอรัลดีน" ฉันเริ่มรำลึกถึงความจริง "ฉันมัวแต่ติดต่อเรื่องอพาร์ทเม้นท์ เลยไม่ได้สังเกต เราถึงได้บ้านพักว่างทันทีไงล่ะ"

ฉันถามเยอรัลดีนต่อไปว่า จะเปิดกระเป๋าเตรียมเสื้อผ้าอาบน้ำอาบท่าก่อน แล้วค่อยออกไปรับประทานอาหารค่ำ ในห้องดินเนอร์กันหรืออย่างไร

"เห็นจะไม่หรอก" เธอตอบ "ชั้นเหนื่อยแล้วก็หนาวด้วย" แต่ก็หิวนะ"

ตกลงเราเลยสั่งแซนวิชกับกาแฟร้อนเข้ามารับประทานกันในห้องนั่งเล่น ขณะที่กำลังรออาหาร ฉันก็รำพึงว่า ฉันคงจะคิดผิดที่หลงพากันเข้ามาพักผ่อนในเม็กซิโก ซึ่งความจริง เยอรัลดีนก็รบเร้าอยากไปเที่ยวเกาะอรูยาอยู่ตลอดเวลา ตอนใช้อารมณ์ครื้น–เครงดูจะเหือดหายไปจนหมดสิ้น หลังจากรับประทานอาหารแล้วเราก็แยกกันเข้าห้องนอนแต่ละห้อง เราตกลงนอนพักเหนื่อยกันก่อนคืนนี้ เตียงนอนของโฮเต็ลนุ่มสบายดี แต่ผ้าห่มบางไปไม่อุ่นพอ

ฉันนอนกระสับกระส่ายพลิกไปพลิกมา จนกระทั่งเคลิ้มก็รู้สึกเหมือนมีรูปร่างคนสลัวๆ เคลื่อนไหวไปมารอบๆ ร่างฉัน มารู้สึกตื่นเอาเมื่อมีเสียงเรียกชื่อฉันอยู่สี่ห้าครั้ง ชัดเจนแต่เป็นเสียง

เรียกแว่วๆ อยู่ไกล ฉันจึงผลุดลุกขึ้นนั่ง แล้วตะโกนถามไปที่ประตูห้อง คิดว่าเยอรัลดีนมาเรียก

"จะเอาอะไรน่ะ เยอรัลดีน"

เงียบ...ไม่มีเสียงตอบ ฉันร้องถามไปอีกหลายประโยค แต่ก็ไม่มีเสียงตอบ จึงแข็งใจลุกขึ้นเดินออกมาที่ห้องโถง ไปยังห้องของเยอรัลดีน เคาะประตูแล้วร้องถามเสียงเขียวด้วยความไม่พอใจ ที่มากวนตอนดึกว่า

"เธอมาเรียกฉันเรื่องอะไร"

"ฉันไม่ได้เรียกเธอนะ" เยอรัลดีนกระซิบเบาๆ ท่าทางตกใจ *"คนอื่นละมัง ไปดูซิว่าใครเรียก"*

"บ้าจัง" ฉันบริภาษขณะผละจากมา แล้วเดินไปยังห้องนั่งเล่นที่ค่อนข้างมืดก็ไม่เห็นมีใคร ที่ประตูก็ไม่มี ที่ห้องโถงก็ไม่มี จึงกลับเข้าไปอพาร์ทเม้นท์ใหม่ ปิดประตูลงกลอนเรียบร้อย

แต่แล้วฉันก็เกิดความรู้สึกเหมือนมีสายตาที่ไม่เป็นมิตรจับตามองฉันอยู่ จนรู้สึกกลัว ไม่อยากกลับไปที่ห้องนั่งเล่นอีก ตอนนี้คิดถึงที่นอนอันอบอุ่นขึ้นมาได้ จึงรีบจ้ำอ้าวเข้าห้องทันที ขณะที่ขึ้นเตียง ตัวยังสั่นเหมือนใบไม้ต้องลมอยู่เลย แต่พยายามฝืนใจดึงผ้าห่มขึ้นคลุมโปง ตอนนี้แรงกดดันระคนเหนื่อยเข้ามาแทนที่ จึงหลับตาแล้วหลับไป

นานเท่าไรไม่ปรากฏ แต่รู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างมาปลุกให้ตื่น ฉันจึงลุกขึ้นนั่งอีกครั้งหนึ่ง ที่ปลายเท้าปรากฏเงารางๆ ร่างหนึ่งสำแดงทีท่าไม่เป็นมิตร บรรยากาศก็เย็นเยือกจับใจ

ฉันรู้สึกกลัว บอกไม่ถูก ทันใดนั้นร่างที่เห็นรางๆ เหมือนกลุ่มควันก็ลอยออกประตู ไปทางโถงสู่ห้องเยอรัลดีน เสียงร้องกรี๊ดของเธอดังขึ้น ปลุกให้ฉันรู้สึกตัวจากความอ่อนเปรี้ย จึงรีบลุกขึ้นคว้าเสื้อคลุม คลุมไหล่แล้ววิ่งไปหาเยอรัลดีน คว้าข้อมือเธอดึงร่างออกไปจากอพาร์ตเม้นท์ไปที่ลิฟท์ เมื่อลงมาที่เคาน์เตอร์ เราเห็นเจ้าหน้าที่คนเดิมนั่งอยู่ที่นั่น จึงกรากเข้าไปเล่าให้เขาฟัง ระล่ำระลักแทบไม่เป็นภาษาว่า อะไรเกิดขึ้นในอพาร์ทเม้นท์ของเรา

"ผมเสียใจครับคุณผู้หญิง" เขากล่าวเรียบๆ *"ผมจะให้เด็กเอากระเป๋าคุณมา และคุณจะแต่งตัวรอที่นี่ก็ได้ ห้องสุภาพสตรีอยู่นั่น ผมคิดว่าคุณคงไม่คิดจะพักที่โฮเต็ลที่น่าอยู่ของเราอีกแล้ว มันน่าอายนะครับ พูดก็พูดเถอะ ไม่เคยมีใครอยู่กับเราได้ตลอดคืนสักคนเดียว"* เขากล่าวประโยคสุดท้ายแล้วถอนใจยาว *"เนื่องจากความไม่สะดวก ผมไม่ขอคิดค่าป่วยการจากคุณ"* เขากล่าวอย่างสุภาพ แต่ดวงตาเย็นชา *"ผมจะแนะนำให้ไปพักที่โฮเต็ลอื่นตลอดทั้งสามวันเลย หรือจะให้ผมสำรองที่นั่งให้คุณบินไปอคาปัลโกพรุ่งนี้เช้าก็ได้ครับ"*

เราตกลงเลือกข้อเสนอข้อสอง เราบินไปเที่ยวกันที่อคาปัลโกอย่างสนุกสนาน แม้ว่าเหตุการณ์ที่โฮเต็ลในเม็กซิโกซิตี้จะยังไม่เลือนไปจากสำนักก็ตาม จากนั้นเราก็บินกลับมายังเม็ก-ซิโกซิตี้อีกครั้ง วันสุดท้ายในเม็กซิโก เยอรัลดีนจำเป็นต้องออกไปซื้อของข้างนอก ฉันขอตัวไม่ไปกับเธอ แต่นัดกันว่า จะไปรับ-ประทานอาหารกลางวันที่ริตซ์โฮเต็ลเวลา 14.00 น.

ฉันอยากจะเห็นอพาร์ทเม้นต์นั้นอีกครั้งตอนกลางวัน

และเพื่อพิสูจน์ปุจฉาที่เคลือบแคลงอยู่ในใจ ฉันจึงจับแท็กเซี่คัน หนึ่งมุ่งหน้าไปยังโฮเต็ล ฉันเองก็ไม่ทันได้จำชื่อโฮเต็ลนั้นไว้ แต่รู้ว่าอยู่ที่ไหน และลักษณะเป็นอย่างไร ฉันบอกให้คนขับมุ่งหน้าไปยังอินเซอร์เยนต์ส โบลิวาร์ด ซึ่งเป็นที่ตั้งของโฮเต็ลนั้น

พอรถแล่นมาถึงป้ายโฆษณา ขายแฟนต้า ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับโฮเต็ล ฉันก็บอกให้คนขับรถหยุด พลางออกไปยืนเคว้งคว้างอย่างงงงวย ปรากฏว่า ที่นั่นไม่มีโฮเต็ล มีแต่ที่ดินว่างเปล่า รกร้างเหมือนไม่เคยมีใครมาปลูกสร้างอะไรเลยเป็นแรมปี

"นี่โฮเต็ลที่มันตั้งอยู่เมื่อสิบวันก่อน ไปไหนเสียล่ะ"

ฉันหันไปถามคนขับรถ

คนขับรถมองหน้าฉันงงๆ เหมือนเห็นคนเสียสติ

"คุณผู้หญิงครับ ผมขับรถแท็กซี่ในเม็กซิโกซิตี้มากว่ายี่สิบปีแล้ว ไม่เคยเห็นมีที่พักอพาร์ทเม้นท์โฮเต็ลอย่างที่คุณพูดถึงในแถบถิ่นอินเซอร์เยนต์ส โมลีวาร์ด นี้เลยนี่ครับ"

ฉันรู้สึกตัวสั่นขึ้นมาทันที ทั้งๆ ที่อากาศเช้าวันนั้นก็ร้อนอ้าว มันเหมือนกับมีลมหนาวพัดกราวเกรียว รอบร่าง มันสะท้านเข้าไปถึงหัวใจของฉัน ฉันรู้สึกเหมือนจะได้ยินเสียงเรียกชื่อแว่วๆ แผ่วๆ อย่างในคืนอันเย็นเยือกคืนนั้นอีกครั้งหนึ่ง เสียงอันน่าหวาดหวั่นยังคงจารึกอยู่ในความทรงจำไม่เคยลืม

ฉันหันกลับ ก้าวเท้าฉับๆ มาที่รถแท็กซี่จอดคอยอยู่ ไม่มีอะไรปลอดภัยเท่ากับก้าวเท้าเข้าไปซุกร่างที่นั่งหลังรถแท็กซี่คันนั้น

แม่สุนัขช่วยเลี้ยงลูก

มารดาของคูนู มาเซล่า นำเขามาทิ้งไว้ในสุมทุมพุ่มไม้แถบถิ่นเคนยา ทำให้เขาต้องหนาว หิว และหวาดกลัวสุดขีด ตอนนั้นคูนู มาเซล่า อายุเพิ่งจะสามขวบ

แต่แล้วพระเจ้าก็ทรงส่งผู้ช่วยมาโปรด เขาไม่ใช่คน แต่เขาเป็นสุนัขแม่ลูกอ่อนตัวหนึ่ง ซึ่งผู้เขียนขอยกย่องให้เธอเป็น "เธอ" เธอเป็นสุนัขพันธุ์มองเกรล ผู้มาเช็ดน้ำตาให้เด็กเพิ่งสอนเดินที่น่าสงสาร ด้วยการให้นมจากเต้าของเธอป้อนแก่ลูกคูนูที่มนุษย์ไม่ปรารถนา ให้ความอบอุ่นแก่เด็กชายใต้อุ้งเท้าและอ้อมอกของเธอ สุนัขตัวนี้ชื่อ "ป้อบปี้" รับหน้าที่เป็นคุณแม่จำเป็น ทำความสะอาดร่างกาย (เลีย) ให้คูนู เลี้ยงและให้อ้อมอกกันหนาว ยอมให้อยู่ร่วมกับเธอมาเป็นเวลาถึงสามปี จนกระทั่งชาวบ้านในเมืองมัลกาโคสไปเห็นเข้า เขาตามสังเกตการณ์ของคนทั้งคู่ และรู้ความจริง จึงนำคูนูไปกักไว้ที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า

นายแพทย์ซัลฟิควา อาลี เจฟเฟอรี่ เป็นผู้ช่วยเหลือติดตามหามารดามนุษย์ของคูนูจนพบ หล่อนคือ นางรูเกีย อาลี มูเรฟู แต่หล่อนก็ไม่ยอมรับคูนูเป็นบุตร หล่อนให้เหตุผลว่า

"ฉันไม่มีเงิน ฉันเป็นคนสิ้นไร้ไม้ตอก หมดปัญญาที่จะเลี้ยงดูคูนูจริงๆ"

สำหรับคูนูเองก็กำลังขาดความเป็นมนุษย์ ไม่เข้าใจ ไม่เป็นตัวของตัวเองตลอดเวลาที่เป็นเด็ก เขามีความใกล้ชิดสนิทสนม

กับสุนัขมากกว่าบรรดาคนเดินดินเสียอีก

"มันเป็นความรักที่มหัศจรรย์อย่างยิ่งทีเดียว" นายแพทย์เจฟเฟอรี่ กล่าว "นับเป็นกรณีแรกที่ผมเคยได้พบได้เห็นมา"

"เวลาคนได้เห็นเขาอยู่ร่วมกัน คุณจะรู้สึกประทับใจมาก เขาจะกอดและจูบหมาโดยไม่มีอาการรังเกียจหรือทำจมูกฟุดฟิดฟอไฟไอจาม เขาอยู่ใกล้ชิดกับเธอ และถูกเธอกลืนจนกิริยามารยาทจะกลายเป็นหมาไปหมดแล้ว" หมอเจฟเฟอรี่กล่าว "เวลาที่คูนูต้องการแสดงความรักความเอ็นดู เขาจะแสดงท่าทีเหมือนหมาหยอกหมาด้วยกัน แต่ไม่ใช่หมาหยอกไก่นะ คือเอาศีรษะบ้างสีข้างบ้างกระแทกที่ลำตัวป้อบบี้"

"เขาไม่เคยคิดจะแยกไปจากป้อบบี้ เธอเป็นทุกอย่างที่เขามีในโลก และเธอเองก็รักคูนูสุดหัวใจเช่นกัน คูนูจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับมนุษย์เลย ร่างเขาเป็นมนุษย์ก็จริง แต่หัวใจเขาเป็นสุนัขไปแล้ว แต่ที่เขาพูดกับพวกเราก็เพราะเขาหิว เราเลยให้แฟนต้าเขาไปขวดหนึ่ง รู้สึกจะเป็นน้ำหวานขวดแรกในชีวิตของเขา"

"เรื่องเศร้าอีกอย่างก็คือ คูนูไม่มีบ้านอยู่ ไม่มีคนหรือใครเลี้ยงดูเขา" เกรซคูบูอู ชาวมักกาโคสเล่าให้ฟัง "แทบไม่น่าเป็นไปได้ว่า เขาทั้งสองกินและนอนอยู่ด้วยกันในพุ่มไม้ตอนกลางคืน และออกหาอาหารกินตามถังหรือที่ทิ้งขยะ ในตลาดตอนกลางวัน"

สำหรับพุ่มไม้ในป่าโปร่งที่ล้อมรอบเมืองมัคกาโคส อยู่ห่างจากไนโรบี 64 ก.ม. รายทางเป็นหมู่บ้านเล็กๆ และมีกระท่อมร้างประปราย ชนเผ่าพื้นเมือง วาคัมบา จะเดินทางไปมาตลอด

เวลา ไม่มีใครทราบเลยว่า สุนัขกับมนุษย์คู่นี้ไม่มีบ้าน

นางคูบูอูก็เหมือนกับชาวบ้านทั่วไป คิดว่าคูนูเป็นลูกของครอบครัวที่ยากจน แล้วพ่อแม่ส่งเขาออกมาขอทานทุกวัน

"ชั้นเห็นเขาทั้งคู่ เขาเที่ยวเตร่ไปทั่วเมืองนมนานแล้ว" นางคูบูอูกล่าว "เขาเป็นเด็กที่น่าเวทนามาก แต่งเสื้อผ้าที่ขาดวิ่น และสกปรก แต่ทั้งสุนัขและมนุษย์มีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้งดียิ่ง ชั้นเคยเห็นสุนัขช่วยหาซุดหาเหาหาหมัดที่อยู่บันหัวคูนู เมื่อพบมันก็จะยิงฟันกัดขยี้ให้"

"ฉันเคยคิดสงสัยความสัมพันธ์ที่ผิดปกติของคนและสัตว์คู่นี้มานานแล้ว แต่ไม่ทราบว่าทั้งหมาและคนคู่นี้ เป็นของใคร จนกระทั่งมาได้ความคิดว่า ไม่เคยเห็นคูนูอยู่กับมนุษย์คนไหนเลย เขาจะอยู่กับหมาตัวนี้ตลอดเวลาเท่านั้น ก็เลยเข้าไปถามเขาว่า "เขาอยู่ที่ไหน" เขาตอบว่า เขาอยู่กับป้อบปี้ และเมื่อถามปัญหาต่อไป เขาก็ไม่เข้าใจหรือไม่ยอมตอบ ความสงสัยทำให้ชั้นต้องเฝ้าจับตาดูทันที"

"ทั้งคู่จะอยู่ด้วยกันเสมอ" นางคูบูอูกล่าว "เขาจะพากันไปหาอาหารที่ทิ้งแล้วจากพวกพ่อค้า และเที่ยวไปค้นหาเศษอาหารที่กองขยะในเมือง โดยหมาเป็นผู้นำควบคุมมนุษย์หรือมนุษย์เป็นหมาเท้าหลังนั่นเอง อีกอย่างก็คือ เวลาคนเล่นอยู่กับพวกเด็กๆ เขาจะไม่ไปห่างจากป้อบปี้ บางทีเขาก็ร้องไห้เมื่อเห็นเพื่อนๆ พากันกลับบ้าน ที่ร้องก็เพราะตนเองไม่มีบ้านเหมือนคนอื่นเขา"

มาถึงตอนนี้ นางคูบูอู ชักติดลม หล่อนบ้วนต่อไปอย่าง

เมามันว่า "พลบค่ำวันหนึ่ง ชั้นแอบสะกดรอยตามทั้งคู่ไป ชั้นงงไปหมดเลย เมื่อเห็นพวกเขาเข้าไปใต้พุ่มไม้ แล้วลงนอนด้วยกัน ชั้นเคยแอบดูอยู่ห่างๆ บางทีก็เห็นหมาไปคาบใบตองมาปูให้เด็กนอน" ตอนนี้ไม่ทราบว่าคูบูอูใส่ไข่หรือเปล่า

"ทุกครั้งที่ชั้นเข้าใกล้เด็ก เขาจะขยับเข้าไปชิดตัวสุนัขทันที ส่วนแม่สุนัขก็จะคำรามและแยกเขี้ยวแฮ่เข้าใส่ชั้น" หล่อนทำท่าเลียนแบบสุนัขแฮ่ให้ดูด้วย แล้วว่าต่อไปว่า ชั้นมั่นใจว่าพระเจ้าทรงส่งสุนัขมาเลี้ยงดูมนุษย์อย่างแน่นอน"

ข่าวเรื่องคู่กรรมไร้ที่อยู่อาศัยแพร่สะพัดออกไปถึงหูมูธิว นซอยก้า พ่อค้าในตลาดคนหนึ่ง เขาตัดสินใจขอรับภาระแทนพระเจ้าทันที ดังนั้น พอหนูน้อยคูนูมาที่ร้านและขออาหารเขา นซอยก้าก็ถามเขาคงได้ความแต่ชื่อ และอยู่ร่วมกับป๋อบปี้เท่านั้น ส่วนคูนูเมื่อเห็นมีผู้คนสนใจเขากับป๋อบปี้เช่นนั้นก็เกิดความกลัว ทั้งคู่ต่างเตลิดออกจากเมือง นซอยก้าจึงสะกดรอยตามมาห่างๆ จนมาถึงเชิงเขาเล็กๆ หลายลูก อันเป็นแถบถิ่นที่มีเสือดาวตระเวนอยู่ทั่วไป

"เราใช้เหตุผลมากมายหลายประการในการขอร้องให้หนูน้อยคูนูมาอยู่กับเรา แต่ไม่ประสบความสำเร็จ ผมจึงดึงร่างเขาเข้ามากอดไว้ในอ้อมแขน ป๋อบปี้รู้ดีว่าผมไม่เป็นอันตราย เธอทำท่ารีๆรอๆ อยู่ช่วงหนึ่งแล้วก็เดินตาผมมา" นซอยก้ากล่าว

เมื่อกลับมาถึงบ้านนซอยก้า คูนูแบ่งอาหารเป็นสองส่วน เขาส่วนและป๋อบปี้อีกส่วน จากนั้นก็ลงนอนให้ป๋อบปี้เลียทำความ

สะอาดให้

ดร.แจ๊ฟเฟอรี่ เข้ามาสอบถามประวัติของคูนู แต่คูนูเพียงแต่กล่าวว่า "พระเจ้าทำให้ท้องผมว่าง และป้อบปี้เป็นผู้ทำให้ท้องผมเต็ม"

"ตอนฝนตกน้ำตาผมต้องไหล เพราะไม่มีบ้าน เด็กอื่นมีบ้าน ส่วนผมมีเพียงป้อบปี้เท่านั้น"

เมื่อคูนูเข้ามาอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กก็ต้องแยกกับป้อบปี้ คูนูคงจะมีอนาคตที่มืดมืนต์ ถ้าแม่จริงของเขาไม่ยอมรับเลี้ยง จริงอย่างว่า มารดาเขาบอกว่า *"ชั้นรู้ดีว่าพระเจ้าจะต้องคุ้มครองเขา และเขาคงจะมีความสุขที่ได้ถูกทอดทิ้งแบบนั้น"*

คุณแม่หินเปรยต่อไปว่า *"ตอนที่ชั้นมีคูนู ชั้นมีลูกกับสามีสามคน แต่ฉันไม่ได้อยู่กับสามีหรอก เด็กๆ ทั้งสามก็ไปอยู่กับสามีฉัน ส่วนฉันอยู่คนเดียว ชั้นรู้สึกเหงาก็เลยไปสัมพันธ์กับผู้ชายมีครอบครัวแล้วอีกคนหนึ่ง จนตั้งท้อง พอคลอดคูนู เขาก็แยกทางไปอีก"*

"ชั้นมีรายได้จากการเป็นคนภายในบริษัทผลิตกาแฟแห่งหนึ่ง มันน้อยจนไม่อาจเลี้ยงคูนูได้ ก็เลยแอบไปวางไว้ในพุ่มไม้ข้างทาง เผื่อใครไปใครมาเห็นจะได้ช่วยเลี้ยง ชั้นไม่อยากให้เขาตายหรอก แต่คิดว่าคนที่เห็นคงจะช่วยให้เขามีชีวิตที่ดีกว่าอยู่กับชั้นเท่านั้นเอง"

"แต่ตอนนี้พระเจ้าก็ทรงโปรดเขาอยู่แล้วนี่" หล่อนโยนความรับผิดชอบไปให้พระเจ้าหน้าตาเฉย

อาจเป็นได้พระเจ้าทรงโปรด แต่ไม่ใช่ป้อบปี้ เพราะตอนนี้นซอยก้าก็รับเลี้ยงป้อบปี้ไว้แล้ว และเธอกำลังมีลูกอีกหลายตัว เธอกำลังรับผิดชอบชีวิตลูกๆ ของเธอ แต่ไม่ใช่ชีวิตมนุษย์ที่ถูกมนุษย์ไม่มีหัวใจทอดทิ้ง

"ป้อบปี้ให้ตัวอย่างของความรักแก่มารดามนุษย์ชาติรู้บทเรียนอย่างแสบสันต์"

นซอยก้ากล่าวแค้นๆ *"ป้อบปี้เป็นสุนัขที่อาจกล่าวได้ว่า มีความกล้าหาญเกินหน้ามนุษย์ทีเดียว"*

เรื่องผี-ผี

วิญญาณผมลอยออกจากร่างที่แตกดับไปแล้ว นานประมาณ 12 ชั่วโมง แต่ผมก็ยังไม่ไปไหน ยังคงวนเวียนอยู่กับร่างที่แข็งทื่อ ซีดเซียวที่นอนสงบอยู่ รอการรดน้ำศพจากบรรfk ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง ผู้บังคับบัญชา และบรรดาเจ้าหนี้ ลูกหนี้ทั้งหลาย

ผมเป็นคนร่างท้วม พุงยื่น ไม่นิยมการเล่นกีฬาทุกประเภท ดังนั้น พออายุได้ 50 กว่าๆ ผมก็อ่อนแอเหมือนคนชรา ภรรยาและบุตรทั้งสองเชียร์ให้ไปออกกำลังกายเสียบ้าง ผมก็ไม่ไป จนกระทั่งวันหนึ่งเพื่อนชวนไปหัดเล่นกอล์ฟ เขาบอกว่าเล่นแล้วสนุก ได้ทั้งสุขภาพพลานามัย และมนุษย์สัมพันธ์ เข้ากับผู้คนได้ดี นักธุรกิจอย่างผมถ้าเล่นกอล์ฟเป็นจะทำให้กิจการงานรุ่งโรจน์ การติดต่อค้าขายทำประโยชน์แก่นักธุรกิจด้วยกันสะดวกสบายกว่ามาก

ผมอดรนทนไม่ได้ จึงลองไปฝึกดู ประมาณเดือนเศษก็ออกรอบได้ มีเพื่อนร่วมก๊วนทีมมากขึ้น ได้พบปะสังสรรค์กับเพื่อนฝูงแปลกหน้าที่เป็นคนใหญ่คนโตมากหน้าหลายตา การติดต่อธุรกิจต่างๆ ทำกันในสนามกอล์ฟ รู้สึกได้ผลดีกว่าอยู่ในสำนักงานมาก อีกทั้งสนุกสนานพอสมควร การเล่นพนันติดหัวคิวกันบ้างเล็กๆ น้อยๆ มิใช่เรื่องเสียหายแต่อย่างใด

ภรรยาที่รักของผมก็สนับสนุน ให้ผมได้ไปออกกำลังกาย

เป็นประจำ กลับบ้านช้าบ้างหรือเมามายไปบ้างก็ไม่ถือสา เพราะเธอรู้ใจผมว่าผมเป็นผู้ชายที่รักศักดิ์ศรี รักครอบครัว รักลูกรักเมีย ผมคงจะไม่ทำอะไรให้ผิดแผกแปลกไปจากความเป็นผู้เสมอต้นเสมอปลายของผมแก่คู่ชีวิตเป็นแน่ และมันก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ ตลอดระยะเวลาที่อยู่ร่วมกันมาถึง 25 ปี

หลังจากผมเล่นกอล์ฟต่อไปอีกประมาณ 5-6 ปี อายุใกล้ 60 ปี วันหนึ่งขณะกำลังออกรอบกับเพื่อน ๆ ผมก็มีอาการหน้ามืดล้มฟุบอยู่บนกรีน เพื่อน ๆ พาผมเข้าโรงพยาบาล แล้วโทรศัพท์แจ้งให้ภรรยาผมทราบ แต่เธอมาช้าไปผมสิ้นลมเสียก่อน ภรรยาและบุตรของผมเศร้าโศกมาก กอดศพผมและร้องไห้จนสลบ มันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกระทันหันเกินไป

อีก 12 ชม. ต่อมา ศพผมก็มาอยู่ที่วัดพร้อมที่จะรอรดน้ำจากบรรดาญาติ มิตรสหาย ผู้เคารพนับถือ และผู้มีความสัมพันธ์กันแนบแน่น พอได้เวลา 16.00 น. ทุกคนก็เข้าทำการรดน้ำศพผมกันอย่างพร้อมเพียง

วิญญาณผมยังคงล่องลอยอยู่บริเวณนั้น การเข้าทักทายผู้รู้จักไม่มีผลอะไรกับผมเลย เหมือนหัวหลักหัวตอ ผมจึงคอยสังเกตการณ์ผู้คนมากหน้าหลายตาต่อไปด้วยความเศร้าเสียดายร่างของผมต่อไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งแขกคนสุดท้ายเข้ามารดน้ำ ผมก็แลเห็นใครคนหนึ่ง เป็นสาวสวยหน้าตาคมขำกับบุตรอายุประมาณสามขวบของเธอ นั่งอยู่ตรงบริเวณเต้นท์รับแขก เธอนั่งร้องไห้จนตาบวมด้วยท่วงท่าน่าสงสาร

ภรรยาผมบุ้ยใบ้กับญาติถึงสาวคนนั้น เห็นกระซิบกระซาบกันอยู่สักพัก ภรรยาผมก็ทำตาเหลือก ริมฝีปากตกท่าทางเกิดอารมณ์ฉุนเฉียวเกรี้ยวกราดอย่างรุนแรง

ถึงแม้ผมจะเหลือแต่วิญญาณ ผมก็ยังรู้สึกหวาดเกรงเธอเหลือเกิน ก็ทำไมจะไม่วิพากวิจารณ์ ในเมื่อเด็กสาวคนนั้นเป็นแค๊ดดี้คู่ใจของผม และเธอก็เรียบร้อยโรงเรียนจีนกับผมมานานถึงสามปีแล้ว

ตอนนั้นผู้คนทะยอยกันลงมาจากศาลารดน้ำกันเกือบหมดแล้ว บางคนก็เตรียมตัวจะกลับบ้าน ภรรยาผมจะเป็นคนรดน้ำศพเป็นคนสุดท้าย เธอยกขันเงินใส่น้ำขึ้นฟาดไปที่ศีรษะผมเต็มแรง พลางตะโกนว่า

"นี่...นี่...คนร้อยลิ้นกลาวน แหมหลอกให้เชื่อว่าเป็นคนดีมาตั้ง 30 ปี คนผี...ผี ยังงี้ก็มีด้วย"

อาถรรพณ์กลางพายุหิมะ

คริสต์มาสของปี ค.ศ. 1962 (พ.ศ. 2505) ผ่านไปสัปดาห์เศษ หลายวันที่ผ่านมา ฉันนั่งฟังรายงานข่าวอากาศด้วยความกระวนกระวาย ฉันตั้งใจจะขับรถยนต์จากนิวยอร์คซิตี้ไปทางภาคเหนือของนิวยอร์ค เพื่อรับเลวิส บุตรชายกลับมาพักผ่อนที่บ้าน

ขณะที่กำลังแต่งตัวเช้านั้น ข่าวอากาศจากวิทยุยังแจ้งว่าหิมะกำลังตกหนักและมีลมค่อนข้างแรงจัดตลอดเวลาบนบริเวณภูเขา

มีคำเตือนให้ผู้คนอยู่กับบ้าน ไม่จำเป็นอย่าไปไหน แต่ฉันจำเป็นจะต้องผ่านเทือกเขาดังกล่าวสู่จุดหมายปลายทางที่โรเชสเตอร์ให้ได้

หิมะและความหนาวเมื่อสัปดาห์ก่อนรุนแรงมาก ทำให้การขนส่งสินค้าเป็นอัมพาต รางรถไฟแตกร้าวจนรถไฟแล่นไม่ได้ หมายกำหนดการเดินทางต้องเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกไปตามท่ารถโดยสาร และท่าอากาศยานคราคร่ำไปด้วยผู้คนที่ตกรถ ตกเครื่องบิน

ฉันเช่ารถยนต์ขับเองไว้ 7 วัน เดินทางไปกลับเสีย 6 วัน มีอะไหล่ 1 วัน เพื่อไปรับบุตรชายที่สถานกักกันเด็กประพฤติชั่ว เขาถูกตำรวจจับ ขณะต่อสายไฟแม็กเตอรี่รถยนต์เพื่อนบ้าน เพื่อเอาไปขับเล่น แล้วถูกขังในสถานกักกันเด็กแห่งนี้ ขณะนี้

ครบกำหนดปล่อยตัวแล้ว

เลวิสขอร้องให้ฉันไปรับตัวเขาทันทีตอน 11.00 น. อีกสามวันข้างหน้า คุณแม่เตือนฉันด้วยความเป็นห่วง แต่ฉันก็พยายามชี้แจงให้คุณแม่เข้าใจใจดีสู้เสือปลอบไม่ให้ท่านวิตก และท่านว่าอากาศเลวขนาดนี้ไม่มีความหมายสำหรับนักสู้ใจถึงอย่างฉัน แต่ใจจริงแล้วหัวใจแทบจะหลุดไปกองอยู่ที่ตาตุ่ม

ฉันขับรถมุ่งไปทางเหนือ ผ่านทุ่งและไร่นาที่ประกอบด้วยทิวทัศน์อันสวยงามเข้าสู่ทางแถบบริเวณขุนเขา ทางนี้ฉันไม่เคยผ่านเลยแต่ก็จำต้องบุกฝ่าเข้าไป

พอใกล้จะถึงสะพานทาร์รี่ทาวน์ข้ามลำธารใหม่ ฉันเห็นท้องฟ้าโปร่งใสเปลี่ยนไปเป็นสีเทาเข้ม เมฆหมอกเริ่มจับตัวเป็นกลุ่มก้อน

ลดพัดแรงขึ้นๆ อุณหภูมิลดลงไปอีก หนาวจนสะท้านไปทั้งร่าง ต้องเปิดเครื่องทำความร้อนในรถยนต์

เมื่อมาถึงด่านเก็บค่าผ่านทาง พอพนักงานเก็บเงินทราบว่า ฉันจะไปโรเชสเตอร์ เขาร้องโวยวายว่าหิมะตกทั้งคืน เขาแนะนำฉันว่า ควรจะไปนอนบ้านดีกว่า แต่ฉันยิ้มรับความหวังดีของเขา กล่าวขอบคุณแล้วออกเดินทางต่อไป

ทางไฮเวย์ตอนนี้แคบมาก ด้านขวากระหนาบไปกับภูเขา ด้านซ้ายเป็นช่องหน้าผาชัน

ตอนนี้ความรู้สึกเคยกลัวความสูงของฉันหายไป อากาศมืดครึ้มลงตามลำดับ ฝนเริ่มปรายเม็ด

พอดีแลเห็นปั้มเติมน้ำมันจึงตัดสินใจเข้าไปเติมน้ำมันและเช็คเครื่องยนต์ ฉันลงไปดื่มกาแฟร้อนรอพนักงาน สักครู่เขาก็เดินมาหา และกล่าว
กับฉันว่า

"คุณครับ คุณใช้ยางรถหิมะไม่ดีเหรอ ก่อนเดินทางต่อไปน่ะ"

"อ้าว...ชั้นนึกว่า ยางนั้นเป็นยางใช้กับหิมะแล้วนะ"

ฉันตอบ

เขาถามฉันว่ามีโซ่อยู่ท้ายรถหรือเปล่า ฉันเองก็ไม่ทราบจึงส่งกุญแจให้เขา

เขารีบไปเปิดดูแล้วกลับมา เขาโวยวายว่า

"คุณครับ ในรถไม่มีอะไรเลย แม้แต่แม่แรง"

ฉันยืนงง รู้สึกตัวว่าง่เง่าสุดขีด พอดีมีรถบรรทุกพ่วงขนาดใหญ่แล่นเข้ามาในปั้ม

คนขับโดดลงจากรถหลบฝนเข้าไปข้างใน เราร้องเรียกชื่อพนักงานปั้มให้เอากาแฟร้อนมาให้เขา แล้วเริ่มคุยถึงสภาพอันเลวร้ายของถนน พนักงานปั้มถามฉันว่าจะไปไหน ฉันบอกเขาว่าจะไปโรเชสเตอร์

"คุณว่า คุณจะไปถึงเมื่อไหร่"

"มะรืนนี้ก็ถึง"

ฉันตอบ

ทั้งพนักงานปั้มและคนขับรถบรรทุกหันไปมองหน้ากัน

แล้วหันมามองฉันยิ้มๆ เหมือนฉันกำลังพูดอะไรขันๆ

"นี่แน่ะ คุณผู้หญิง มันไม่ใช่เรื่องของผมก็จริง"

คนขับรถกล่าว

"แต่ถ้าคุณไปถึงนั่นได้ภายในสองอาทิตย์ก็นับว่าบุญโขแล้ว อากาศอย่างนี้ต้องใช้ยางหิมะกับโซ่ คุณดูล้อรถผมซิ"

ฉันเหลือบไปมองล้อรถบรรทุก มันเป็นล้อใช้บุกหิมะขนาดใหญ่ผูกพันด้วยโซ่เส้นมหึมา คนขับรถถามฉันอีกว่า เคยขับรถมาแถบนี้หรือเปล่า ฉันบอกไม่เคยนี่เป็นครั้งแรกที่ขับรถมา เขาหันไปมองสบตากันอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับส่ายหน้า

คนขับรถบรรทุกพยายามชี้แจงให้ฉันเข้าใจ เหมือนพ่อแม่ที่พยายามอธิบายข้อเท็จจริงให้บุตรหลานฟังอย่างอดทน

"คุณครับ คุณน่ะ ไม่เพียงแต่ไม่มีเครื่องไม้เครื่องมืออันถูกต้องในรถเท่านั้นแล้ว บนถนนขึ้นเขาข้างหน้าต่อไปนี้ก็ไม่มีเสาไฟเลย ปั้มน้ำมันก็อยู่ห่าง มีอยู่ข้างหน้าอีกไม่กี่ปั๊ม กว่าจะถึงเมืองถนนก็หักโค้งคดเคี้ยวมากมาย แม้อากาศดีก็ยังขับยากแล้ว นี่ทั้งหนาว ทั้งมีน้ำแข็ง ทั้งพายุและหิมะ ลื่นก็แสนจะลื่น หน้าผาลึกอย่างน้อย 500 ฟุต ถ้าพลาดลงไปข้างทางกว่าเขาจะหาคุณพบ ก็สิ้นฤดูสปริงนั่นแหละ เชื่อผมเถอะอย่าไปดีกว่า"

ฉันกล่าวขอบคุณในความหวังดีของเขา แต่ฉันก็บอกกับเขาว่า ฉันกลับหลังไปไม่ได้อีกแล้ว เอาเป็นว่าฉันจะระวังตัวให้ดีที่สุดก็แล้วกัน แต่ชายทั้งสองก็ยังคงแสดงความเป็นห่วงฉันมากทีเดียว พนักงานปั้มบอกกับคนขับรถว่า ฉันเดินทางมาคนเดียว

ด้วย ตอนนี้เองฉันหันไปพูดกับเขาว่า

"คุณคะ ฉันไม่เคยไปไหนตามลำพังหรอก"

พอรถออกถนนอีกครั้ง ฉันไม่รู้สึกหวั่นเกรงอะไรเลย พระเจ้าคงไม่ทอดทิ้งฉันหรอก ฉันเคยผ่านอุปสรรคใหญ่หลวงมามากมายตลอดชีวิตนี้ ท่านจะไม่เหลียวแลฉันอีกสักครั้งเลยเชียวหรือ

หิมะปนฝนขณะนี้หายไปแล้ว คงมีแต่เสียงน้ำค้างอยู่บนไหล่เขาหยดเปาะแปะบ้างเท่านั้น ฉันค่อยๆ ขับไปช้าๆ ค่อยๆ หักเลี้ยวตามโค้งอย่างนุ่มนวลประคองให้รถแล่นอยู่บนถนน บังคับรถฝ่าความมืดไปเรื่อยๆ ด้วยสมาธิอันแน่วแน่ มาได้หลายไมล์ก็เหลือบไปเห็นป้ายโฆษณาข้างทางว่า

"เวย์ ไซ้ด์ อินน์"

ซึ่งเป็นที่พักเสริมข้างทางแห่งหนึ่ง

ฉันเลี้ยวรถเข้าไป แล้วขอเช่าห้องนอนค้างคืน รุ่งเช้าฉันรีบตื่นรู้สึกสดชื่นขึ้นมาก จากนั้นก็รับประทานกาแฟขนมปังอย่างเร่งรีบ แล้วก็พารถยนต์คู่ใจออกสู่ถนนอีกครั้งหนึ่ง

แม้หิมะจะตกเมื่อคืน แต่เช้านี้ทัศนวิสัยดี ท้องฟ้าโปร่งอากาศสดใส จิตใจดีขึ้นมาก การเดินทางคราวนี้อาจจะทำให้สบายอกสบายใจกว่าการเดินทางครั้งก่อนๆ ก็ได้

รถแล่นมาจนกระทั่งเย็น ขณะที่กำลังวิ่งขึ้นเนินค่อนข้างชัน อากาศกลับมืดครึ้มลงอย่างรวดเร็ว หิมะเริ่มโปรยปรายลงมาอย่างหนัก

พักใหญ่ก็ขมุกขมัวจนมองอะไรแทบไม่เห็น ลมแรงพาหิมะโปรยลงบนกระจกหน้าทั้งๆ ที่ที่ปัดน้ำฝนก็กวาดอยู่ แต่มันลงหนักเสียจนมองไม่เห็นหน้าหม้อรถยนต์เลย

ฉันต้องหยุดรถไขกระจกข้างลง แล้วกวาดสายตาออกไปข้างนอกแต่ก็ไม่เห็นอะไรเลย มันเงียบสนิทจนได้ยินเสียงหายใจของตัวเอง

หิมะที่โปรยลงมาอย่างหนักดุจม่านสีขาวปกปิดทั่วไปทั้งบริเวณ เหมือนกลืนเอาโลกหายไปทั้งโลกทีเดียว แม้จะมองอะไรไม่เห็นแต่ฉันก็พอจะทราบว่า ทางขวาเป็นแนวผนังเขา และทางซ้ายเป็นลาดขอบผาลึก

ฉันยังอุ่นใจที่สามารถควบคุมรถยนต์ได้ไม่ยาก แต่ก็ต้องนั่งคอย และหวังว่าหิมะคงจะเบาบางจนจนสมารถขับรถต่อไปได้ แต่แล้วจู่ๆ ฉันก็เกิดความรู้สึกเหมือนมีใครคนหนึ่งนั่งอยู่ตรงที่นั่งข้างฉัน แต่เมื่อเหลียวไปก็ไม่เห็นมีอะไร และขณะเดียวกันพายุก็เริ่มเบาบางลง จนสามารถมองเห็นถนนห่างจากตัวรถประมาณ 2-3 ฟุต

ฉันจึงติดเครื่องยนต์ แล้วค่อยๆ ขับไปข้างหน้าด้วยความระมัดระวัง ยางรถยังคงเกาะถนนดี ทำให้เกิดความเชื่อมั่นมากทีเดียว

แต่แล้วพวงมาลัยก็หมุนเคว้งคว้าง เมื่อปรากฏว่ารถไปปะทะเอาน้ำแข็งที่แข็งตัวยื่นค้ำออกมาข้างถนน เลยเสียการทรงตัวหมุนไปสองสามรอบทางหนึ่ง แล้วกลับหมุนไปอีกหลายตลบ

ฉันอยู่ตามลำพังในเขาที่ไม่น่าไว้ใจก็จริง แต่ฉันก็ยังมีสิ่งหนึ่งที่ติดตัวฉันเป็นประจำนั่นคือ ความศรัทธาในพระเจ้า ฉันจึงกล่าวออกมาดังๆ ว่า

"ลูกขอฝากชีวิตไว้กับพระองค์ สุดแล้วแต่พระองค์จะทรงกรุณา"

จากนั้นฉันก็ปล่อยมือ ปล่อยเท้าจากอุปกรณ์ควบคุมรถแล้วพิงพนัก เอนหลังรถหมุนไปอีกสองสามวินาทีก็หยุด

ฉันรู้สึกว่าหน้ารถเอียงลงสู่ที่ต่ำค่อนข้างมากทีเดียว ตอนนี้หิมะที่พรำไม่ลืมลืมตาหยุดแล้ว คงเหลือแต่ความมืดมิดรอบตัว

จนฉันคิดว่าหรือเราเคยตายไปแล้วก็ไม่รู้ เพราะถ้าหากรถหยุด เพราะกระแทกเข้ากับผนังเขาด้านขวา มันก็ควรจะต้องมีเสียงดังโครมครามบ้าง แต่ถ้ารถไถลไปทางซ้าย ก็ต้องหล่นลงหน้าผาไปแล้ว เพราะไม่มีรั้วกั้นถนนอยู่เลย หรือรถจะหยุดอยู่กลางถนน

พอดีได้ยินเสียงรถยนต์คันหนึ่งแล่นมาข้างหลัง แสงไฟหน้าแผดจ้ามาทางด้านหลังรถของฉัน มันสว่างจ้าจนตาพร่า มองกระจกส่องท้ายรถก็ไม่เห็น ฉันได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดินเข้ามาใกล้แล้วก็มีเสียงร้องถามมาว่า

"ไม่เป็นอะไรใช่มั้ยครับ"

ปรากฏร่างชายคนหนึ่งข้างรถฉัน เขากล่าวกับฉันว่า

"คุณพระช่วย...โปรดอย่าเพิ่งเคลื่อนไหวนะครับ คุณผู้หญิง กรุณานั่งเฉยๆ สักครู่เดียว"

จากนั้นเขาก็ร้องตะโกนบอกใครอีกคน ชั่วอึดใจใหญ่ฉันก็ได้ยินเสียงโซ่ผูกกันชนท้ายรถ จากนั้นรถของฉันก็ถูกดึงถอยหลังขึ้นไปอยู่ตรงบริเวณพื้นกับรถที่ช่วยลาก เป็นรถปิคอัพขนาดใหญ่

ชายสองคนนั้นเข้ามายืนข้างรถฉัน เขามองผ่านกระจกข้างที่ยังเปิดอยู่เข้ามาที่ฉันอย่างพิศวง ใครคนหนึ่งกล่าวว่า

"พิสดารที่สุดในโลก คุณไปหยุดอยู่ที่นั่นได้ไงเนี่ย"

"ชั้นไม่ได้ขับไปหยุดอยู่ที่นั่นหรอก มันไถลลงไปเอง"

ใครคนหนึ่งกล่าวขึ้นว่า

"คุณครับ คุณลองลงไปดูที่ๆ รถคุณลงไปหยุดอยู่สักหน่อยซิครับ"

เขาเดินไปหมุนไฟฉายบนหลังคาหน้ารถ ให้แสงไฟลงไปจับตรงจุดที่รถจอดตอนแรกก่อนฉุดขึ้นมา ปรากฏว่ารอยล้อหน้าจมอยู่ในโคลนเหลวตรงขอบผา ในร่องลึกประมาณ 3 นิ้วฟุต ซึ่งอยู่ห่างจากขอบผาเพียง 5 นิ้วฟุต รถของฉันไปหยุดนิ่งอยู่ที่นั่นได้อย่างไรไม่ทราบ ถ้าไม่ใช่ปาฏิหารย์

ฉันถึงกับตกตะลึงนั่งตัวแข็งอยู่กับที่ พูดไม่ออก ได้แต่กรอกหน้า ชายอีกคนถือไฟฉายมาส่องในรถ เกียร์เดินหน้ายังอยู่ในตำแหน่งปฏิบัติงานอยู่เลย

ทุกคนเงียบงันไปหมด ชายทั้งสองถอดหมวกออก พลางแหงนหน้าขึ้นไปสู่ดวงดาวบนท้องฟ้า คนหนึ่งกล่าวว่า

"รู้มั้ยคุณผู้หญิง ตั้งแต่เกิดมาผมไม่เคยเชื่อเรื่องโชคลาง

หรืออาถรรพณ์ใดๆ เลย แต่สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงนี้ ผมต้องขอยกเว้น ถ้าผมไม่เห็นด้วยตาของผมเอง ผมไม่เชื่อเด็ดขาด มันปาฏิหาริย์จริงๆ"

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย ชายสองคนนั้นก็ช่วยนำทางฉันพามาส่งที่เมืองที่อยู่ใกล้ที่สุด สิ่งที่เราต้องการมากที่สุดนี้คือ กาแฟ ขณะนั่งดื่มกาแฟกันอยู่ ฉันถามเขาว่า เขามาพบฉันได้อย่างไร

"ตอนนั้นพวกเรานั่งกินกาแฟกันอยู่ที่นี่แหละ คอยฟังรายงานข่าวอากาศ"

คนหนึ่งกล่าว

"พอดีมีคนเข้ามาพูดเรื่องสภาพอากาศอันเลวร้ายคืนนี้ พูดถึงรถยนต์ที่ประสบอุบัติเหตุหลายราย รถเหล่านั้นบางคันต้องการความช่วยเหลือเช่น ฉุด ลาก หรือซ่อมเครื่องยนต์ เราจึงตัดสินใจขับรถออกไปเพื่อช่วยเหลือ เราไปได้ไม่ไกลก็เห็นไฟท้ายรถของคุณ คุณรู้หรือเปล่า ถนนที่คุณเข้าไป เป็นทางแยกที่ห่างไกลจากผู้คน ชาวบ้านเขาเลิกใช้ถนนสายนี้นานมาแล้ว ผมเองแทบไม่เชื่อสายตาเมื่อเห็นรถคุณขึ้นไปห้อยอยู่บนผานั่น ผมยังภาวนาขอให้ไปถึงทันเวลาอย่าเพิ่งร่วงลงไปเสียก่อน"

ต่อจากนั้นเขาก็ช่วยบอกทิศทางและโมเต็ลที่อยู่ใกล้ที่สุด อีกทั้งปฏิเสธที่จะรับค่าป่วยการในการช่วยเหลือจากฉันอีกด้วย

"เวลาคุณสวดมนต์ไหว้พระ นึกถึงเราบ้างก็แล้วกัน"

เขากล่าว ขณะที่ฉันลุกขึ้นร่ำลาเขาทั้งสอง ฉันถามเขาว่า

"ตอนที่คุณตัดสินใจออกไปช่วยเหลือผู้คน คุณดูเวลา

หรือเปล่าว่ากี่โมง สำหรับฉันจำได้ว่า ตอนที่ออกรถก่อนที่รถจะหมุนอย่างรุนแรง ฉันดูนาฬิกาที่แผงหน้าปัดรถ มันเป็นเวลา 21.15 น."

"ดูครับ"

คนหนึ่งตอบ

"เวลาสามทุ่มสิบห้าตรง ทำไมเหรอ"

ฉันนิ่งอึ้งไปชั่วครู่ ก่อนบอกเขาว่า

"รถฉันหมุนคว้างตอนเวลาสามทุ่มสิบห้าเหมือนกัน เขายืนตะลึงจังงังก่อนที่ฉันจะผละจากเขามา ขณะที่รถมายังโมเต็ลจุดหมายตามที่ชายทั้งสองแนะนำ ฉันผ่านรถบรรทุกคันใหญ่คันหนึ่งที่กำลังติดอยู่ในหลุมหิมะ ฉันจำได้ว่าเป็นรถของคนขับรถที่หวังดีแนะนำแถมขอร้องให้ฉันกลับบ้าน ฉันจึงกดแตรทักทายเขา เขา กำลังนั่งกอดเข่า ยังจำฉันได้อยู่เมื่อเงยหน้าขึ้นมามอง พอเห็นเขาส่ายหน้าไปมาอย่างไม่เชื่อสายตา ฉันมาถึงจุดหมายปลายทางช้าไปเล็กน้อย แต่ก็ทันเวลารับตัวลูกชาย"

เขายิ้มแย้มกับฉัน แล้วกล่าวอย่างอารมณ์ดีว่า

"คุณแม่มาช้าไป 15 นาที"

อาถรรพณ์ทางสาย

จากเรื่อง "PHONE CALLS FROM THE DEAD"

BY D.SCOTT ROGO

ตามที่ผู้เขียนได้เคยเสนออาถรรพณ์จากสิ่งที่มองไม่เห็นตัวตนแก่ท่านผู้อ่านมาหลายต่อหลายครั้งแล้วนั้น เข้าใจว่าท่านคงจะเบื่อๆ กันบ้างแล้ว เพราะตัวเองยังรู้สึกเอียนๆ ตัวเองชอบกล พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่นำเรื่องขนลุกขนชันมาหลอกท่านในแนวเดียวกันซ้ำๆ ซากๆ จะสรรหาแต่เรื่องที่ไม่เคยผ่านตาท่าน และมีแนวแปลกๆ และมีความมันไปคนละแบบ

ผู้เขียนพยายามอย่างยิ่งที่จะเอาใจบุคคลสองประเภท จะต้องยั่วจะต้องยุจะต้องแยงให้สะดุ้งผวาตื่นเต้นอยู่เสมอ (เข้าใจว่าคงจะโดนดีเข้าจนได้สักวันหนึ่ง) ไม่ให้เกิดความเบื่อหน่ายหรือเซ็ง

ท่านอยากทราบหรือไม่ว่า บุคคลสองประเภทนั้นคือใคร ถ้าไม่ทราบหรืออาจจะไม่แน่ใจ ผู้เขียนก็จะแฉอย่างเปิดอกเสียเลย ประเภทแรกก็คือ ตัวท่านผู้อ่านเอง ประเภทที่สองก็คือ บุคคลในกองบรรณาธิการ

ทั้งสองประเภทนี้ผู้เขียนจะยอมให้เบื่อเนื้อเรื่อง สำนวน และขี้หน้าไม่ได้ ถ้าขืนเบื่อผู้เขียนพัง

พอดีผู้เขียนได้พบเรื่องแหวกแนวผิดกว่าที่เคยเขียนๆ มาแล้วเรื่องหนึ่ง จึบรีบนำออกเสนอท่านทันที เวลามีไม่มากนัก ขอ

เชิญท่านตีวงเข้ามาได้แล้ว

เรื่องนี้เป็นปรากฏการณ์ประหลาดที่นักประพันธ์สตรีชื่อ ซูซี สมิธ ได้รับทราบมาจากผู้ที่คุ้นเคยกับเธอดีสองท่าน ซึ่งเป็นสามีภรรยากัน สามีชื่อ ซี.อี. แมคคันเนลล์ และภรรยาชื่อ บันนี่ แมคคันเนลล์

เรื่องมีอยู่ว่าสามีภรรยาคู่นี้รู้จักมักคุ้นกับนักเขียนหญิงใจดีอายุค่อนข้างมากแล้วคนหนึ่ง เธอปรารภว่า เธอใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือยเกินตัวมาตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว พอล่วงเข้าวัยชราจึงไม่มีเงินเหลือไว้ใช้จ่ายค่าหยูกค่ายา และค่ารักษาพยาบาลเมื่อเวลาเจ็บไข้ได้ป่วยพอ

แมคคันเนลล์สามีภรรยาก็ให้ความหวังว่า เธอจะต้องเขียนหนังสือเล่มต่อไปให้ดีแล้วขายเพื่อเอาเงินมาไว้ใช้จ่ายทดแทน แต่จนแล้วจนรอดหนังสือเล่มนั้นก็ไม่เคยปรากฏออกมา อาจเป็นเพราะมือตกไป เนื่องจากวัยอันเป็นอุปสรรคสำคัญที่นักเขียนส่วนมากต้องประสบเป็นธรรมดา

ในที่สุดเธอก็ถูกบีบให้ย้ายออกจากโรงพยาบาลไปอีกแห่งหนึ่ง แล้วก็ไปอีกแห่งหนึ่งและเปลี่ยนต่อไปเรื่อยๆ จนกระทั่งสามี ภรรยาคู่นี้ไม่สามารถติดต่อกับเธอได้อีกต่อไป เรื่องนี้ทำให้แมคคันเนลล์ทั้งคู่เสียใจมาก เพราะเขาเคยร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมานานเคยร่วมกันหรรษาในวันคริสมาสด้วยกันเสมอ เคยให้เหล้าองุ่นแบล็คเบอรี่เป็นของขวัญแก่เธอทุกปีไม่เคยขาด

หลังจากที่ว่างเว้นการติดต่อกันมาหลายเดือน แต่แล้ว

อยู่ๆ วันหนึ่งทั้งคู่ก็ได้รับโทรศัพท์จากเธอเป็นครั้งแรก วันนั้นเป็นเย็นวันอาทิตย์ในเดือนพฤษภาคม 2514 นายแมคคันเนลล์เป็นผู้รับสายหลังจากพูดกับผู้โทร.มาสองสามคำ ก็ส่งเครื่องพูดมาให้ภรรยา

"คุณรู้มั้ยว่าใครพูด"

เสียงนั้นถาม พอนางแมคคันเนลล์ได้ยินเสียงก็จำได้ เธอพูดด้วยน้ำเสียงปกติชัดเจนเหมือนไม่ได้เจ็บ ไม่ได้ไข้ แจ่มใสเสียจนลืมไปว่าเธอยังป่วยอยู่

นานๆ ได้คุยกันครั้งที่สองต่างวี๊ดว้ายกระตู้วู้ คุยกันเป็นที่สนุกสนานครื้นเครงเป็นนาน

นักเขียนหญิงชราบอกกับบันนี่ แมคคันเนลล์ว่า ตอนนี้เธอย้ายไปอยู่สถานอุปการะคนชราชื่อ "แฮนด์เม็คเกอร์ ยิวิชเนิสซิงโฮม" อยู่ชานเมืองทัคซาน ทั้งสองปรึกษากันถึงเรื่องที่เคยพูดเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์เล่มใหม่ เรื่องของเหล้าองุ่นแบล็คเบอรี่ที่เคยให้เป็นของขวัญประจำปี และเรื่องอื่นๆ และแล้วก่อนจากกัน นางแมคคันเนลล์ได้ยินเสียงเธอแว่วๆ ว่า

"ในชีวิตของฉัน ฉันไม่เคยมีความสุขเลย"

เธอกล่าวประโยคสุดท้าย ก่อนวางหูโทรศัพท์

ในคืนวันศุกร์สัปดาห์เดียวกันนั้น บันนี่ก็โทรศัพท์ไปที่สถานอุปการะคนชรา "แฮนด์เม็คเกอร์เนิสซิงโฮม" ขอพูดกับเพื่อนของหล่อน พนักงานเสียบสายของสถานที่นั้นก็แจ้งให้ทราบด้วยความเสียใจอย่างยิ่งว่า

"คุณไม่ทราบจริงๆ หรือว่าคุณจอห์นสันถึงแก่กรรมไปแล้ว เมื่อเช้าวันอาทิตย์ที่แล้ว"

ข่าวนี้ทำให้บันนี่แทบช็อค รู้สึกว่ามันช่างรวดเร็วเหลือเกิน ก็เธอเพิ่งพูดคุยกันอยู่เมื่อไม่กี่วันมานี้เอง ต่อมาเธอจึงได้ทราบว่า เพื่อนของเธอเสียชีวิตไปเมื่อเวลา 10.30 ของวันอาทิตย์ก่อน ซึ่งเป็นเวลาก่อนหน้าที่เธอจะได้พูดคุยกับเพื่อนของเธอไม่กี่ชั่วโมงในเย็นวันอาทิตย์นั้น

สามีภรรยาแมคคันเนลล์ยืนยันเรื่องนี้อย่างแข็งขัน นางแมคคันเนลล์ได้เล่าให้ซูซี สมิธฟังว่า

"เราทั้งสองพูดกับเธออยู่ร่วม 30 นาที หลังเวลา 17.00 ไปแล้ว ซึ่งวันนั้นเองเป็นวันที่เธอเสียชีวิตไปแล้วเมื่อเวลา 10.30 เรายังพูดคุยกันถึงเรื่องความหลังครั้งก่อน ยังรำลึกและรื้อฟื้นเรื่องเก่ามาเล่าสู่กันฟัง แล้วเธอยังเลือกเอาเวลาที่เราทั้งสองยังอยู่บ้านด้วยกันเสียด้วย ซึ่งทำให้เราต่างยืนยันได้แน่ๆ ว่า เรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นเป็นไปตามความจริงทุกประการ"

เราได้อะไรจากรายงานเรื่องนี้ เป็นรายงานที่ผิดพลาดของสามีภรรยาแมคคันเนลล์หรือเปล่า เขากุเรื่องขึ้นให้ใครๆ เห็นขันใช่หรือไม่ หรือว่าเขาปลิ้นปล้อนมดเท็จ หรือว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นความจริง ปัญหาเหล่านี้เป็นเรื่องที่น่าขบคิด

ถ้าหากว่าประสบการณ์ของสามีภรรยาแมคคันเนลล์เป็นเรื่องเพิ่งเกิดขึ้นครั้งแรก คนส่วนมากอาจจะไม่สนใจก็ได้

แต่ปรากฏว่า กรณีเกี่ยวกับการติดต่อทางโทรศัพท์จาก

ผู้ล่วงลับไปแล้วเคยปรากฏมีมาก่อน อย่างเช่นเรื่องที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้

ศาสตราจารย์เอส. ราล์ฟ แฮโลแห่งวิทยาลัยสมิธ ได้เขียนไว้ในหนังสือของท่านเรื่อง "ชีวิตหลังความตาย" ตีพิมพ์เมื่อ พ.ศ.2514 กล่าวถึงหญิงผู้หนึ่งชื่อเฮเลน เธอมักใช้วันพักผ่อนหน้าร้อนไปที่เมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งในนิวอิงแลนด์

ณ ที่นั้นเธอได้รู้จักสนิทสนมกับเดวิส ฟาราเก้ส บุตรชายคนโตของนายพลที่มีชื่อเสียงเกี่ยวกับสงครามเลิกทาส ต่อมาเดวิส ฟาราเก้สถึงแก่ความตายลง เฮเลนคิดว่าเรื่องราวที่เคยสัมพันธ์กันคงจะสิ้นสุดเพียงเท่านั้น

แต่แล้วต่อมาวันหนึ่งหลังการตายของฟาราเก้ส ญาติของเฮเลนที่มาพักอยู่ที่บ้านพักฤดูร้อนของเธอได้รับโทรศัพท์ทางไกลจากซานฟรานซิสโก ผู้พูดแจ้งให้ทราบว่า เขาเป็นทหารเรือคนหนึ่งซึ่งปลดจากราชการไปแล้ว

"คุณฟาราเก้สอยู่มั้ยครับ"

เขาถาม

"ใครคะ ไม่รู้จักหรอกค่ะ"

เฮเลนจึงรับเรื่องพูดจากญาติ และเกือบจะแจ้งให้เขาว่า ฟาราเก้สตายเสียแล้ว ก็พอดีเขาสอดเข้ามาว่า

"ตอนนี้เขาอยู่ที่ไหนครับ"

เขาถาม

"เมื่อวานเขาโทร.มาหาผม พอเราเริ่มจะคุยกันพอดี

โทรศัพท์เกิดขัดข้องขึ้นมาเสียก่อน ผมไม่ได้ข่าวเขามาตั้งหลายปีแล้ว ผมยังคิดว่าเขาคงยังอยู่ที่ซานฟรานซิสโก แต่เขายังไม่ทันบอกสายก็เสียๆ ก่อน"

ผู้โทรศัพท์กล่าวต่อไปว่า เขามั่นใจว่าเป็นฟารากัสพูด เพราะเขายังได้กล่าวถึงนิคเนมของเขาที่พวกเราได้เรียกขานมาหลายปีแล้ว

นายทหารเรือผู้นั้นบอกว่า ได้พยายามติดต่อถึงเขาอยู่หลายต่อหลายครั้งตลอดทั้งวัน ขณะที่เขากำลังพูด เฮเลนพยายามไล่เรียงดูแล้ว ปรากฏว่าการติดต่อระหว่างนายทหารเรือกับฟารา-กัสเกิดขึ้นหลังจากที่ฟารากัสเสียชีวิตไปแล้วสามชั่วโมงเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องแรกที่หมอแฮโลประสบมา เขาได้กล่าวไว้ในตอนต้นของหนังสือของเขาไว้ว่า

"อีกเรื่องหนึ่งที่ผมมีส่วนเกี่ยวพันธ์กับบุคคลที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเร็วๆ นี้ ก็คือ หญิงสาวผู้หนึ่งได้รับโทรศัพท์จากสามีของเธอ เธอได้ยินเสียงชัดเจนของเขาเพียงคำเดียวว่า "ลาก่อน"

แล้วโทรศัพท์ก็เงียบไป เพียงระยะเวลาไม่นาน ต่อมาเธอก็ได้รับข่าวแจ้งว่าสามีของเธอถึงแก่กรรมเสียแล้วด้วยโรคลมปัจจุบัน หลังจากที่มาถึงที่ทำงานเพียงครู่เดียว เมื่อเธอเปรียบ-เทียบเวลาที่เธอได้ยินเสียงของเขาในโทรศัพท์ กับเวลาที่เขาถึงแก่กรรม ปรากฏว่าเธอรับสายหลังจากที่เขาเสียชีวิตไปเพียง 30 นาที

แม้จะไม่เคยปรากฏ มีนักจิตวิทยาที่สามารถคนใด ได้

เคยรวบรวม หรือพยายามค้นลึกลงไปในเรื่องอาถรรพณ์ทางสาย แต่ก็มีอยู่คนที่พอจะอาศัยให้ความกระจ่างได้บ้าง

เขาผู้นั้นคือ เบคโธลด์ ชวาร์ซ เขาเป็นจิตแพทย์สาขาโรควิกลจริตชั่วคราว สนใจในเรื่องของอาถรรพณ์ต่างๆ เขาอุทิศตนเข้าสืบสอบเลือก เอ๊ย...แทรกเข้าสู่เรื่องราวประหลาดๆ ทุกอย่างนับตั้งแต่เรื่องของจานผี ปิศาจ อาถรรพณ์ร้อยแปด เขาเคยพบเรื่องตลกทางสายเข้าเรื่องหนึ่ง

ผู้ได้รับเรียกทางโทรศัพท์ เป็นหญิงสาวชาวนิวเยอซี ชื่อแมรี ดี อเลสสิโอ เธอบอกว่าแม้เรื่องนี้จะผ่านไปตั้งหลายปีแล้ว แต่รายละเอียดยังฝังอยู่อย่างแนบแน่นในจิตสำนึกไม่เคยลืม เธอให้สัมภาษณ์แก่หมอชวาร์ซว่า

เรื่องเกิดขึ้นในคืนวันหนึ่ง คืนนั้นเธอฝันไปว่าเพื่อนของเธอชื่อ ลานาพลัดตกลงไปจมอยู่ในบ่อเลือด ฝันนั้นเป็นจริงเป็นจังจนเก็บไว้ไม่ได้

ด้วยความเป็นห่วงเพื่อน เธอจึงปลุกสามีให้ลุกขึ้นมาแล้วเล่าฝันให้ฟังระล่ำระลัก สามีเห็นเธอตกใจมากไม่รู้จะช่วยให้เธอจิตใจสงบลงได้อย่างไร ก็เลยแนะให้โทรศัพท์ไปหาลานาเสียเลย

หญิงสาวกำลังตื่นเต้นจึงรีบลุกขึ้นไปหมุนเบอร์โทรศัพท์ไปหาลานาทันทีต่อหน้าสามีของเธอ ซึ่งต่อมาก็ได้เป็นพยานสำคัญในเรื่องนี้

ลานาตอบโทรศัพท์มาทันที เธอรับกับอเลสสิโอว่า เธอกำลังป่วยและเข้าไปอยู่โรงพยาบาลตอนนี้เขาให้กลับบ้านชั่วคราว

และกำลังจะกลับไปโรงพยาบาลอีกในวันรุ่งขึ้น อเลสสิโอฟังเรื่องที่เล่าอย่างเห็นอกเห็นใจ แล้วบอกกับเธอว่าจะไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลวันหลัง แต่ลานาห้ามไว้แล้วบอกว่าจะโทร. มาหาเอง จากนั้นเธอก็ไม่เคยโทร. มาอีกเลย

อีกหลายวันต่อมาอเลสสิโอก็ตัดสินใจโทร. ไปที่บ้านของลานาอีกก็ไม่มีใครรับสาย พยายามโทร.แล้วโทร. อีกก็ไม่สามารถติดต่อกับใครได้ จึงติดต่อไปยังโทรศัพท์ของคนข้างบ้านลานา จึงได้ทราบว่าลานาตายไปแล้ว หญิงผู้แจ้งข่าวเพิ่มเติมว่าสามีของลานาเดินทางไปติดต่อธุรกิจต่างจังหวัด ถ้าเขากลับมาคงจะให้ข่าวมากกว่านี้ อเลสสิโอรับทราบด้วยความประหลาดใจแล้ววางหูโดยไม่ทันได้ถามว่าลานาถึงแก่กรรมไปเมื่อไร

ต่อมาพอสามี ของลานากลับมา เขาบอกกับอเลสสิโอว่าเธอคงจะโทร. ถึงภรรยาของเขาผิดตัวแน่ๆ เพราะลานาถึงแก่กรรมไปแล้วถึง 6 เดือน ก่อนที่อเลสสิโอจะโทรศัพท์ถึงลานาครั้งแรก

ผู้ชำนาญทางเรื่องผีๆ สางๆ เขาว่า ปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องของอำนาจพลังจิต ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้จากตัวผู้ตายหรือผู้รับการติดต่อ หรือทั้งผู้ตายและผู้รับการติดต่อ ซึ่งอาจเกิดขึ้นในรูปของสื่อไฟฟ้า ชักนำให้เกิดอาการเปลี่ยนแปลงหรือการเคลื่อนไหวภายในอุปกรณ์โทรศัพท์อันเป็นเครื่องมืออันละเอียดอ่อน เช่น ในหูฟัง ปากพูดโทรศัพท์ จะมีแผ่นไดอาแฟรมอันบางเบาไว้ต่อสุ้มเสียงต่างๆ

เพียงกระทบคลื่นเสียงก็สั่นไหว ทำให้เกิดแรงกระตุ้นก่อ

ให้เกิดพลังงานไฟฟ้าแล้วผ่านไปตามสายจนมา กระทบหู บางทีก็ทำให้อุปกรณ์ไฟฟ้าบางชนิด เช่น กริ่งไฟฟ้าเกิดเสียงดังขึ้นได้

แต่ทว่าอำนาจที่ทำให้เกิดเสียงทางสาย กริ่งไฟฟ้าหรือบางทีทำให้เข็มนาฬิกาหยุดได้นี้ อาจมาในรูปของพลังจิตอันแปลกประหลาดมหัศจรรย์จากผู้ที่ตายไปแล้ว ซึ่งผู้เชี่ยวชาญเองก็ยังไม่สามารถพิสูจน์ทราบได้ว่า มันมาของมันอีท่าไหน จึงสามารถทำให้ความปรารถนาครั้งสุดท้ายของผู้ตายติดต่อกับคนได้ทางโทรศัพท์

ยิ่งเขียนก็ยิ่งออกนอกลู่นอกทาง และชักจะเป็นวิชาการมากขึ้นทุกที เชื่อว่าท่านผู้อ่านคงจะหนักศีรษะขึ้นมาบ้างแล้ว เห็นทีจะต้องหาวิธีผ่อนคลายเสียก่อน ที่ท่านจะเกิดอารมณ์หงุดหงิด และไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่บุตรหลานที่อยู่ใกล้ๆ

ผู้เขียนก็เห็นจะต้องยุติเอาดื้อๆ คงจะดีเป็นแน่ เอาไว้คราวหน้าฟ้าใหม่จะพยายามหาเรื่องแปลกๆ มาเป็นเครื่องบรรณาการแก่ท่านอีก ขอความสุขสวัสดีจงเป็นของท่านและผู้เขียนตลอดไป สวัสดีครับ.

